

Khất Nhi Hoàng Gia

Contents

Khất Nhi Hoàng Gia	1
1. Chương 1: Chương 1.1	1
2. Chương 2: Chương 1.2	6
3. Chương 3: Chương 2.1	8
4. Chương 4: Chương 2.2	10
5. Chương 5: Chương 3.1	13
6. Chương 6: Chương 3.2	17
7. Chương 7: Chương 4.1	20
8. Chương 8: Chương 4.2	27
9. Chương 9: Chương 5.1	30
10. Chương 10: Chương 5.2	33
11. Chương 11: Chương 6.1	36
12. Chương 12: Chương 6.2	39
13. Chương 13: Chương 7.1	42
14. Chương 14: Chương 7.2	47
15. Chương 15: Chương 8.1	50
16. Chương 16: Chương 8.2	55
17. Chương 17: Chương 9.1	58
18. Chương 18: Chương 9.2	63
19. Chương 19: Chương 10.1	66
20. Chương 20: Chương 10.2	71
21. Chương 21: Chương 11	74

Khất Nhi Hoàng Gia

Giới thiệu

Từ nhỏ hắt - Khất Nhi Hoàng Gia đã bị bán cho người môi giới, còn bị bán vào tiểu quan quán, khu mỏ. Lúc còn bé vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-nhi-hoang-gia>

1. Chương 1: Chương 1.1

Mưa phùn lất phất trên đường phố, chỉ thấy người đi đường che ô nhanh chóng bước đi, dù sao khiến gấu váy gấu quần bị ướt cũng không phải là cảm giác dễ chịu gì.

”Thời tiết lẽ Thanh Minh mưa lất phất . . . Người đi như muốn dừng lại.” Ngục Thanh Hồng che ô, đáy mắt có chút sương mù, không tự chủ thì thầm, chớp mắt một cái, nàng cười khẽ một tiếng, lắc lắc đầu, ”Thật là già rồi, sao lại nói ra những lời này chứ?”

Nhìn mưa phùn rơi chậm chậm vắng lạnh trên phố, lòng nàng dâng lên nỗi phiền muộn, nhớ đến trượng phu cùng nhi tử còn nhỏ ở phía xa, tâm không khỏi co rút lại . . . Mỗi đở mọng bấu một cái, đáy mắt trở nên kiên nghị, tâm tình không thể hiện ra bên ngoài nữa, nhắc gấu váy lên nhanh chóng đi về phía người môi giới ở cuối phố.

Vừa bước qua cánh cửa liền nghe thấy tiếng mắng chối tai của mẹ mình.

"Hừm! Có chuyện gì xảy ra mà người vừa đưa người cho ta rồi lại đi chứ?" Vương mẹ mình nói, mặt mắt hững hờ nhìn chằm chằm đại hán cao lớn đứng trước tủ.

Đại hán cao lớn mặc áo đánh võ đuôi ngắn, gương mặt đầy mồ hôi cùng bất an, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn sang nam hài bên cạnh, nhớ tới nhiệm vụ lần này không khỏi tươi cười nhìn về phía Vương mẹ mình.

"Vương ma ma, đứa nhỏ này không có tí hơi sức nào, bà cũng biết, tôi đào khoáng rất cực khổ, làm sao đứa bé này có thể chịu nổi."

Vương mẹ mình nhăn mặt, bàn tay múp míp vỗ lên bàn rằm một cái rất dọa người: "Lâm Hán, ngày ấy lúc mua đi người còn luôn miệng khen cái gì mà trẻ nhỏ dễ dạy, hiện tại lại ngại hán còn nhỏ? Đầu óc người không khỏi có vấn đề chứ, ăn nói bừa bãi!"

Lâm Hán xoa khuôn mặt đầm mồ hôi, "Vương ma ma, dù sao quản sự cũng bảo tôi nói với bà một tiếng, đứa trẻ này chúng tôi không dạy nổi, hiện tại trả lại bà, bạc cũng không cần trả lại. Cứ thế nhé, tôi đi đây." Nói dứt lời, cũng không nhìn phản ứng của Vương mẹ mình, xoay người bỏ chạy thật nhanh như là có quỷ đuổi theo.

Vương mẹ mình đuổi theo vài bước thì dừng lại, "Lâm Hán chết tiệt, phát thần kinh cái gì." Mắng mấy câu không sạch sẽ, lúc này liếc mắt mới thấy Ngục Thanh Hồng đã sớm thu ô đứng một bên ở cửa.

"Ai ôi, Ngục phu nhân, ngài đến từ lúc nào? Sao lại đứng ở cửa, mau tiến vào." Vương mẹ mình toét môi cười, nhìn rõ ràng một hàm răng đều tăm tắp.

Ngục Thanh Hồng liếc mắt nhìn thấy hàm răng đốm vàng, không khỏi rùng mình, "Vừa nãy thấy người đang bận. Chuyện lần trước ta nhờ, người làm đến đâu rồi?"

Vương mẹ mình dẫn Ngục Thanh Hồng đi đến cái bàn, nhìn thấy nam hài bần thủ vẫn đứng ở trên đường, vung tay tát tiểu nam hài ngã xuống đất.

"Đồ vô dụng! Còn đứng ở nơi này ngăn cản đường đi của quý nhân, có ai không? Còn không kéo nó vào phòng tối đi."

Phòng tối trong miệng Vương mẹ mình là căn phòng nhỏ chuyên môn giam những người vừa bị bán vào không ngoan ngoãn. Phòng nhỏ nhỏ, không có cửa sổ, không có ánh sáng, chỉ có bóng tối vô tận. Phàm là người, bị giam ba ngày sẽ không chịu nổi.

Ngục Thanh Hồng nghe thế, nhin không được nhú mày một cái, ánh mắt nhìn đến đứa trẻ té lăn trên mặt đất. Vừa nhìn một cái đã khiến nàng sợ run.

Bé trai nằm dưới đất, xem ra mới 7, 8 tuổi, gầy trơ xương, hai má hóp lại giống như đầu lâu, toàn thân đen xám uể oải, không có lấy một chút da thịt sạch sẽ, trên người có nhiều vết thương lớn nhỏ, có chút chảy máu. Một đôi mắt sâu không thấy đáy, giống như biển chết không gợn sóng, cho dù té lăn ra đất cũng không kêu một tiếng. Nếu không phải thấy ngực còn phập phồng sẽ làm cho người ta lầm tưởng là hán đã chết.

Tâm niệm vừa động, nàng nhớ chính con trai mình cũng ở tầm tuổi này, có chút không đành lòng, giơ tay ngăn cản Vương mẹ mình, "Vương mẹ mình, đứa nhỏ này liền để ta thuận đường mang đi luôn."

Hai người đàn ông đang muốn kéo nam hài ra phía sau dừng động tác lại, nhìn về phía Vương mẹ mình. Khuôn mặt Vương mẹ mình đang không vui lập tức trở nên tươi cười. Có người nguyện ý nhận củ khoai lang phồng tay này đương nhiên là được!

"Ai nha, Ngục phu nhân, ngài đang nói đùa với bà tử sao? Đứa nhỏ vừa mới làm cho người ta mang trả lại, vừa rồi ngài không nhìn thấy sao?" Vương mẹ mình giả vờ nhắc nhở một câu, đây cũng là nói cho Ngục Thanh Hồng nếu đã đón đứa bé này, không thích thì không thể trả lại như người vừa rồi.

Ngục Thanh Hồng nhếch mày, khoé môi nâng lên, tất cả phong tình, quyến rũ đều xuất hiện, khiến cho Vương mẹ mình sửng sốt, cánh tay thon mảnh nâng lên, đẩy hai tên gác bên d/đ'l.q/đ nam hài ra. "Vương mẹ mình, người không cần úp úp mở mở, người ta mang đi, sẽ không ném về cho người, dù chết cũng là chết ở trong Tứ Quý các, thế thôi." Nói xong, cũng không ngại bẩn, đưa tay nắm lấy tay nam hài.

Vương mẹ mình nhìn ra nàng ẩn hiện không vui, không hề nói nhiều nữa, nhanh chóng đi vào trong nhà, chốc lát sau liền mang vài cô nương còn có cả thanh niên trai tráng đi ra ngoài.

"Ngục phu nhân, đây là những người ngài bảo bà tử tìm." Nàng cười nịnh hót. Vị Ngục phu nhân trước mắt là khách quý. Mấy năm trước một thân một mình mang theo hai tiểu nữ nhi tới Trì Châu, mua một kỹ viện rách nát, nhớ rõ lúc đó nàng chỉ chờ để chế giễu.

Không nghĩ tới mấy năm trước, Ngục phu nhân này thế nhưng rất cao tay, đem một kỹ viện rách nát trở nên có thanh có sắc, hiện tại kích thước ngày càng lớn, thậm chí vượt xa những thanh lâu nổi danh của Trì Châu.

Mấy năm nay nàng cùng Ngục phu nhân có quen biết, nàng ấy đều mua những cô nương bỏ đi, mà chưa từng miễn cưỡng người ta, như vậy mà vẫn có thể buôn bán đồ rục, thật là không đơn giản.

Ngục Thanh Hồng mỉa mai quan sát mấy người, mấy người bị nàng nhìn đến đều không tự chủ được mà cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng. Một lát sau nàng mới cười hài lòng.

"Lần này những người người chọn ta đều muốn. Mai người đến chỗ ta lấy tiền."

Vương mẹ mình lúc này mới cảm thấy không đúng, "Ngục phu nhân, lần này trời mưa, thế nào còn phiền ngài tự mình đi một chuyến."

Nàng cười nhạt: "Đi loanh quanh một chút, để tránh cho bộ xương già này không hoạt động được." Nàng cũng không biết vì sao lần này lại ra cửa, có lẽ là thần xui quỷ khiến, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua tiểu nam hài bên cạnh, hẳn là bộ dáng không vui không đau khổ, nàng thở dài nho nhỏ trong lòng.

Đứa nhỏ này, mệnh khổ còn chưa đủ để lấy ra hình dung hần. . .

Nói với Vương mẹ mình mấy câu, Ngục Thanh Hồng liền mang theo mấy người vừa mua rời đi.

Con người đen như mực chuyển động nhanh như chớp, trong tròng mắt đen ánh lên tia tò mò, Ngục Trùng Nhi năm tuổi nghiêng đầu, còn ngậm ngón trỏ trong miệng, nhìn đại ca ca bản thủ trước mắt.

"Người tên là gì?" Âm thanh mềm mại ngọt ngào mang theo tò mò hỏi.

Toàn thân nam hài như khối băng tỏa ra hơi thở lạnh lùng, yên lặng nhìn tiểu oa nhi trắng ngần trước mắt, "Ăn xin thôi." Cuối cùng lạnh lùng khắc ra ba chữ.

Tất cả mọi người trong nhà ngạc nhiên, đồng loạt nhìn về phía mẫu thân của Ngục Trùng Nhi, Ngục Thanh Hồng đứng ở một bên đồ mặt, chỉ còn cái người gốc hồ hồ mở to mắt nhìn hần.

"Người tên là ăn xin thôi?" Ngục Trùng Nhi chu miệng lên, "Ta không thích thôi thôi, ta thích thơm thơm." Mẫu thân nói thôi thôi không tốt, thơm thơm mới thoải mái.

Ngục Thanh Hồng đứng ở một bên nhìn tiểu nữ nhi nói chuyện cùng nam hài, ánh mắt chợt loé, đứng dậy ôm lấy tiểu nữ nhi, "Như Phương, Như Hoa, mang đứa nhỏ này đi rửa mặt."

Đợi sau khi hai nha đầu mang nam hài đi, Ngục Thanh Hồng mới cúi đầu nói với nữ nhi trong ngục: "Trùng Nhi thích ca ca này sao?" Trước khi rời đi, nàng hỏi sơ sơ mẹ mình một chút chuyện của nam hài này.

Năm nay đứa nhỏ này mười một tuổi, chưa đến ba tuổi đã bị bán cho người môi giới, sau đó bị mẹ mình bán cho tiểu quan quán dạy dỗ. Ở tiểu quan quán đến năm, sáu tuổi, không biết do chịu bao nhiêu hành hạ, mà tiểu oa nhi mới có mấy tuổi lại hết sức hiểu chuyện, chắc là biết về sau lớn lên phải làm mấy chuyện bản thủ, tỏ ra không nghe lời quản giáo, khiến quan chủ nảy sinh lòng độc ác, không để ý hần còn nhỏ tuổi liền bắt đi tiếp khách, nào ngờ, thừa dịp ban đêm hần không biết lấy vũ khí ở đâu ra, suýt nữa giết quan chủ. Lần này quan chủ sợ hãi, kêu người đánh hần gần chết. Không ngờ đứa nhỏ này vẫn mang bộ dáng

bướng bình, đôi con người thâm u nhìn chằm chằm hấn ta, khiến hấn ta vài đêm gặp ác mộng, lại không dám ra tay giết đứa nhỏ này. Cuối cùng không thể không bán lại cho người môi giới, Vương mẹ mình lại nhận được củ khoai lang phồng tay này, không được mấy ngày lại bán hấn cho một khu mỏ, ở đấy chỉ nửa năm thôi lại bị người ta trả về.

Lúc đến chỗ người môi giới chính nàng đã thấy một màn như vậy. Ngục Thanh Hồng đã có mấy đứa con, đứa nhỏ này sợ là trái tim đã bị vụn vẹo. Nàng nghĩ thầm, đứa nhỏ này hơn đại nữ nhi Ninh Nhi của nàng hai tuổi. Nàng không phải thánh nhân, sẽ không có ý định cứu giúp ai, nhưng cũng không phải là ác nhân, không cách nào trơ mắt nhìn đứa nhỏ này chịu khổ.

Trên đường về, nàng suy nghĩ, các con nàng đều biết những gì hấn trải qua, khi chung đụng cùng hấn sẽ không tự chủ mà mang lòng thương hại, thế này đối với hấn rất không tốt, không bằng để hấn chung đụng với hài tử đơn thuần còn hơn.

Nghĩ như vậy, nàng lại đau đầu. Đại nữ nhi Ninh Nhi chín tuổi, tính tình kiêu ngạo lại giảo hoạt, nhị nữ nhi Ma Nhi bảy tuổi, tính tình tùy tiện, trực lai trực vãng. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn tiểu nữ nhi Trừng Nhi năm tuổi, ý nghĩ đơn thuần như tờ giấy trắng, để cho hấn đi theo tiểu nữ nhi là ổn rồi.

Nàng cũng không sợ nam hài sẽ tổn thương tiểu nữ nhi, dù sao bên cạnh nữ nhi còn có bốn nha hoàn và một bà vú, nhiều người nhìn chằm chằm như vậy còn có thể xảy ra chuyện gì không may sao?

Ngục Trừng Nhi mới năm tuổi có chút khó xử cau mày nhìn mẫu thân trả lời: "Không ghét cũng không thích. Huynh ấy là ca ca của Trừng Nhi sao?"

Ngục Thanh Hồng hé miệng cười cười, "Tại sao Trừng Nhi không thích vị ca ca kia?"

Nàng đáng yêu nghiêng đầu, nhăn cái mũi nhỏ, "Bộ đáng, thối thối, mặt gầy gầy." Hai tay ép vào gò má, làm khuôn mặt đáng yêu trở thành quả trứng.

Toàn bộ nha hoàn trong phòng cúi đầu ghen cười.

Ngục Thanh Hồng thấy thế cười vài tiếng, đưa tay sờ đầu nữ nhi, "Nếu vị ca ca kia tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, lên cân, Trừng Nhi có nguyện ý bồi hấn chơi không?"

"Ừm. . . " Ngục Trừng Nhi suy tính một lát, chu miệng nhỏ nhăn hỏ ngược lại: "Mẫu thân muốn con chơi cùng huynh ấy sao?" Đứa nhỏ tâm tư đơn thuần, cảm giác đối với người thiện người ác cũng không sâu.

Ngục Thanh Hồng ôm nữ nhi ngồi lên ghế, một tay khẽ vuốt ve bên má phúng phính của nữ nhi, dịu dàng d/đ'l.q/đ từ ái nói, "Vị ca ca kia. . . ăn không nhiều, cũng rất khổ, không ai cho hấn đồ hấn thích ăn, không ai chơi với hấn, cho nên hấn mới trở thành không có tình cảm, cũng không thích cười."

Ngục Trừng Nhi nháy mắt, vẻ mặt kinh ngạc, "Chưa từng ăn đồ mình thích, không có ai bồi huynh ấy chơi?"

Thật khổ sở! Có lần nàng muốn ăn đường, nhưng tỷ tỷ không cho nàng ăn, nàng khó chịu rất lâu. . . Đó! Nhất định vì thế nên ca ca kia mới có thể gầy như vậy.

Đầu nhỏ gật gật lập tức tràn đầy đồng tình với hấn, đôi mắt nhuốm lệ quang, vẻ mặt thận trọng nhìn mẫu thân: "Mẫu thân, người yên tâm. Con nhất định sẽ khiến cho mỗi ngày ca ca được ăn no no, mặc ấm ấm. Trừng Nhi cũng sẽ chơi với huynh ấy."

Khuôn mặt nhỏ nhăn ngầy thơ non nớt cố gắng ra vẻ nghiêm túc, khiến cho mấy nha hoàn không nhịn được bật cười. Ngục Thanh Hồng nở nụ cười, làm cả người nàng càng thêm kiêu diễm.

"Mẫu thân, huynh ấy thật sự là ca ca của Trừng Nhi sao?" Lần đầu Ngục Trừng Nhi được giao trách nhiệm nặng nề, bình thường hai tỷ tỷ đều coi nàng thành đứa bé, hiện tại đến lượt nàng trông coi người khác! Nhưng mà gọi là thối thối không dễ nghe.

Ngục Thanh Hồng cúi xuống: "Ca ca không có tên, Trừng Nhi giúp ca ca lấy một cái tên dễ nghe đi." Trong đầu hồi tưởng lại vẻ mặt lúc đứa bé kia nói ba chữ "ăn xin thôi", đáy lòng chưa xót.

Ngục Trừng Nhi cao hứng gật đầu, cau mày chu mỏ suy nghĩ, hai mắt to không an phận chuyển động, nhìn chung quanh bên trong nhà, trong đầu lại nghĩ đến Hàn ca ca của nàng, con người lại chuyển đến một bàn sách kê bên cạnh cửa sổ, một đồ đen sì hấp dẫn sự chú ý của nàng.

"Mẫu thân, con muốn đi xuống." Nàng ở trong ngực Ngục Thanh Hồng giãy giụa.

Ngục Thanh Hồng sợ trượt tay khiến nữ nhi ngã, nhanh chóng thả nàng xuống đất. Ngục Trùng Nhi vừa được thả xuống liền kích động chạy tới bàn sách, sau lưng có hai nha hoàn vội đuổi theo.

Nàng đưa tay cầm một thứ đen sì trên bàn sách lên, "Mẫu thân, thứ này gọi là gì?"

"Là đồ mài mực, sao vậy?" Ngục Thanh Hồng không hiểu suy nghĩ của nữ nhi, tự nhiên muốn cầm đồ mài mực lên làm cái gì?

Nàng ngây thơ cười, "Vậy gọi ca ca đó là đồ mài mực đi, cũng đen sì mà."

Ngục Thanh Hồng nhất thời sững sờ, không biết là nên khóc hay nên cười. Tiểu nữ nhi ý nghĩ đơn thuần, sao có thể gọi người ta là đồ mài mực, đó không phải là khi dễ tiểu hài tử kia sao. Nàng vẫy tay với Ngục Trùng Nhi, ý bảo tiểu nữ nhi đến đây.

Ngục Trùng Nhi cười đắc ý, chạy vào lòng mẫu thân, đôi mắt mở thật to, vẻ mặt như viết: con rất thông minh chứ? Khen con đi, khen con đi.

Ngục Thanh Hồng xoa đầu nữ nhi, "Đồ mài mực đã là tên của thứ này rồi, sao Trùng Nhi lại lấy để đặt cho ca ca chứ?" Nàng không giận rồi bác bỏ ngay ý kiến của nữ nhi mà dùng một cách khác để hướng dẫn.

Ngục Trùng Nhi cúi đầu xem xét đồ mài mực trong tay, suy tư một lúc, mẫu thân nói cũng đúng, "Vậy. . ." Lần này nàng lại phiền não, nghĩ nghĩ nửa ngày, vẫn không nghĩ ra cái tên nào.

Bà vú của Ngục Trùng Nhi thấy vậy, muốn tiến lên ôm nàng. Ngục Thanh Hồng lại nhìn một cái, bà vú dừng bước, cả một phòng nhất thời im lặng, không dám thở mạnh, sợ quấy rầy đến tiểu chủ tử đang suy tư.

Ngục Trùng Nhi nỗ lực nghĩ, nhớ đến ca ca của mình, sau đó hé miệng cười, đôi mắt sáng đã thông suốt nhìn lên mẫu thân, "Mẫu thân, con biết rồi, gọi là Mặc Dạ đi."

Ngục Thanh Hồng hoàn toàn không trông đợi tiểu nữ nhi nghĩ được cái tên gì hay, không ngờ Trùng Nhi thật sự nghĩ được một cái tên hay.

"Sao Trùng Nhi lại nghĩ đến cái tên này?" Nàng nhìn khuôn mặt trắng mịn của nữ nhi hỏi.

Ngục Trùng Nhi cười híp mắt thành một đường kẻ, "Huynh ấy là ca ca mà! Vừa đen sì giống đồ mài mực, liền gọi là Mặc Dạ! Mẫu thân, dễ nghe không?"

Ngục Thanh Hồng đỏ vành mắt, quay đầu đi không dấu lau nước mắt, mặc dù lời nói của tiểu nữ nhi d/đ'l.q/đ không rõ, nhưng nàng hiểu được ý nghĩa, con trai lớn An Dạ Hàn trong tên cũng có chữ Dạ. Đây là nữ nhi lấy tên của ca ca mình đặt tên cho ca ca mới, đại biểu cho tiểu nữ nhi luôn nhớ đến con trai lớn, giống như nàng.

Ngục Trùng Nhi cao hứng cười lộ tám cái răng trắng sáng trước tata cả mọi người, cùng lúc này, nha hoàn mang nam hài đi tắm rửa trở lại, dẫn theo một nam hài quần áo sạch sẽ đi vào.

Ngục Thanh Hồng nhìn nam hài đã được tắm rửa sạch sẽ, ngạc nhiên một chút. Sau khi rửa sạch bụi bẩn, không ngờ ngũ quan đứa nhỏ này lại đẹp như vậy. Thảo nào lúc đầu bị bán đến tiểu quan quán.

Ngục Trùng Nhi nghiêng đầu, mắt to trong veo như nước chớp chớp, một lúc lâu mới nhận ra ca ca sạch sẽ trước mặt là ca ca bản thủ lúc trước, cười một tiếng, cầm đồ mài mực, ba bước thành hai chạy đến bên cạnh hắn. Tay cầm lấy bàn tay đang giấu trong ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng cười nói với hắn, "Mặc Dạ, về sau huynh tên Mặc Dạ, là ca ca của Trùng Nhi đó."

Có được tên mới, đôi mắt Mặc Dạ vẫn thâm trầm, tối đen như mực, không có tia sáng nào, cứ lẳng lẳng đứng đó. Đôi mắt tối đen nhìn nụ cười sáng lạn của Ngục Trùng Nhi.

Từ hôm nay trở đi, trong sinh mệnh của Ngục Trùng Nhi có thêm một Mặc Dạ, mà trong sinh mệnh của Mặc Dạ cũng có thêm một Ngục Trùng Nhi.

2. Chương 2: Chương 1.2

”Mặc Dạ, Mặc Dạ, huynh đang ở đâu? Mặc Dạ!” Ngục Trừng Nhi vẫn mặc một thân trang phục vàng nhạt như cũ, lăm lét nhìn trái nhìn phải, mấy chiếc chuông nhỏ buộc trên hai bên tóc, kêu đing đang theo bước đi của nàng.

Ngũ quan vận chặt, trong mắt to tràn đầy lo lắng, càng không ngừng đi xuyên qua núi giả và vườn hoa, tìm kiếm một bóng dáng màu đen quen thuộc.

Mấy nha hoàn đi theo sau Ngục Trừng Nhi, không đành lòng nhìn tiểu thư nhà mình đi tìm đến nỗi đầu đầy mồ hôi, đưa tay kéo tiểu thư đang trái vọt phải chạy, móc ra khăn tay từ trong ngực nhẹ nhàng lau trán đầy mồ hôi của tiểu thư, còn chưa lau xong, Ngục Trừng Nhi lại bắt đầu lo lắng đi tìm người.

”Tam tiểu thư, Mặc thiếu gia cũng không phải là lần đầu tiên như vậy, ngài đừng đi tìm, tối nay thiếu gia đói bụng sẽ tự mình đi về thôi.” Nha hoàn Hoa Hương đuổi theo ở phía sau Ngục Trừng Nhi kêu.

”Mặc Dạ! Mặc Dạ ca ca.” Ngục Trừng Nhi mặc kệ mấy nha hoàn phía sau nói gì, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng đen như mực ở trong hoa viên.

Ba người Hoa Hương, Huệ Hương và Ngọc Hương bắt đầu nhìn nhau một cái, Huệ Hương và Ngọc Hương còn may, nhưng Hoa Hương lại không che giấu được không bình tĩnh và chán ghét ở đáy mắt.

Vị Mặc thiếu gia kia chẳng qua là vận khí tốt, khiến phu nhân vừa mất thì thôi, lại còn được Tam tiểu thư coi như bảo bối là sao? Đều là người mua về từ người môi giới, tại sao hẳn có thể làm thiếu gia cảm y ngọc thực, còn bọn họ lại làm nha hoàn số khổ phục vụ người?

Ngược lại Ngọc Hương và Huệ Hương lại không có ác cảm với Mặc thiếu gia này. Dù sao một năm trước lúc Mặc thiếu gia đến có bộ dáng gì, họ cũng biết, họ chỉ là hâm mộ thiếu gia may mắn khiến phu nhân vừa mất, cũng sẽ không ghen tỵ giống như Hoa Hương vậy.

Một năm qua đi, Mặc thiếu gia trầm mặc ít nói như trước, không, phải nói thiếu gia không có mở miệng nói câu nào, bất kể phu nhân và ba vị tiểu thư thử thế nào, thiếu gia chính là chưa từng nói nửa câu, hai người Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đang ở tuổi phát triển, hiểu được thái độ nhân tình, cũng hiểu đáy lòng d’đ/l.q’đ mỗi người đều có một vết thương, Mặc thiếu gia chính là người như vậy, cho nên bọn họ cùng phu nhân sẽ không ép Mặc thiếu gia phải làm gì.

Chỉ có Tam tiểu thư, mỗi ngày ở bên cạnh Mặc thiếu gia, cho dù là ăn cơm hay đi học. Nếu không bởi vì nam nữ hữu biệt, chỉ sợ ngay cả ngũ Tam tiểu thư cũng sẽ ngũ cùng với Mặc thiếu gia.

Ngục Trừng Nhi nhìn chung quanh, ở trong đình tìm kiếm, loay quanh mấy vòng, đột nhiên nàng nhìn về phía một đường mòn bí mật trong sân nhà, bốn phía đường mòn kia trồng đầy hoa cỏ, nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không nhìn ra là có đường. Không biết vì sao, nàng cảm thấy Mặc Dạ giống như ở bên đầu kia của đường mòn.

Xuyên qua bãi cỏ, nàng đi tới một chỗ xa. Một thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng, hai tròng mắt lạnh như băng, đang ngồi ở dưới một thân cây ngắm nhìn phương xa.

Vừa nhìn thấy hắn, Ngục Trừng Nhi hít một hơi lớn, khuôn mặt tươi cười, muốn chạy vội đến bên cạnh hắn. Nhưng ở một bên trong bụi cỏ lại xuất hiện một thiếu niên khác mặc áo màu xám tro của tôi tớ, đến bên cạnh Mặc Dạ trước nàng một bước.

Ngục Trừng Nhi nhận ra người kia, hắn ta là gã sai vặt phụ trách trông chừng ngoại viện tên Trần Quý, hắn ta tìm Mặc Dạ ca ca làm gì?

”Mặc thiếu gia, tiểu nhân Trần Quý, có một số việc muốn tìm ngài một chút.” Lời Trần Quý nói thỏa đáng, thể nhưng thân hình và động tác lại không hề cung kính, trên mặt chỉ kém không có khắc bốn chữ ”không có ý tốt”.

Mặc Dạ thu hồi ánh mắt nhìn phương xa, liếc hắn ta một cái, rồi hờ hững rời đi.

Trần Quý ở bên ngoài viện lẩn lộn nửa năm, ít nhiều cũng biết vị Mặc thiếu gia này là chủ tử không lên tiếng, đôi mắt gian tà quan sát trang phục tinh xảo đắt tiền của Mặc Dạ từ trên xuống dưới, cười vô lại,

đưa tay sờ lên cằm, "Mặc thiếu gia, nghe nói một năm trước ngài Đào khoáng ở phía bắc sao? Không biết ngài có nhớ mỏ đầu Trần Tam không?"

Mặc Dạ không nói một câu, ngay cả một cái ánh mắt cũng không cho hắn ta. Bộ dáng kia chọc giận Trần Quý, có một loại cảm giác bị xem thường và khuaft nhục nhanh chóng trào lên trong đáy lòng.

"Hừ! Người thật cho là mình là thiếu gia sao? Cũng không nghĩ xem." Hắn ta ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt Mặc Dạ, chậm rãi d/đ'l/q.đ mở miệng nói: "Mình chỉ là một tên giết người, người." Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, khinh miệt trong nháy mắt chuyển thành sợ hãi!

Mặc Dạ vốn là đang ngồi yên lặng trên mặt đất đột nhiên giống như dã thú nổi điên, mắt đỏ ngầu đánh về phía hắn ta.

Trần Quý hoàn toàn không kịp né tránh, đột nhiên cảm giác trước ngực một hồi đau nhức kịch liệt, tiếp theo bị đánh ngã trên mặt đất. Mặc Dạ ngồi ở trên người hắn ta, mắt trợn to, liều mạng thở gấp, đôi tay nắm chặt thành quyền, một cái chớp mắt tiếp theo, những quả đấm kia như cuồng phong vũ bão hung hăng đánh vào người Trần Quý.

"A!" Trần Quý không chịu nổi, chỉ có thể kêu như heo bị giết.

Ngục Trừng Nhi nhanh chóng chạy tới, "Mặc Dạ ca ca, dừng!" Nàng đưa tay nắm chặt cánh tay Mặc Dạ, cặp mắt đầy nước mắt nhìn thẳng hắn hô.

Mặc Dạ cũng không phải là hoàn toàn mất đi lý trí, chẳng qua là vết thương ẩn sâu ở trong lòng bị lật ra ngoài, nhất thời có chút mất khống chế, nhìn thấy cô gái nhỏ bên cạnh ôm chặt cánh tay của mình, không khỏi chấn động toàn thân, tiếp theo nhanh chóng hất nàng ra, thân thể run run trốn ở một bên, cảnh giác nhìn nàng.

Sự tồn tại của nàng đối với hắn mà nói, tựa như một dạng ánh sáng mặt trời, hắn là một nắm bùn bẩn thỉu nhất trong đêm tối, bẩn thỉu không chịu nổi, nàng lại giống như ánh mặt trời thuần khiết nhất, óng ánh trong suốt, hắn như vậy, sao xứng với một tiếng Mặc Dạ ca ca của nàng.

Ngục Trừng Nhi khóc mắt đỏ nhìn người đang núp ở dưới tàng cây, một màn vừa rồi kia dọa sợ nàng, nhưng khi nhìn Mặc Dạ ca ca giờ phút này, tâm trạng quá đau khổ, thật là đau. Mặc Dạ ca ca nhất định rất sợ chứ?

Mặc Dạ đã co lại thành một đoàn, thở hổn hển, trong lòng một hồi sợ hãi, nhìn hai tay của mình, nhớ lại sự kiện kia, đôi tay này, đôi tay này. Đã từng lấy tính mạng của một người!

Hai người bọn họ cũng không chú ý tới Trần Quý đã bò dậy từ trên bãi cỏ, rốt cuộc Mặc Dạ chỉ là một hài tử mười hai tuổi, mặc dù hạ quả đấm hung ác, lại không được bao nhiêu sức lực, cho nên trên người Trần Quý có chút vết bầm với sưng đỏ, cũng không phải bị thương nặng, nhưng là bị đánh như vậy, hắn vô cùng tức giận, một lòng chỉ nghĩ tới trả thù!

Hắn nhặt lên hòn đá ở trước chân, nắm chặt ở trong tay, thừa dịp hai người không chú ý, đi đến sau lưng Mặc Dạ, giơ hòn đá lên đập xuống ót của Mặc Dạ.

Ngục Trừng Nhi đứng ở phía trước Mặc Dạ đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, ngược mắt nhìn lên, thấy Trần Quý cầm hòn đá đập xuống, kêu một tiếng, đồng thời đưa tay đẩy Mặc Dạ sang bên cạnh ——

Trần Quý chưa đánh tới Mặc Dạ, nhưng Ngục Trừng Nhi đẩy Mặc Dạ ra dùng sức quá mạnh, thân thể nghiêng tới trước, hòn đá cứ như vậy hung hăng đánh trúng đầu nàng.

Ba người đồng thời đều ngơ ngẩn, Ngục Trừng Nhi choáng váng, sau đó một dòng nhiệt lưu ầm ập chảy xuống từ đỉnh đầu.

Mặc Dạ trợn to mắt, nhìn kia dòng máu đỏ thẫm chói mắt, khiến cho hắn gần như không thể nào hô hấp, mà Trần Quý không hề nghĩ tới việc làm Tam tiểu thư bị thương, thấy trên đầu Tam tiểu thư không ngừng chảy máu, nhất thời bị dọa đến trắng bệch cả mặt, hốt hoảng vứt bỏ hòn đá trong tay.

"Không, chuyện này không liên quan đến ta, là do người!" Hắn ta kinh dị quay người bỏ chạy. Hắn biết người đã thương chủ tử sẽ có cái kết quả gì, hắn không cần, hắn không cần!

Ngục Trùng Nhi chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng choáng váng, hai chân vô lực, thân thể mềm nhũn, nhẹ nhàng ngã ở trên thảm cỏ, máu đỏ trên đỉnh đầu cũng nhanh chóng dính vào cỏ xanh. Cõi lòng Mặc Dạ đầy d/đ'l/q.đ hoảng sợ vọt tới bên người nàng, há to mồm nhưng không biết nên nói cái gì.

Nàng nhìn hẩn, nhìn thấy đáy mắt hẩn đầy sợ hãi, mặc dù nàng rất choáng, rất đau, nhưng vẫn còn cười ngọt ngào, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt Mặc Dạ.

”Mặc Dạ ca ca. Không sợ. Trùng Nhi ở chỗ này cùng huynh đây.”

Lòng bàn tay mềm nhũn mang theo ấm áp khẽ vuốt qua mặt mình, cũng giống như mang theo ấm áp mơn trớn tâm lạnh như băng, Mặc Dạ ngẩn ngơ nhìn đứa bé nằm vật xuống đất, nước mắt từ hốc mắt đột nhiên lăn xuống.

Cánh tay nhỏ bé vô lực trượt xuống mặt đất, Ngục Trùng Nhi chịu không được hôn mê bất tỉnh. Mặc Dạ cong thân, cố hết sức ôm lấy nàng, đứng dậy chạy ra bên ngoài đình, dùng tiếng nói khàn khàn không hay được dùng tới hô: ”Người đâu. . . !”

Hẩn không cần nàng chết! Hẩn không cần,.....

3. Chương 3: Chương 2.1

Một tiếng ầm vang, ánh sáng màu xanh lam phá vỡ bầu trời đêm đen như mực, âm thanh tí tách vang lên, làm cho cả vùng đất đã nóng bức từ lâu này xuất hiện tia lạnh lẽo.

Một hồi gió nhẹ theo cửa sổ bay vào nhà, làm ánh nến sáng rõ trong phòng nhẹ nhàng chấp chờn.

Ngục Thanh Hồng ngồi ở mép giường, đổ mắt nhìn chăm chăm Ngục Trùng Nhi nằm trên giường, mạnh mẽ giống như muốn vỡ nát vậy, khóe mắt quét qua người đang quỳ gối góc tường, đáy lòng ngậm thở dài.

Dịch góc chăn cho nữ nhi, nàng ngồi vào cái ghế bên kia, nhìn bóng lưng cô đơn nhỏ gầy, xoa xoa trán. Nữ nhi vì hẩn bị như vậy, nàng không phải không tức, chẳng qua đứa nhỏ này vô tội, hưởng chi từ khi nữ nhi gặp chuyện không may đến bây giờ, đứa nhỏ này cứ lặng lẽ quỳ gối như vậy, chờ nữ nhi tỉnh lại, nàng còn có thể làm gì?

Trong phòng một mảnh trầm mặc, Ngục Thanh Hồng nhìn Mặc Dạ, thật lâu mới mở miệng nói: ”Chuyện Trần Quý, ta đã xử lý tốt, người. Người còn muốn ở bên cạnh Trùng Nhi sao?”

Một năm qua nay, nàng vẫn quan sát đứa nhỏ này, mặc dù hẩn ngăn cách tất cả ngoại giới, nhất định không mở miệng nói chuyện, nhưng tỉ mỉ quan sát, đứa nhỏ này vẫn có tâm tình, ít nhất đang có tiến bộ đối với Trùng Nhi, bằng lạnh trên người hẩn sẽ nhạt một chút.

Mặc Dạ lẳng lặng nhìn người nằm ở trên giường, trong tròng mắt đen bóng chốc nở rộ vài tia sáng, ngay sau đó lại giống như pháo hoa nhàn nhạt biến mất, đôi tay run lên, rồi chậm rãi nắm chặt thành quyền.

”Ta đã từng giết người.” Hẩn quỳ trên mặt đất, giống như nhớ lại, nói chuyện cũ một năm trước.

Thì ra một năm trước hẩn bị đưa về chỗ người môi giới, bởi vì hẩn giết người ở mỏ.

Một năm rưỡi trước, hẩn bị bán vào mỏ làm đứa ở, vừa bắt đầu cũng may, nhiều lắm là ăn không đủ no, mặc không đủ ấm mà thôi, chỉ cần không đợi ở đó lấy sắc thị người địa phương, hẩn dù khổ thế nào cũng có thể chịu được.

Nhưng một tên cai trong mỏ không hiểu từ đâu lại biết được trước kia hẩn là tiểu quan, bắt đầu quấy rầy hẩn, hẩn không nghe theo, liền thay đổi d.đ'l.q/đ biện pháp hành hạ hẩn. Mới đầu hẩn cũng nhịn xuống, chẳng qua là tên cai kia càng hành hạ hẩn lại càng vui vẻ.

Cho đến một ngày hẩn bị sốt trở về lều trước thời gian, nằm ở trên giường đất ngủ, tên cai kia cũng tiến vào, thừa dịp hẩn không khoẻ muốn dùng sức mạnh đối với hẩn, hẩn liều mạng giãy giụa, đánh nhau cùng đối phương, trong hỗn loạn nắm được một xẻng đào quáng ở bên cạnh, bỏ một cái xuống đầu trên cai kia.

Sau đó, đại quân sự ở mỏ sọ bên trên truy xét xuống sẽ bị liên lụy, vốn muốn đánh chết hắn rồi vứt xuống hốc núi, nhưng chuyện này ở mỏ có quá nhiều người biết, đại quân sự không thể làm gì khác hơn là thông báo qua loa với bên ngoài là tên cai ngoài ý muốn tử vong trong lúc đào quặng, sau đó đưa hắn trở về chỗ người môi giới, giao cho người môi giới xử lý.

Ngục Thanh Hồng yên lặng nghe Mặc Dạ dùng âm thanh khàn đục kể rõ hết mọi chuyện, cho đến khi hắn nói xong lâu rồi cũng không mở miệng.

Mặc Dạ nhìn mấy bước từ chỗ mình đến giường hẹp, giống như khoảng cách xa xôi giữa trời và đất, người như hắn, làm sao có thể ở lại bên người nàng?

Ngục Thanh Hồng thấy rõ ràng đáy mắt tuyệt vọng của nam hài, đáy lòng do dự không ngừng. Trong lòng nàng hiểu, hài tử giống như vậy, tương lai không phải thật tốt thì là rất hư, nhưng tâm tính cực kỳ kiên định, tiểu nữ nhi của mình lương thiện động lòng người. Hiện tại hai người còn nhỏ, ngộ nhờ lớn lên, nảy sinh tình cảm, kia không phải là.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, rất có khả năng phát triển thành tình huống nàng tưởng tượng, nàng quyết định đưa hắn đi, đưa trở về bên cạnh oan gia kia, để cho hắn huấn luyện đứa nhỏ này, cũng là cho đứa nhỏ này một tương lai.

Khi nàng đang muốn nói ý nghĩ này ra khỏi miệng thì trên giường truyền đến một tiếng nói mê sảng.

"Mặc Dạ ca ca." Ngục Trừng Nhi mở mắt ra đầu tiên nhìn thấy Mặc Dạ đang quỳ gối ở một bên.

Mặc Dạ giương mắt con mắt nhìn nàng, Ngục Trừng Nhi không hiểu đáy mắt kia có tâm tình gì, theo bản năng giơ tay lên vỗ vỗ hắn.

"Mặc Dạ ca ca." Giọng nói thật nhỏ, hữu khí vô lực làm cho người khác thấy thương xót.

Ngục Thanh Hồng ngay từ lúc nữ nhi tỉnh lại nháy mắt vọt tới bên giường, nhìn nữ nhi vừa mở mắt ra chỉ nhìn thấy Mặc Dạ ca ca, giận đến thiếu chút nữa muốn bóp nàng một cái. Nha đầu chết tiệt không có lương tâm này, lão nương nàng an vị ở bên cạnh, cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Mặc Dạ không dám ngang nhiên xông qua, quay đầu nhìn Ngục Thanh Hồng, Ngục Trừng Nhi theo ánh mắt của hắn cũng nhìn mẫu thân của mình, đưa tay kéo kéo ống tay áo mẫu thân, đáng thương nhìn nàng.

Nhìn bộ dáng nữ nhi và Mặc Dạ như thế, nàng giống như người xấu vậy. Thôi! Ngục Thanh Hồng bắt đầu dĩ gật đầu.

Được cho phép, Mặc Dạ đứng dậy từ trên đất, hai chân đã sớm chết lặng không có cảm giác, nhấc chân lão đảo đi đến bên giường.

Đợi đến khi Mặc Dạ đi tới bên người nàng, khuôn mặt nhỏ bé của Ngục Trừng Nhi nở nụ cười ngọt như mật, lôi kéo tay của hắn, "Mặc Dạ ca ca, không phải sợ, Trừng Nhi không đau một chút nào."

Mặc Dạ nhìn tay hai người giao nhau, hàng loạt ầm áp từ đáy lòng chảy đến tứ chi, hốc mắt đỏ lên, "Ừ." Mím chặt môi, hắn thề ở đáy lòng, từ nay về sau, tuyệt đối không để cho nàng bị tổn thương một chút nào nữa, tuyệt đối không!

Ngục Thanh Hồng nhìn một màn này, tính toán vừa rồi cũng vì ánh mắt đáng thương của nữ nhi mà bỏ đi, bên thái dương giật giật, nhìn đôi tay đang nắm chặt của hai người, trong lòng thở dài mấy lần.

Thôi, nữ nhi còn nhỏ, Mặc Dạ cũng mới có mười hai tuổi, về sau như thế nào cũng không biết, mình cần gì phải lo lắng mù quáng.

Ngục Trừng Nhi cao hứng nhìn Mặc Dạ, d.đ'l/q.đ mặc dù không biết tại sao sau khi nàng ngủ một giấc rồi tỉnh Mặc Dạ lại mở miệng nói chuyện, nhưng điểm này cũng không ảnh hưởng nội tâm vui sướng của nàng, tay nhỏ bé nắm chặt tay hắn, không ngừng nói chuyện với hắn.

Ánh nền trên bàn rung động, Mặc Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gần trong gang tấc, cùng với vừa rồi không giống nhau, lúc này nàng đang ở bên cạnh hắn, hắn không cần duỗi tay, cũng có thể đụng đến đầu nàng.

”Mặc Dạ ca ca?” Ngục Trùng Nhi chớp mắt to nhìn hần.

Vẻ mặt luôn luôn lạnh như băng của Mặc Dạ luôn nhiễm một tia ấm áp, môi mỏng khẽ nâng lên, lộ một nụ cười thật dịu dàng.

Nụ cười này, chẳng những làm Ngục Trùng Nhi còn nhỏ tuổi nhìn đến ngây người, ngay cả Ngục Thanh Hồng cũng nhìn sợ run mất, không hiểu sao có chút thấy quen mắt, nhưng vừa nhìn nữa, lại không có cảm giác quen thuộc d/đ.l’q/đ kia, chỉ than thở trong lòng, không trách được những nam nhân kia sẽ coi trọng hần, đáng đáp Mặc Dạ thật là đẹp mắt.

”Mặc Dạ ca ca. Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau!” Ngục Trùng Nhi cười mị mị nắm tay Mặc Dạ, cả đêm cũng không buông ra, cho đến lúc nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, vẫn không hề buông tay.

Mà Mặc Dạ cũng cả đêm ở bên người nàng, một tắc cũng không rời.

Canh chùng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hần rất thận trọng thề ở đáy lòng, bọn họ vĩnh viễn không xa rời nhau.

Trước khi Ngục Thanh Hồng rời đi, nhìn Mặc Dạ tuần mỹ, lại nhìn bộ dáng ngây thơ của nữ nhi một chút, xoa xoa trán, không nói gì, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tất cả để thuận theo tự nhiên thôi.

Mười năm sau.

Trong phòng được bố trí mang hơi thở lịch sự tao nhã, bốn phía bày đầy tủ sách, phía sau bàn đọc sách thật to, một cô nương nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu đang ngồi, nàng đang nhíu mày nhìn sổ sách trên bàn, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn bất mãn cong lên.

Mặc Dạ đẩy cửa phòng đi vào thấy một màn như vậy, trên khuôn mặt nghiêm nghị nhanh chóng thoáng qua một vẻ dịu dàng, ngay sau đó lại thấy khuôn mặt lạnh như băng trước sau không đổi.

Nghe được âm thanh đẩy cửa, Ngục Trùng Nhi đang cầm cúi vào sổ ghi chép doanh thu ngẩng đầu lên, thấy người đi vào thư phòng là Mặc Dạ, vẻ mặt đang bất mãn nháy mắt bị vẻ mặt cười như hoa thay thế.

”Mặc Dạ!” Nàng cười tủm tỉm đứng dậy, không chút nghĩ ngợi, ôm lấy cánh tay kiên cố của Mặc Dạ.

Mặc Dạ cười nhạt, mặc cho nàng đụng chạm thân mật.”Đang bận sao?” Khẽ xoa tóc của nàng, cước bộ hai người đồng đều đi tới bên bàn học, trông mắt hần vừa nhìn, ánh mắt quét qua sổ sách trên bàn.

Yêu kiều ngọt ngào cười một tiếng, nàng lắc đầu một cái, ”Không có. Mặc Dạ, huynh vừa trở về sao?” Nàng đã không thấy hần hơn mấy tháng, cũng không biết hần đang bận cái gì.

”Ừ.” Mặc Dạ đáp nhẹ một tiếng, xoay người ngồi vững vàng ở trên ghế, đảo qua sổ ghi chép nàng lật xem lúc trước.

Lại trầm mặc ít nói là sao? Ngục Trùng Nhi bất mãn phồng má, hậm hực ngồi ở đối diện Mặc Dạ, một tay chống mặt, nghiêng đầu quan sát hần.

Bây giờ Mặc Dạ đã hoàn toàn không có dáng vẻ suy yếu lúc mới tới, vốn là sắc mặt tái nhợt, hôm nay đã biến thành khỏe mạnh hoạt sắc; ngũ quan thanh tú tuần mỹ khi còn bé, hôm nay giống như đao khắc có góc cạnh; trước kia lông mày mỏng đậm, hiện tại biến thành hai đạo mày kiếm thô, sống mũi rất thẳng, còn có môi luôn mím chặt.

4. Chương 4: Chương 2.2

Cái miệng hồng nộn nhỏ nhắn của Ngục Trùng Nhi khẽ nhấp, có chút cao hứng cũng có chút không vui. Kể từ năm nàng bị thương đó, cả người Mặc Dạ liền thay đổi, đầu tiên là chủ động yêu cầu tập võ.

Mấy năm qua này, thật ra Mặc Dạ rất ít trở về Tứ Quý các, nghe Nhị tỷ nói, mặc dù hẳn đúng là hạt giống tốt để tập võ, nhưng tiếp xúc quá muộn, cho nên so với người bình thường phải khổ công luyện tập hơn, mới có thể mạnh giống người khác.

Năm năm đầu, Mặc Dạ gần như không trở lại, nếu không phải Nhị tỷ có thể về nhà, nói cho nàng biết một chút chuyện Mặc Dạ tập võ, nàng đều cho là Mặc Dạ đã rời khỏi nhà bọn họ. Sau mấy năm này, Mặc Dạ cũng trở lại Tứ Quý các.

Hai năm trước, sư phụ của Mặc Dạ qua đời, nàng cho là hẳn sẽ về Tứ Quý các, nhưng. Nàng ghét An Dạ Hàn ca ca, lại mượn Mặc Dạ đi, không biết giúp ca ca làm gì, khiến d.đ.l/q/đ cho ba tháng thì sẽ có hai tháng không thấy bóng dáng Mặc Dạ. Thật đáng ghét, tại sao tất cả mọi người đều muốn giành Mặc Dạ với nàng?

"Mặc Dạ, rốt cuộc đại ca tìm huynh có việc gì hả?" Nàng rất tò mò.

Nàng biết từ hai năm trước Tứ Quý các nhà mình cũng bắt đầu thay đổi kiểu dáng cao nhất, không biết đại ca và Mặc Dạ nói những thứ gì, sau khi Mặc Dạ trở lại, thay đổi Tứ Quý các một chút. Nàng không biết rõ, nhưng đại khái Tứ Quý các thành cơ sở nằm vùng trong tay các huynh ấy. Theo nàng phỏng đoán, chắc là dò la tin tức.

Dù sao Tần lâu Sở quán là nơi dò thăm tin tức tốt nhất, đặc biệt Tứ Quý các ở trong nước Thần Hi rất có danh tiếng, không ít người bị dung nhan tuyệt sắc của Đại tỷ mê hoặc, không phải nàng nói quá, số ngân lượng Đại tỷ tiếp đãi một khách quý, đủ cho nhà người thường sống sung túc qua nửa đời rồi.

"Lần sau thấy Dạ Hàn, muội hỏi hẳn." Có một số việc, cũng không thích hợp cho nàng biết. Mặc dù từ nhỏ nàng sống tại kỹ viện, nhưng một chút chuyện bản thủ, bọn họ không cho Trùng Nhi biết quá nhiều.

"Đại ca cũng không nói cho muội biết." Ngục Trùng Nhi không vui nhăn mũi. Lại dùng cái bộ dạng qua loa này trả lời nàng, lần trước nàng trở lại Dao Quang thành đã hỏi đại ca thân là Dao Quang thành chủ.

"Đó là muội không cần biết. Gần đây sổ sách có vấn đề gì không?" Mặc Dạ nhàn nhạt chuyển chủ đề.

Ngục Trùng Nhi cong môi lên, trái phết phải phết, "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là muội phát hiện hai, ba tháng này, khách lạ hình như đặc biệt nhiều lên." Tuy nói Tứ Quý các không ít khách lạ, nhưng trong mấy tháng này hình như có chút khác thường, cô nương trong các không cảm giác được, nhưng nàng là người nắm tiền tất nhiên rõ ràng.

"Ta báo mẫu thân chú ý tới rồi, là cùng mấy đám người lui tới, Mặc Dạ, có gây phiền toái gì hay không?" Nàng có chút lo lắng, loại chuyện dò xét tin tức như vậy, rất dễ dàng chọc phải họa sát thân.

Trầm ngâm, đáy mắt Mặc Dạ thoáng qua tia ánh sáng, nhưng biến mất ngay. "Ừ, huynh sẽ nói mấy thám tử chú ý, muội không phải lo lắng."

"Ừ, đúng rồi, còn có, nửa năm này, trong huyện chúng ta được điều tới một Huyện lệnh mới, hẳn si mê Đại tỷ, ba lần bảy lượt tới quán lấy Đại tỷ, lần trước còn ăn đậu hũ của Đại tỷ!"

"Huyện lệnh có sao không?" Mặc Dạ hỏi như vậy, tuyệt đối không sợ đắc tội đến khách. Đại tỷ của Ngục Trùng Nhi. Ngục Ninh Nhi, xinh đẹp giống như tiên nữ, nhưng lòng dạ và cá tính kia, giống mẫu thân hẳn Ngục Thanh Hồng đến tám phần, khác hai phần, là nàng so với mẫu thân còn điều ngoa, tùy hứng hơn.

Ngục Trùng Nhi cười trộm, "Huynh thật lợi hại, Đại tỷ giận đến rống to đấy! Đêm hôm sau, Đại tỷ kêu Nhị tỷ ẩn vào trong phủ, cạo hết sạch lông tóc trên mặt Huyện lệnh, huyền não khiến hôm sau Huyện lệnh kia cũng không dám ra ngoài!" Tính tình Đại tỷ không chịu nửa phần thua thiệt.

Gân xanh trên thái dương nhảy lên, Mặc Dạ không biết nên làm cái gì, cuối cùng chỉ có thể nhếch miệng nói: "Nhắc Ninh Nhi đừng quá mức." Hẳn không có cách nào kiềm chế tính tình Ngục Ninh Nhi, cũng không muốn đắc tội với nàng. "Ma Nhi cũng quá cứng chiều nàng."

Hẳn không khỏi oán trách tiểu sư muội, chính là lão Nhị trong ba tỷ muội nhà họ Ngục.

Ngục Trùng Nhi khoát khoát tay, "Huynh biết Nhị tỷ thích mềm không thích cứng, giống huynh lúc nào cũng bày gương mặt băng lạnh chết người, nhưng lại dễ mềm lòng, Đại tỷ vừa một khóc, hai nháo, ba thất cổ, Nhị tỷ liền đồng ý."

Mặc Dạ lắc đầu một cái, không nói lời nào, lấy ra mấy quyển sổ ghi chép tư mật khác chuyên tâm nhìn; Ngục Trùng Nhi cũng không làm phiền hắn, gục xuống bàn cầm đầu cầm cổ sờ sờ cái bút, sờ sờ cái bàn, đôi lúc lại vô ý quan sát hắn.

Khoé mắt Mặc Dạ quét qua khuôn mặt nàng từ vui biến thành giận, cuối cùng vẽ mặt tức giận lại biến thành khuôn mặt nhỏ bé khéo léo, miệng hơi nhếch, cúi đầu chuyên tâm nhìn sổ sách, chờ lần nữa hắn ngừng đầu, người ngồi đối diện hắn đã gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Khẽ cười, hắn không nhận được đưa tay gạt sợi tóc sang bên má nàng, tỉ mỉ ngưng mắt ngắm nhìn khuôn mặt phần hồng đáng yêu đang ngủ say, trong lòng mềm nhũn, ấm áp. Hắn hơi mất hồn nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng, ngũ quan ngọt ngào vẫn chứa chút ngây thơ, cùng với nàng khi còn bé có mấy phần tương tự. Nói chung, dung mạo ba tỷ muội họ không khác nhau mấy.

Nghĩ đến hai người kia, Mặc Dạ có chút nhức đầu, năm đó sau khi được Ngục Thanh Hồng nhận nuôi, hắn mới biết, thì ra mẹ nuôi là người có thân phận địa vị.

Vị trí bọn họ là Thần Hi quốc nổi tiếng nhất trong tứ quốc, mà Thần Hi quốc nổi tiếng nhất chính là Thất Tinh thành chủ, Thất Tinh này chỉ Bắc Đẩu Thất Tinh, mà từ khi có Thần Hi cho tới nay, vẫn hộ vệ Hoàng Đô. Ngày trước, thân phận mẹ nuôi chính là một trong Thất Tinh thành chủ, thê tử Dao Quang thành chủ.

Nghĩ đến đây, Mặc Dạ cười khổ. Thân phận mẹ nuôi cao quý, đang lúc danh trấn tứ phương lại chạy tới huyện Trì Châu nhỏ ở biên cảnh xa xôi mở ra Tần lâu Sở quán. Nguyên nhân, nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng phức tạp, nếu thật phải nói, phải lộn ngược lại hai mươi năm trước.

Hai mươi năm trước, Thần Hi quốc gặp một cuộc nội loạn, bởi vì đệ đệ của Tiên Hoàng không phục Tiên Hoàng kế vị, cho nên khởi binh tạo phản, khi đó cha nuôi thân là Dao Quang thành chủ. An Băng Diệc, cũng là một trong những đối tượng phản bội vương muốn mượn sức, chẳng qua là lời kéo thất bại, đối phương liền thâm trả thù, khiến cha nuôi lỡ lầm uống rượu, ngủ cả đêm với một nương nương trong thanh lâu.

Chuyện này không thể nghĩ ngờ đã dắc tội mẹ nuôi, mẹ nuôi dấm chua cháy ngập trời, trong cơn tức giận, để nhi tử ở nhà, ôm hai nữ oa nhi bỏ chạy đến Trì Châu, muốn tránh né cha nuôi, làm sao biết lúc ấy quân phản loạn lại đồng khởi, cha nuôi nhất thời không để ý đến mẹ nuôi được. Không đuổi theo, chọc mẹ nuôi tức giận hơn, nghĩ thầm, hắn thích đi kỹ viện, tốt, lão nương liền mở một gian kỹ viện lớn nhất, lão nương cũng tiếp khách, cho người tức chết!

Chờ tất cả đều hoà bình rồi, cha nuôi đuổi theo, mẹ nuôi đã khai trương kỹ viện, cha nuôi dở khóc dở cười, mẹ nuôi vẫn không tha thứ cho cha nuôi, hai người cứ giằng co như vậy, tất nhiên sau đó cha nuôi trở thành khách duy nhất của mẹ nuôi, mà Trùng Nhi chính là ra đời tại Tứ Quý các này.

Hai lão nhân nhà này, đầu khí đến vài chục năm, rốt cuộc đến khi Đại tỷ Ngục gia mười tám tuổi, mẹ nuôi mới hết giận, bằng lòng đi theo cha nuôi trở về Dao Quang thành.

Ai. Mặc Dạ nhìn chằm chằm Ngục Trùng Nhi, trong lòng có chút may mắn, thật may là cá tính Trùng Nhi không giống mẹ nuôi.

Nghĩ đến một chuyện, ánh mắt ngưng lại, sắc mặt trở nên có chút nặng nề. Hơn một năm trước, Hoàng Thượng lấy được tin tức, tra ra Tam hoàng tử mất tích trong phản loạn năm đó. Tin tức Nam vương Huyền Hàn tiêu tan, không ít người cũng muốn rục rịch góc đầu dây.

Thân là Dao Quang thành chủ đương nhiệm, An Dạ Hàn cũng muốn phái nhân thủ giúp một tay tìm kiếm vị trí Nam vương, dựa d/đ.l/q.đ trên vị trí phản bội vương năm đó, cho nên một năm này, hắn một mực giúp An Mặc Hàn truy lùng tin tức vương phản bội.

Trải qua tầng tầng truy xét phát hiện, nhóm đạo phi ở biên cảnh Thần Hi và An Hạ có liên hệ với vương phản bội. Mấy đầu linh đạo phi, đều là tướng lĩnh thủ hạ của phản bội vương hai mươi năm trước, chẳng

lẽ là những tin tức này đưa tới những người đó?

Như vậy, Tứ Quý các không còn là chỗ an toàn nữa.

Ánh mắt quét gương mặt bình yên ngủ say của nàng, hần không lo lắng về Ngục Ninh Nhi và Ngục Ma Nhi, Ninh Nhi cơ trí thông minh, Ma Nhi có võ nghệ phòng thân, duy nhất để cho hần không yên lòng, chính là Trừng Nhi đơn thuần.

Những năm gần đây, trong lòng hần từ đầu đến cuối chỉ có bóng dáng của một người, chính là Trừng Nhi, khi còn bé trải qua đoạn kinh khủng kia, để cho hần không có biện pháp tin tưởng bất kỳ kẻ nào, nếu không nhờ nàng.

Lúc mới bắt đầu đi lên núi tập võ, rất khổ, hần tiếp xúc võ nghệ quá muộn, nếu so với người khác phải bỏ ra nhiều mồ hôi hơn, mới có thể đuổi kịp những người cùng lứa, hần đã khóc, quá mệt mỏi, nghĩ muốn buông tha, nhất là khi bị sư phụ ném vào trong núi tự sinh tự diệt thì hần thật sự sợ hãi, nhưng ở trong đó tiếng sói quanh quẩn bên tai, nhớ lại nàng.

Nhớ lại cam kết đối với nàng, hần cắn răng, lúc này mới có động lực kiên trì, thời gian năm năm không thấy nàng, khi gặp mặt lại, nàng đã lớn lên thành thiếu nữ.

Khi nàng nhẹ nhàng gọi tên của hần, tim của hần rung động không dứt, không cách nào dời ánh mắt, nhưng, nàng đối với hần, giống như lúc ban đầu chính nàng đã nói, chỉ coi hần như ca ca.

Nghĩ tới đây, Mặc Dạ lại than thở, sau đó nhếch miệng lên, tính toán cuộc sống, sư phụ đi về cõi tiên cũng gần hai năm rồi, nàng cũng tròn mười sáu tuổi rồi, nếu không phải hần lấy đệ tử chi lễ là vì sư phụ thủ mười tám tháng hiếu tang, có lẽ, hần đã sớm biểu đạt tâm ý với Trừng Nhi.

Đứng dậy đi đến trước một tủ nhỏ, mở cửa tủ, lấy chăn mỏng, tung ra rồi đến phía sau nhẹ nhàng phủ lên người nàng.

Đợi chuyện phiền lòng mấy ngày nay qua đi, hần nghĩ, hần nên cố gắng làm những gì, khiến cái tiểu mơ hồ này biết, hần không muốn Vĩnh viễn làm "ca ca".

5. Chương 5: Chương 3.1

"Mặc Dạ, Mặc Dạ!" Âm thanh mềm giòn dễ vỡ nhẹ nhàng vang lên .

Mặc Dạ vừa quay đầu lại, một bóng dáng màu vàng nhạt từ trong bụi hoa đi ra, cười ngọt ngào như hoa, trên cánh tay mảnh khảnh trên cánh tay treo ngược một bông hoa lam, cười tủm tỉm đi về phía hần.

Ngục Trừng Nhi nhẹ nhàng bước tới bên cạnh hần, chìa khay ra, "Mặc Dạ, đây là muối tự mình làm đó, là Quế Hoa Cao huynh thích ăn."

Hần khéo khăn vải đang phủ trên khay, một cổ mùi hoa quế nồng nặc bay ra, lơ đãng liếc về phía tay nàng, dừng một chút, "Quế Hoa Cao để cho hạ nhân làm là được." Nói xong, hần cẩn thận kéo tay nàng thả vào lòng bàn tay mình, êm ái vuốt đầu ngón tay nàng, có chút sưng đỏ, giống như bị phỏng."Bôi thuốc chưa?"

Gương mặt Ngục Trừng Nhi hồng hồng, ngượng ngùng cúi đầu, "Lau."

Đầu ngón tay truyền nhiệt độ tới khiến nàng không nhịn được muốn rút tay về, nhưng hần vẫn cầm rất chặt, không biết tại sao lòng nàng vì cử động như vậy của hần mà tê tê ngứa ngứa một chút.

"Này, hai người các người, không cần ăn cơm nữa hả?" Một giọng nói nũng nịu truyền đến từ bên trong lương đình.

Mặc Dạ và Ngục Trừng Nhi cùng ngược mắt nhìn, thấy hai tỷ tỷ của Trừng Nhi cũng ngồi ở bên trong lương đình, mới vừa lên tiếng là Đại tỷ Ngục Ninh Nhi, nàng mặc một bộ áo màu trắng ngà, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, đôi tròng mắt kia rất có thần, ba phần nhẹ nhàng, hết sức động lòng người.

Ngồi ở bên cạnh nàng, là Ngục Ma Nhi mặc nam trang màu xanh, ngũ quan tuấn tú cộng thêm trang phục anh khí, có mấy phần khó phân biệt nam hay nữ. Bởi vì nàng luôn mặc một bộ nam trang, nên ai ai cũng gọi nàng "Nhi thiếu gia."

"Ăn cơm ấy." Khoé miệng Ngục Ninh Nhi cong cong, trêu ghẹo nhìn hai người bọn họ. Mỗi lần Mặc Dạ trở lại, bốn người sẽ tụ lại một chỗ ăn một bữa, thành bữa đón gió hân về.

Cực kỳ. Ngục Ninh Nhi nháy mắt mấy cái, lúc nào tình cảm của hai người này trở nên mập mờ như vậy? Nhìn khuôn mặt hồng thắm của tiểu muội, sách sách sách! Lại nhìn bộ dáng muốn thoát khỏi tay Mặc Dạ.

"Đại tỷ, Nhị tỷ." Dưới cái nhìn soi mói của Đại tỷ, tim Ngục Trùng Nhi không khỏi nhảy loạn mấy nhịp, khẩn trương đi vào trong đình, ôm cánh tay Đại tỷ làm nũng.

Ngục Ninh Nhi ý vị sâu xa cười, quyết định bỏ qua cho tiểu muội. "Tỷ tỷ sắp chết đói rồi, mau ăn cơm."

Bàn tay trắng nõn phát nhẹ, mấy nha hoàn nhanh chóng bưng thức ăn đi tới.

Trong chốc lát, cái bàn vốn đang trống rỗng lập tức liền tràn đầy món ăn hương vị thơm ngon, Mặc Dạ rất tự nhiên ngồi bên cạnh Ngục Trùng Nhi, đối diện Ngục Ninh Nhi và Ngục Ma Nhi.

Cổ nhân nói: "Ăn không nói, ngủ không nói." Lời này ở chỗ này hiển nhiên là không dùng được, vừa mở miệng, Ngục Trùng Nhi liền cười nói không ngừng, Ngục Ninh Nhi cũng cười nói như hoa, tiếng cười của hai tỷ muội này làm cho giữa trưa hè có không ít niềm vui.

Mặc Dạ không nói gì, chỉ lắng lắng nghe tỷ muội các nàng nói. Đối với hân, như vậy cũng đủ rồi, chỉ cần Trùng Nhi vui vẻ, hân cũng sẽ vui vẻ theo.

Dùng xong bữa, bốn người ngồi ở trong đình hóng mát, Mặc Dạ thấy cơm cũng đã ăn, trà cũng đã uống, đến lúc nói chính sự rồi.

"Ninh Nhi, nghe nói tỷ cùng Huyện lệnh có quen biết?"

Ngục Ninh Nhi vừa nghe, nước trà trong miệng tí nữa thì phun ra, có chút chột dạ tránh ánh mắt Mặc Dạ.

"Ách, đệ nói Âu Dương mập mập? Hân có tới tìm ta mấy lần." Âu Dương mập mập trong miệng nàng, chính là Huyện lệnh tài hoa lăm lăm mới tới huyện nhỏ Trì Châu hơn nửa năm trước.

Quan Huyện lệnh này, nói lớn không lớn, nói nhỏ thì đúng là có chút nhỏ, không phải chỉ là một quan cửu phẩm tếp riu thôi sao? Nhưng tục ngữ nói rất hay, nếu nói quan huyện còn không bằng hiện quan, đặc tội Huyện lệnh, sẽ không có thứ gì tốt mà ăn.

Mặc Dạ cúi đầu, ba tỷ muội họ cũng không biết, vị Âu Dương Huyện lệnh này, thật ra không phải d'đ.l/q:đ là nhân vật đơn giản. Nếu tin tức Dạ Hàn đưa cho hân không sai, Âu Dương Lý này là một trong những tướng lĩnh dưới trướng An Vương làm phản hai mươi năm trước. Những năm này hân trốn đến nước láng giềng không uy, hơn một năm trước mới lộ ra tin tức, hân đổi thân phận trở lại Thần Hi quốc.

Những người này đã từng là thủ hạ của phản bội vương, từng người đều có động tác, chẳng lẽ phản bội vương muốn ngóc đầu dậy?

"Sao?" Ngục Trùng Nhi nghiêng đầu nhìn hân, cảm thấy sắc mặt hân là lạ.

"Không được bảo Ma Nhi đi nghịch ngợm nữa." Mặc Dạ trấn an vỗ vỗ tay nàng, hướng về phía Ngục Ninh Nhi nói.

Ngục Ninh Nhi tự biết mình đuối lý, giải thích, "Ta không bảo Ma Nhi đi nữa." Chỉ là nửa đêm đi cạo chân mày và râu ria của Huyện lệnh kia không còn một sợi, cũng không phải là muốn mạng hân.

Mặc Dạ lạnh lùng liếc nàng một cái, Ngục Ninh Nhi da mặt dày, coi như không thấy, chính mình thoải mái vui vẻ bưng trà uống.

"Mặc Dạ, lần này huynh trở lại muốn ở bao lâu? Đã đi báỉ kiến Đại ca chưa?" Mắt Ngục Trùng Nhi đảo một vòng, cố ý lôi kéo cánh tay Mặc Dạ, dùng âm thanh mềm giòn dễ vỡ cười hỏi.

Đại tỷ thường bảo Nhị tỷ đi dạy dỗ một số người nhìn không thuận mắt, ngay cả mấy người nàng thấy đáng ghét, Nhị tỷ cũng sẽ tìm cơ hội ra tay đánh bọn họ cho bỏ ghét. Nếu để Mặc Dạ biết, khẳng định ngay cả nàng cũng bị mắng, cho nên nàng mới vội vàng nói sang chuyện khác.

Mặc dù Mặc Dạ quan tâm Ngục Trừng Nhi, nhưng một năm có hơn nửa thời gian không ở Trì Châu, có một số việc hẳn không chú ý tới cũng bình thường, cho nên hẳn không hay biết, chỉ nghĩ nàng đang giúp Ngục Ninh Nhi đối đãi tài, nên thích thú tiếp lời của nàng.

"Đã gặp Dạ Hàn rồi, mấy tháng tới huynh đều ở trong các." Bộ phận bên kia hẳn phụ trách cho Dạ Hàn đã chấm dứt, còn sót lại một chút liên giao cho Dạ Hàn tự mình xử lý đi. Qua đợt này chính là đến thời gian hiếu tang sự phụ, hẳn còn phải đi lên núi tế bái.

Ngục Trừng Nhi nghe vậy thấy thật cao hứng, lôi kéo tay Mặc Dạ lắc lắc, "Vậy huynh có thể theo muội đi du ngoạn thành Thiên Tuyền rồi?"

Chưa đến hai tháng, phó thành chủ thành Thiên Tuyền cử hành đại hội Tuyền Ki Mê mỗi năm một lần, đến lúc đó những tài tử nổi danh trên Thần Hi quốc sẽ tụ tập đến thành Thiên Tuyền. Năm trước không có ai đi cùng nàng, nàng không được đi, năm nay có Mặc Dạ, nàng tha hồ mà chơi.

Mặc Dạ cứng chiều sờ sờ đầu nàng, "Được."

Ngục Ninh Nhi tựa vào người Nhị muội, có chút hứng thú rã rời, "Ai! Ta lại không ngày thật tốt qua." Ở với Mặc Dạ, giống như mẹ già vẫn còn ở bên cạnh, nhất định sẽ quản nàng thật chặt.

Ngục Ma Nhi hơi thấp đầu nhìn Đại tỷ một cái, bả vai run run, đẩy nàng khỏi vai, vỗ vỗ y phục, rồi mới nói với Đại tỷ: "Đáng đời."

Ngục Ninh Nhi nổi giận! Nhưng nhìn lên mặt muội muội lại không thể làm gì, dù sao nàng còn phải nhờ Nhị muội giúp một tay.

Đang lúc Ngục Trừng Nhi hưng trí tính toán cùng Mặc Dạ đến thành Thiên Tuyền xem đại hội, xảy ra một chuyện lớn, làm rối loạn hành trình của bọn họ.

****Sắc mặt Ngục Trừng Nhi trắng nhợt, nhìn mọi thứ trước mắt, vốn là lầu các được bố trí được tinh xảo cao nhã, hôm nay đã bị phá hủy hơn nửa, song cửa sổ bị tàn phá, mở ra cửa sổ ở mái nhà nóc nhà, làm nàng thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

"Tam cô nương, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đại tiểu thư bị bắt đi, Nhị thiếu gia đang đuổi theo, đến bây giờ vẫn không có chút tin tức nào." Tứ Quý các Đích Lô ma ma gấp gáp đi tới đi lui trong phòng.

Một canh giờ trước, hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện bắt Đại tiểu thư bắt đi, Nhị thiếu gia đuổi theo cho đến bây giờ vẫn chưa quay trở lại, chẳng lẽ gặp chuyện không may? Nếu như thật sự xảy ra chuyện như thế, muốn nàng bấm báo thể nào với giao phó của d'đ/l/q/đ Đại chủ tử?

Ngục Trừng Nhi tức giận kéo nàng ấy, "Ma ma, người đừng đi tới đi lui như vậy, Mặc Dạ đã đuổi theo rồi." Trong lòng nàng đã đủ phiền toái, nàng ấy còn muốn nàng thêm phiền sao?

"Tam cô nương, người xem chúng ta có cần gửi chim bồ câu xin Đại chủ tử trở lại không?" Lô ma ma không bình tĩnh được nàng, thấy tim mình như bị đốt a!

"Ma ma không tín nhiệm Mặc Dạ sao?" Ngục Trừng Nhi trừng mắt nhìn nàng ấy. "Dùng chim bồ câu truyền tin muốn mẹ ta trở về làm gì? Chỉ khiến mẹ tức giận mà thôi." Cũng không thể tưởng nổi, mẹ thật vất vả giảng hoà cùng cha như lúc ban đầu, vân du tứ hải tận hưởng cuộc sống thanh nhàn, nếu để chuyện này truyền đến, ngộ nhỡ mẹ lo lắng quá độ lại cãi vã với cha thì sao? Vậy bây giờ làm sao mới tốt?

"Ách. Ta chỉ là lo lắng, nếu Đại tiểu thư thực sự xảy ra chuyện, Đại chủ tử hỏi tới cũng không giao phó được." Lời nói xong mới thâm kêu la, nàng không có ác ý.

"Tam cô nương." Mặc Dạ đột nhiên xuất hiện phía sau hai người, trên mặt cương nghị không có biểu cảm gì.

"Mặc Dạ!" Ngục Trừng Nhi đang muốn nói mấy câu với ma ma, chỉ thấy Mặc Dạ cả người mặc quần áo màu đen cứng cáp đi vào trong phòng, liền vội vàng hỏi: "Mặc Dạ, có tin tức của Đại tỷ sao?"

Lô ma ma thấy hai vị chủ tử có chuyện quan trọng muốn nói, liền lui xuống trước.

Ngục Trùng Nhi một mặt hỏi tới, trong đầu đồng thời nghĩ tới, mấy tháng gần đây Đại tỷ đã đắc tội những ai.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Huyện lệnh Âu Dương Lý, tháng trước Đại tỷ vừa mới chỉ điểm Nhị tỷ đi cạo hết râu tóc trên mặt hắn, nhưng Âu Dương Lý kia vốn không biết là người Ngục gia làm mới đúng. Vậy rốt cuộc là ai?

”Tại hạ đã phái người lục soát xung quanh vị trí của Đại tiểu thư bị bắt, tướng mạo Đại tiểu thư hơn người, không khó tra ra đầu mối.” Mặc Dạ đơn giản trả lời, hỏi ngược lại: ”Nhị thiếu gia đâu?”

”Ma Nhi cũng không có tin tức, chẳng lẽ nàng cũng xảy ra chuyện rồi?” Ngục Trùng Nhi lắc đầu một cái, úp mặt trong tay áo.

Mặc Dạ lẳng lặng nhìn nàng, gờ tay sờ sờ đầu nàng, ”Tam cô nương yên tâm, ta sẽ dẫn các nàng trở về.”

Ngục Trùng Nhi ngược mắt nhìn về phía hắn, miễn cưỡng cười, cổ đề nổi bất an trong lòng xuống, nhẹ nhàng gật đầu.

”Ừ, muội tin tưởng huynh.”

Hơn nửa tháng sau.

Mặt trời rơi xuống, gió thu thổi lên, mang theo từng tia lạnh lẽo, tiểu trấn trong thành, không có ánh nắng tự nhiên so ra kém Châu thành náo nhiệt phồn hoa, trên đường chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ, sáng le lói cổng thành.

Một chiếc xe ngựa nhẹ nhàng đi xuyên qua cửa thành, sau đó trực tiếp chạy nhanh hướng một khách sạn duy nhất trong thành trấn, đến cửa, tiểu nhị mắt tinh đã đứng bên ngoài đợi khách đại giá.

Xe ngựa dừng ở cửa, nam tử đóng lại cửa xe rồi từ trên nhảy xuống, quay người lại đi tới xe ngựa phía sau, vén rèm xe lên, khom lưng xem xét trong xe, thấp giọng nói mấy câu.

Tiểu nhị tò mò nghiêng đầu quan sát, bỗng chốc nam tử kia dính trực thân thể, tiểu nhị vội vàng cúi người xuống, chỉ dám len lén giương mắt nhìn.

Màn xe bị đóng được nam tử nhấc lên, một bàn tay trắng mịn nhỏ bé từ trong xe ngựa đưa ra ngoài, nam tử ôm ái cầm, một cô nương đáng yêu xinh đẹp được hắn đỡ xuống xe ngựa.

Mặc Dạ không nhìn tiểu nhị một cái, đỡ Ngục Trùng Nhi sắc mặt có chút tái nhợt đi vào trong khách sạn, lúc đi ngang qua tiểu nhị bỏ lại một câu, ”Chăm sóc tốt xe ngựa.”

Tiểu nhị sưng sốt một chút, mới vội vàng trả lời, ”Tiểu nhân biết!”

”Hai gian phòng hảo hạng.” Mặc Dạ đứng ở trước quầy nói.

Chưởng quỹ đang cúi đầu tính sổ sách không biết có người đi vào, hơi sưng sờ, theo bản năng nhìn về phía cửa, đúng lúc thấy tiểu nhị dắt xe ngựa đến bên cạnh chuồng ngựa, khuôn mặt mập mạp lập tức nở nụ cười, ”Dạ, khách quan xin mời đi bên này.” Khom lưng cúi người, dẫn khách đi đến sương phòng.

Chưởng quỹ coi như có ánh mắt, lấy hai gian phòng an bài cẩn thận trước khi khách ở.

Cầm chút bạc vụn đuổi chưởng quỹ đi, Mặc Dạ trực tiếp đi vào phòng của Ngục Trùng Nhi.

Chỉ thấy Ngục Trùng Nhi nửa nằm dựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên mấy ngày liên tiếp lắc lư trên xe ngựa khiến nàng là người từ nhỏ được nuông chiều có chút không chịu nổi.

Mặc Dạ nhìn, đôi mày rậm nhíu chặt lại, rót chén nước đi đến bên giường đưa cho nàng.

Ngục Trùng Nhi nhận lấy cái ly uống vài ngụm, hỏi: ”Chúng ta còn mấy ngày mới đến Quyên Châu?”

Mấy ngày trước, Tứ Quý các loạn thành một đoàn bởi vì Ngục Ninh nhi, Ngục Ma Nhi mất tích, từ Quyền Châu gửi một phong thư tới, là Ngục Ninh Nhi tự tay viết, trong thư d.đ.l.q.đ viết nàng bị Thiên Quyền thành chủ "mời" đến thành Thiên Quyền làm khách, muốn Mặc Dạ đi đón nàng trở về.

Mặc Dạ nhận được tin hôm đấy liền lên đường ngay, nhưng Ngục Trừng Nhi cũng muốn đi theo, nàng nói nếu không tận mắt thấy Đại tỷ mạnh khỏe thì nàng không yên lòng, huống chi trong thư Đại tỷ hoàn toàn không nhắc đến Nhị tỷ, điều này làm nàng bất an.

"Năm ngày nữa."

Ngục Trừng Nhi yếu ớt gật một cái, thở dài mấy cái, mới chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng cũng không biết hoá ra mình mảnh mai như vậy, trên đường đi, xe ngựa lắc lư làm xương cốt toàn thân rã rời, mấy ngày liên tiếp mệt mỏi khiến nàng ăn không vô, ngủ không được.

Trong thoáng chốc, nàng cảm giác được có đôi cánh tay nhẹ nhàng nâng thân thể nàng, gối đầu đang tựa bị chuyển đi, một mùi hương xa lạ lại có chút quen thuộc bay vào mũi, là mùi cỏ xanh sáng khoái, là mùi hương của Mặc Dạ, thân thể chợt nhẹ, bị chuyển vào trong chăn, nàng không nhịn được cười ngọt ngào.

Nàng nhắm mắt lại thật giống như ngủ thiếp đi, thật ra thì thần trí so với vừa rồi còn rõ ràng rất nhiều, trên mặt có chút ngứa ngứa, nàng rất tự nhiên quay đầu đi, một cổ ấm áp thân mật dán lên gương mặt nàng, thô thô, nóng nóng, là lòng bàn tay của hắn.

Tiếng cười trầm thấp vang lên trong phòng, tay Ngục Trừng Nhi núp ở trong chăn bỗng chốc nắm chặt, tim đập có chút nhanh, nhưng nàng cố gắng khắc chế mình không xấu hổ đỏ mặt,.....

6. Chương 6: Chương 3.2

Ánh mắt Mặc Dạ bây giờ nhìn nàng, dịu dàng như có thể chảy ra nước, chỉ tiếc nàng đang nhắm hai mắt không thấy được.

Lúc ngủ nàng vẫn giống khi còn bé, khi còn bé nếu nàng ngủ thiếp đi, chỉ cần có người sờ mặt nàng, nàng sẽ giống con chó con cọ tay người ta, bây giờ cũng như vậy.

Ngục Trừng Nhi nhắm hai mắt trầm nghĩ, trong ấn tượng của nàng, cho tới bây giờ cũng chưa nghe thấy tiếng cười của Mặc Dạ, bất kể cao hứng bao nhiêu, nhiều nhất chỉ là nở nụ cười nhàn nhạt. Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy tiếng cười của hắn, đồng thời phát hiện tiếng cười ấy thật dễ nghe, khiến nàng không nhịn được lại đỏ mặt.

Lại một lát sau, bàn tay đặt trên má nàng mới rút ra, thay nàng dịch dịch chăn, cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa, Ngục Trừng Nhi mới dám mở mắt ra.

Nàng chỉ ngây ngốc nằm trên giường, không cần soi gương nàng cũng biết mặt mình đỏ thế nào. Trong đầu trống rỗng, quanh quẩn tiếng cười của Mặc Dạ, nàng nắm góc chăn, cảm thấy vừa xấu hổ vừa ảo não, bỗng chốc đưa tay trên không trung vẫy mấy cái, cũng không biết là nghĩ ra cái gì, cuối cùng kéo chăn lại che kín đầu, nhắm mắt đi ngủ.

Khi nàng chìm vào trong giấc mộng thì vẫn là nghe đến đó đậm đà lại động nhân tiếng cười, chẳng qua là lần này, còn hợp với Mặc Dạ khuôn mặt anh tuấn cùng dịu dàng nụ cười, để cho nàng cảm giác được vô cùng tha thiết, cho dù hôm sau rời giường, thấy Mặc Dạ bản nhân, nàng vẫn là nhịn không được đỏ mặt.

Mặc Dạ nhận thấy nét mặt của nàng có chút kỳ quái, nhưng phải đi đường, hắn không có chú ý nhiều. Không tới mấy ngày, bọn họ đã đến ngoại thành Thiên Quyền.

Vừa vào thành, Mặc Dạ không hề vội vã đi tìm Ngục Ninh Nhi, ngược lại, hắn mượn một tiểu viện để ở cùng Ngục Trừng Nhi.

Mặc dù Ngục Trừng Nhi không hiểu tại sao hắn phải làm như vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi theo Mặc Dạ vào trong sân, làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc là, khi vừa vào ở, bên trong đã có nha hoàn tới đón.

Ngục Trừng Nhi tò mò nhìn bảy, tám người đứng trong phòng một chút, "Mặc Dạ, chúng ta ở đây dài ngày sao? Tại sao còn mua người?" Không phải đón tỷ tỷ rồi phải trở về thành Dao Quang luôn sao?

"Là người của Dạ Hàn phái tới."

Mặc Dạ nghiêng đầu gật nhẹ với hai nam tử có tướng mạo giống nhau trong số đó, hai nam tử tiến lên một bước, quỳ nửa gối xuống.

"Thuộc hạ Tề An, Tề Khải bái kiến Tam tiểu thư." Hai huynh đệ Tề gia trầm miệng một lời mà nói.

"Không cần đa lễ." Thì ra Đại ca có phái người đi theo nàng và Mặc Dạ. Suy nghĩ một chút cũng đúng, nàng và Mặc Dạ tuy tình thân như huynh muội, nhưng dù sao cũng không phải huynh muội ruột thịt, vẫn còn bận tâm đến nam nữ khác biệt.

"Muội rửa mặt nghỉ ngơi trước đi." Hắc còn có việc muốn nói với hai huynh đệ Tề gia.

Ngục Trừng Nhi biết hắc có chính sự, gật đầu một cái, đi theo một nha hoàn trong đó rời đi trước, Mặc Dạ vung tay lên, trừ Tề An và Tề Khải ở trong, tôi tớ toàn bộ lui ra.

"Tình huống như thế nào?" Mặc Dạ không vòng vo, hỏi thẳng.

Hai huynh đệ Tề An và Tề Khải đến thành Thiên Quyền mấy ngày trước hắc, tất nhiên là vì hỏi thăm tin tức Đại tiểu thư.

Tề Khải bước lên trước chấp tay nói: "Đại tiểu thư xác thực làm khách ở bên trong thành Thiên Quyền, theo tin tức thám tử dò ra, Vũ Văn thành chủ đối đãi Đại tiểu thư như thượng khách, không có chỗ thất lễ."

Tề An móc tin tức Dạ Hàn gửi trong tay áo đưa cho hắc, Mặc Dạ sau khi nhận lấy mở ra, nhanh chóng xem qua.

Quả nhiên không khác suy đoán của hắc, Ninh Nhi bị bắt đi, có liên quan đến Âu Dương Lý, Dạ Hàn muốn hắc kiến cơ hành sự.

"Ừ! Chú ý cẩn thận tin tức của Đại tiểu thư, trước tiên ở nơi này an phận đã." Suy nghĩ một chút, hắc quyết định trước quan sát rồi tính tiếp, nếu có cơ hội đến gần Ninh Nhi hỏi về vị trí của Ma Nhi thì càng tốt hơn, như vậy Trừng nhi cũng không lo lắng như vậy.

"Dạ!"

Nghỉ ngơi hai ngày, Ngục Trừng Nhi mệt nhọc do bốn ba dọc đường đi cũng đỡ rất nhiều, lúc này mới có tinh thần nghĩ đến chuyện khác.

Mấy ngày nay nàng không thấy bóng dáng Mặc Dạ, biết hắc đang bận rộn chuyện của Đại tỷ, suy nghĩ một chút, nàng quyết định chủ động đi sương phòng ngủ Mặc Dạ ở tìm hắc.

Đi mấy bước, nhìn thấy bóng dáng của Mặc Dạ, đi thêm hai bước, cước bộ đột nhiên dừng lại, sững sờ nhìn cái nữ nhân gần như nửa người muốn tựa trên người Mặc Dạ.

Mặc Dạ giật giật thân thể, cau mày liếc nữ nhân bên cạnh, "Người nói là, hiện tại Đại tiểu thư đang ở biệt viện ngoài thành?"

Hồng Đình bị hắc lạnh lùng liếc một cái bao hàm ý cảnh cáo, rụt thân thể có phần càn rỡ lại, quẹo rũ vuốt tóc dài bên má nói: "Dạ, người trong thành truyền tin tức tới, Đại tiểu thư nhìn như trúng độc, sau khi Thiên Quyền thành chủ thấy tiểu thư tỉnh lại, lập tức dẫn nàng ra khỏi nội thành, dời đến biệt viện."

Ngón trỏ Mặc Dạ gõ nhẹ trên bàn trúc. Như vậy có thể có cơ hội đi gặp Ninh Nhi một cái, nếu như thuận lợi, còn có thể đưa Ninh Nhi ra ngoài.

Hồng Đình nhìn gò má trầm tư của hắc, trong lòng không nhịn được nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay đang gõ gõ của Mặc Dạ.

"Mặc gia, ngài tính toán đi gặp Đại tiểu thư sao?" Giọng nói kiều mị của không giống như đang nói chính sự, ngược lại giống như đang làm nũng.

Mặc Dạ lạnh lùng ngược mắt nhìn đối phương. Hồng Đình này là người An Dạ Hàn phái đến, năng lực hạng nhất, nhưng có cái tật xấu là thích trêu chọc nam nhân, trước đây an bài nàng ở Tứ Quý các, coi như đúng tâm ý của nàng, bây giờ rời khỏi Tứ Quý các, không có nam nhân nào để trêu chọc, cứ nhiên gan lớn dám động ngay trên đầu hắn?

Hồng Đình bị hắn nhìn thấy vừa sợ vừa yêu, tâm không kiềm được run lên. Nam nhân phải giống như Mặc Dạ vậy, vừa lạnh lùng lại hấp dẫn, khiến phải nàng mất hồn, môi đỏ mọng chu lên, có chút sợ muốn lui về phía sau, rồi lại không nhịn được muốn đến gần hắn.

Ngực Trùng Nhi đứng một bên cũng sớm tức điên rồi! Ánh mắt nữ nhân kia nhìn Mặc Dạ, giống như hận không thể lập tức nuốt vào trong bụng! Còn có tay của nàng, ai cho nàng chạm vào Mặc Dạ hả?

Nàng không chút nghĩ ngợi xông lên trước, nghĩ muốn đưa tay đẩy nữ nhân kia ra, nào biết tay nàng vừa chạm vào bả vai của đối phương, cổ tay liền truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt! "A!" Nàng kêu một tiếng, đau đến nước mắt cũng muốn ứa ra.

Mặc Dạ và Hồng Đình không ngờ nàng đột nhiên nhô ra, Hồng Đình do tập tính của quân nhân, chỉ cần có người công kích, nàng sẽ theo bản năng phản kích. Mặc Dạ vừa nghe thấy Ngực Trùng Nhi kêu đau, bàn tay vung lên, đánh cánh tay Hồng Đình ra, xuất ra một chưởng nửa đánh về phía Hồng Đình, Hồng Đình liền lùi nhanh ra.

"Thật là đau!" Ngực Trùng Nhi nắm vạt áo Mặc Dạ, không để cho hắn đi về phía trước.

Hồng Đình định thần nhìn lại, lẽ lười. Lần này thăm rồi, không nghĩ tới đối phương vừa ra tay là Tam tiểu thư.

Mặc Dạ nóng lòng vén tay áo Ngực Trùng Nhi ra, nhìn da thịt trên cổ tay nàng đã có chút ít tím, lửa giận bùng lên, hung tợn trừng Hồng Đình.

"Ta không biết là Tam tiểu thư!" Hồng Đình cất giọng giải thích. Nàng không phải là cố ý.

"Người!" Mặc Dạ từ nhỏ nâng niu Ngực Trùng Nhi trong lòng bàn tay, thấy bộ dáng nàng đau đến nước mắt ròng ròng.

Ngực Trùng Nhi vô cùng không thích nữ nhân này, phương thức nàng ta nói chuyện với Mặc Dạ quá mức càn rỡ. Cũng quá thân mật rồi! Trong lòng nổi lên một loại cảm giác, có chút sợ hãi, có chút bất an, làm cho nàng theo bản năng lùi kéo Mặc Dạ thật chặt.

"Mặc Dạ, tay ta đau." Nàng không thích người này, càng không muốn nhìn thấy nàng ta, cảm giác giống như nàng ta muốn cướp đi một thứ rất quan trọng đối với nàng.

"Đi xuống!" Mặc Dạ trách móc quát một tiếng với Hồng Đình, tưởng Trùng Nhi bị giật mình, vỗ vỗ bả vai của nàng trấn an.

Ngực Trùng Nhi nhân cơ hội tựa vào trong ngực hắn, sau đó nghiêng mắt nhìn trộm sắc mặt của Hồng Đình một cái.

Thân thể Hồng Đình run lên, có chút bị giật mình, một đôi mị nhãn chớp chớp, "Thuộc hạ xin phép cáo lui." Rất có hứng thú nhìn thoáng qua Ngực Trùng Nhi đang ở trong ngực Mặc Dạ, khóe miệng nhếch lên rồi rời đi.

Nhìn thấy nụ cười đó, khiến Ngực Trùng Nhi càng mất hứng, chu miệng lên, hốc mắt đều đỏ.

Mặc Dạ không có chú ý tới nét mặt của nàng, lùi kéo nàng vào phòng rồi nhanh chóng lấy ra bình thuốc, nhẹ nhàng bôi thuốc giúp nàng, nhìn da thịt trắng nõn của nàng trong thời gian thật ngắn trở nên tím bầm sưng đỏ, hắn thật đau lòng.

Ngực Trùng Nhi ngược mắt nhìn trộm vẻ mặt âm trầm của Mặc Dạ một cái, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, muốn nói cái gì, rồi lại không biết nên nói như thế nào, cho đến khi thuốc được bôi xong, nàng vẫn chưa phải biết nên hỏi ra sao.

"Còn đau không?" Mặc Dạ cho là hốc mắt nàng ửng đỏ là bởi vì đau tay, "Hồng Đình không phải cố ý, nàng ta tập võ nhiều năm, có người đến gần dĩ nhiên sẽ ra tay, mọi người đừng để ý." Giọng nói có chút cứng ngắt.

Hắn nguyên là trấn an nàng, không nghĩ lời này nghe vào trong tai Ngục Trùng Nhi, giống như chỉ trích nàng. Nàng uất ức mím chặt miệng, nước mắt nhịn không được rơi xuống từng hạt một.

Mặc Dạ lại vì nữ nhân khác mắng nàng? Làm sao có thể? Mặc Dạ là của nàng!

”Thế nào? Rất đau sao?” Mặc Dạ hốt hoảng nhìn nàng, không hiểu tại sao nàng khóc.

”Nàng là người nào?” Ngục Trùng Nhi nhìn tay Mặc Dạ tay, liền nghĩ đến vừa rồi nữ nhân kia trộm chạm vào mu bàn tay hắn, miệng mím chặt lại, thở phì phò kéo tay của hắn qua, nắm ống tay áo dùng sức lau mu bàn tay hắn, muốn chùi hết mùi của nàng ta.

Mặc Dạ bị cử chỉ nàng làm cho không hiểu nổi, ”Hồng Đình là thuộc hạ của huynh, muội sao vậy?”

Ngục Trùng Nhi sững sốt, giọt lệ còn đọng trong hốc mắt không rơi được nữa. Đúng vậy, nàng sao vậy? Sao lại tức giận như vậy?

Tâm trong nháy mắt liền hoảng loạn, giống như có cái gì ẩn thật sâu bị lật ra, mu bàn tay hắn bắt chợt nóng đến phỏng người, khiến nàng buông tay ra thật nhanh.

”Trùng Nhi?” Mặc Dạ không hiểu nhìn nàng.

Ngục Trùng Nhi hốt hoảng cúi đầu, không biết vì sao không dám nhìn thẳng mắt hắn, nàng đột nhiên đứng lên, ”Muội, muội về phòng trước.”

Không đúng, không đúng! Tại sao nàng ghét có người đến gần Mặc Dạ như vậy? Mặc Dạ là ca ca của nàng, không đúng! Mặc Dạ là của nàng, không đúng.

Suy nghĩ loạn thành một đống, Ngục Trùng Nhi liếc hắn một cái, lại vội vàng quay đầu, hai tay bất an nắm chặt lấy nhau, ánh mắt bàng hoàng, cước bộ có chút lảo đảo đi ra ngoài.

”Trùng Nhi!” Mặc Dạ lo lắng đi theo sau nàng.

”Muội không sao, muội về phòng nghỉ ngơi trước.” Giờ khắc này Ngục Trùng Nhi không dám đối mặt hắn, bỏ lại lời nói, liền chạy về hướng gian phòng của mình.

Mặc Dạ nhìn nàng rời đi, lần đầu tiên cảm thấy, cảm giác nàng tựa như rất hốt hoảng?

Lắc lắc đầu, đem chuyện này trước hết quăng ra sau đầu, ”Tề Khải!” Hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào vào biệt viện tìm Ninh Nhi.

”Mặc gia.” Tề Khải nhanh chóng đi tới phòng của hắn.

Hai người rất nhanh chăm chú thảo luận, Mặc Dạ chuyên tâm định ra kế hoạch, không nghĩ nhiều đến sự khác thường vừa rồi của Ngục Trùng Nhi.

Ngục Trùng Nhi hoảng hốt khẩn trương chạy về gian phòng của mình, đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa thở gấp, vẻ mặt có chút mờ mịt, trong đầu vẫn còn kinh hoàng với ý nghĩ vừa rồi của mình.

Làm sao nàng lại cảm thấy Mặc Dạ là của nàng? Cẩn môi, nàng mềm nhũn ngồi trượt xuống đất, mắt hôn nhìn cuối giường.

7. Chương 7: Chương 4.1

Đêm hôm đó, Mặc Dạ một thân một mình lẩn vào biệt viện của Thiên Quyền thành chủ, gặp được Ngục Ninh Nhi, cũng đồng thời xác định một chuyện, Ngục Ma Nhi thật sự mất tích!

Sự việc so với những gì bọn hắn nghĩ còn nghiêm trọng hơn, Mặc Dạ trầm mặc, không nói hai lời, hôm sau liền dẫn Ngục Trùng Nhi ngày đêm kiên trì chạy về thành Dao Quang, hành trình gấp gáp khiến Ngục Trùng Nhi không có thời gian dư thừa để suy nghĩ lung tung.

Thật may là thành Dao Quang chỉ cách thành Thiên Quyền một châu, lộ trình không dài, đại khái hai ngày đã đến thành Dao Quang, mà Mặc Dạ trực tiếp đi gặp Dao Quang thành chủ An Dạ Hàn.

Ngọc Trùng Nhi còn chưa kịp nói với hắn cái gì, một ngày sau, Mặc Dạ lại vội vã rời khỏi thành Dao Quang, nàng tưởng rằng mấy ngày nữa Mặc Dạ sẽ trở lại, không nghĩ này từ biệt gần hai tháng.

"Đại ca, Nhị tỷ sẽ không có chuyện gì chứ?" Hơn một tháng này, xảy ra rất nhiều chuyện, Nhị tỷ biến mất gần hai tháng, rốt cuộc có manh mối, hình như là ở thành Ngọc Hành, nhất định trên địa bàn Châu Hành vương, Mặc Dạ đã chạy tới.

"Ừ." An Dạ Hàn đơn giản trả lời nàng một tiếng, ngay cả nhìn nàng một cái cũng không có.

Ngọc Trùng Nhi có chút bất mãn nhìn chằm chằm nam nhân ngồi đằng sau bàn đọc sách, Đại ca của nàng, Dao Quang thành chủ An Dạ Hàn.

So với Mặc Dạ mày rậm không mắt, dung mạo đại ca cực kỳ tuấn mỹ, hắn và Đại tỷ có mấy phần tương tự, chẳng qua là đại ca thật không thẹn với tên có một chữ Hàn, cả người lạnh băng, khóe mắt đuôi mày đều là thẳng tắp, làm cho người ta cảm thấy chính là thẳng như trúc, như cây tùng.

Nhìn hắn, lại nghĩ tới Đại tỷ, hai ngày trước Đại ca mới nói với nàng, chỗ mẹ mở Tứ Quý các, trùng hợp liên quan đến một chuyện của hoàng gia.

Lại nói từ đầu, thời điểm hai mươi năm trước An Vương khởi binh tạo phản, cướp Nam Vương đi, những năm gần đây không rõ tung tích Nam Vương, hoàng gia còn không từ bỏ iệc tìm kiếm, một người trong đó là nhân vật mấu chốt, chính là Huyện lệnh Âu Dương Lý lúc trước được điều đến huyện Trì Châu, hắn cũng đến tìm Nam Vương.

Khó khăn mới biết được, lúc ấy Nam Vương từng xuất hiện ở Tứ Quý các, mà trong tay Đại tỷ nắm giữ một chút ghi chép trước kia của Tứ Quý các, cho nên mới bị tai bay vạ gió, bắt quả Đại tỷ và Thiên Quyền thành chủ cũng coi là đôi oan gia, đấu khí với nhau đấu luôn ra tình cảm.

Dù sao sau đó Đại tỷ thật sự tìm được cái yếm năm đó của Nam Vương ở mật thất trong thư phòng của Tứ Quý các, cũng có một cô nương rời Tứ Quý các mấy năm trước xác thực một số chuyện liên quan đến Nam Vương.

Hoàng Thượng đã hạ chỉ tứ hôn cho Đại tỷ và Thiên Quyền thành chủ, về phần Nhị tỷ, chờ Mặc Dạ trở lại sẽ nói rõ ràng, mọi thứ sẽ sáng tỏ.

"Ninh Nhi muốn thành thân rồi." An Dạ Hàn rét lạnh nói một câu.

Ngọc Trùng Nhi sửng sốt một chút, "Vâng." Gật gật cái đầu, không hiểu Đại ca đột nhiên nói lời này làm gì?

"Mặc Dạ cũng hai mươi hai rồi, mẹ nói muốn an bài hôn sự giúp Mặc Dạ, muội biết Mặc Dạ có thích d.đ/l'q.đ cô nương nhà nào không?" Có lẽ hôn sự của Đại muội kích thích mẹ, thời gian này mẹ không ít nổi cáu bên tai.

Nghe An Dạ Hàn vừa nói như thế, Ngọc Trùng Nhi cũng không biết tại sao, lập tức nghĩ tới cái người gọi Hồng Đình cô nương kia, trong lòng ghen lại đến khó chịu, lại nghĩ tới bộ dáng thân mật của hai người ngày đó, chiếc khăn trong lòng bàn tay nhanh bị nàng xé rách.

"Không có!" Không muốn thừa nhận cô nương đó có thể là Hồng Đình, nàng nói có chút cắn răng nghiêng lợi.

An Dạ Hàn dừng một chút, tà tà liếc tiểu muội một cái, mặt tiểu muội đỏ ửng, nhìn ra được là đang tức giận.

"Thế nào?"

"Không có gì." Nàng tức giận dùng dùng nói một câu, cũng không quan tâm phản ứng của Đại ca, xoay người trở về gian phòng của mình.

Hai nha hoàn Ngọc Hương và Huệ Hương đang ngồi thêu hoa trước cửa sổ, vừa nhìn thấy sắc mặt chủ tử khó coi chạy trở về, vội vàng buông khung thêu hoa trên tay nghênh đón.

"Tam tiểu thư." Họ chính là nha hoàn hầu hạ Ngọc Trừng Nhi ở Tứ Quý các, bị mang đến thành Dao Quang trước một bước, ở trong thành, không thể dùng cách gọi ở thanh lâu nữa, liền thống nhất đổi giọng gọi Tam tiểu thư.

Ngọc Trừng Nhi ngừng cười ngồi trước gương đồng, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mơ hồ phản chiếu trong gương, thật lâu sau mới thở dài, "Đều lui ra đi."

Ngọc Hương và Huệ Hương nhìn nhau một cái. "Vâng," hai nha hoàn cũng rất thức thời thu thập đồ, bước nhanh lui ra ngoài.

Trong đầu Ngọc Trừng Nhi không ngừng chuyển, không khỏi nghĩ tới thời điểm mười mấy năm trước lúc Mặc Dạ đến, lại nghĩ đến chuyện Đại ca vừa mới nói.

Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, nàng dĩ nhiên biết đạo lý này, ở Thần Hi, cô nương giống như đại tỷ hai mươi tuổi mới lập gia đình cực ít, hơn phần nửa đều là mười lăm, mười sáu tuổi liền thành thân lập gia đình rồi, chớ nói gì Mặc Dạ, suy nghĩ một chút, bộ dáng Mặc Dạ bộ đẹp mắt, sản nghiệp dưới tên cũng nhiều, hẳn không phải là một kẻ nghèo hai tay trắng đâu.

Ngọc Trừng Nhi cười nhếch mũi. Đại tỷ và Nhị tỷ không biết chuyện đó, nhưng nàng biết rất rõ ràng, sản nghiệp ban đầu mẹ mở không phải chỉ có Tứ Quý các mà thôi, thôn trang, thổ địa còn có cửa hàng không hề ít, kể từ sau khi mẹ và cha đi ngao du thiên hạ, rất nhiều nơi đều giao cho Mặc Dạ phụ trách xử lý, bây giờ hẳn còn nhiều tiền hơn so với ba tỷ muội họ.

Nghĩ tới cái kiêu mị Hồng Đình, Ngọc Trừng Nhi có chút không cao hứng bĩu môi. Hừ, dáng dấp cũng không đ/đ.l'q/đ phải là rất đẹp! Nàng nhìn mình trong gương đồng, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua hai hàng mày liễu cong cong, ừ. Cùng không khác nàng ta lắm, lỗ mũi không đẹp như nàng ta, miệng nhỏ hơn đối phương nhỏ một chút.

Soi gương, quay trái quay phải nhìn một lúc lâu, nàng thả tay xuống, hơi cúi đầu, "Ta là đang làm gì đây. . . ." Nếu như Mặc Dạ có người yêu, nàng nên cao hứng mới phải, tại sao. Ngược lại cảm thấy trong lòng buồn buồn, cực kỳ không vui vẻ?

"Đang suy nghĩ gì?" Tiếng người truyền đến, âm thanh của Mặc Dạ đột nhiên vang lên ở sau lưng nàng.

Ngọc Trừng Nhi sợ hết hồn, quay người lại, liền nhìn thấy Mặc Dạ, mắt khê cong, "Mặc Dạ, huynh đã trở lại!"

Nàng thật cao hứng định đi đến bên cạnh Mặc Dạ, chính là muốn giống như trước đây ôm cánh tay hắn thì từ bên cạnh hắn xuất hiện một cánh tay khác, trước nàng một bước ôm cánh tay Mặc Dạ.

Nàng sửng sốt, ngây ngốc nhìn người đột nhiên xông ra. Chỉ thấy Hồng Đình cười hì hì ôm tay Mặc Dạ, hướng nàng đang sửng sở lên tiếng chào hỏi.

"Tam tiểu thư, chúng ta trở lại."

Cái gì gọi là chúng ta trở lại? Ngọc Trừng Nhi nghe nàng ta nói như vậy, một cổ lửa giận lập tức bùng lên trong ngực, hai mắt thật to chuyển một cái, tức giận trừng mắt nhìn Mặc Dạ.

Mặc Dạ tiếp thu được lửa giận của nàng, lại thấy nàng gắt gao nhìn chăm chăm cánh tay bị Hồng Đình ôm, hẳn từ từ đem tay cánh tay rút trở về, nhượng nhượng mày."Trừng Nhi sao vậy?"

Ngọc Trừng Nhi cũng cảm thấy tâm tình của mình phập phồng hơi lớn, có chút luống cuống sờ sờ làn váy của mình, Mặc Dạ biết đó là động tác bản năng lúc khẩn trương của nàng, ánh mắt lóe lóe, khóe miệng khê cong, ngẩng đầu lần nữa lại một bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra.

"Ai, chuyện đi này mệt chết người rồi, Mặc gia, người không phải là có chuyện muốn nói với Tam tiểu thư? Nói nhanh một chút, chúng ta mới có thể sớm đi nghỉ ngơi." Hồng Đình tùy tiện ngáp một cái, cũng không biết là cố ý còn là vô tình, càng nói càng mập mờ.

Sắc mặt Ngọc Trừng Nhi lúc trắng lúc xanh, tâm như bị kim châm một, đau đến có chút thở không nổi.

Mặc Dạ nhìn Hồng Đình càng nói càng càn rỡ, nghiêng đầu lạnh lùng liếc nàng ta một cái. Hồng Đình nhận được ánh mắt lạnh của hắn, bĩu môi, lui sang một bên, trong miệng lẩm bẩm mấy câu, Ngục Trùng Nhi nghe không rõ, Mặc Dạ lại trừng nàng ta một cái sắc như đao.

Thấy sắc mặt Ngục Trùng Nhi còn chưa tốt, Mặc Dạ chủ động tiến lên dắt tay nàng, kéo nàng đi về phòng.

Vào trong phòng, Ngục Trùng Nhi đơn giản rút tay ra, ngồi lên một bên ghế lê hoa, quay đầu không nhìn hắn.

”Đã tìm được Ma Nhi rồi.” Mặc Dạ dừng một chút, có mấy lời không biết nên nói với nàng thế nào.

”Nhị tỷ ở đâu?” Ngục Trùng Nhi cao hứng chuyển mắt nhìn hắn.

Mặc Dạ nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, mới từ từ mở miệng tự thuật Ngục Ma Nhi mất tích thủy mạt.

.

Ma Nhi thật ra thì cũng không phải là mất tích, mà là bị Hành Vương mang đi, đoán chừng là phương thức Hành Vương mang Ma Nhi đi không quá dịu dàng, cho nên đầu Ma Nhi bị thương, đã quên chuyện trước kia.

Chuyện hai tỷ muội Ngục gia đều tìm kiếm Nam Vương Diệu Huyền Hàn có chút liên quan, Hành Vương thuận tiện giữ Ma Nhi lại, là chuẩn bị dùng nàng để kiểm chế thủ đoạn của Ninh Nhi, không nghĩ tới Ma Nhi lại mất trí nhớ, Hành Vương nhân cơ hội này bịa một cái thân phận khác cho Ma Nhi, làm cho thủ hạ của hắn và Dạ Hàn phía đi tìm khắp nơi không thấy người.

Kết quả thần xui quỷ khiến, Ma Nhi mất trí nhớ và Hành Vương nảy sinh tình cảm, mà bởi vì ban đầu Ma Nhi bị tổn thương tới đầu óc, không cách nào khôi phục trí nhớ, nếu muốn Chương 4.1

Đêm hôm đó, Mặc Dạ một thân một mình lẩn vào biệt viện của Thiên Quyền thành chủ, gặp được Ngục Ninh Nhi, cũng đồng thời xác định một chuyện, Ngục Ma Nhi thật sự mất tích!

Sự việc so với những gì bọn hắn nghĩ còn nghiêm trọng hơn, Mặc Dạ trầm mặc, không nói hai lời, hôm sau liền dẫn Ngục Trùng Nhi ngày đêm kiên trì chạy về thành Dao Quang, hành trình gấp gáp khiến Ngục Trùng Nhi không có thời gian dư thừa để suy nghĩ lung tung.

Thật may là thành Dao Quang chỉ cách thành Thiên Quyền một châu, lộ trình không dài, đại khái hai ngày đã đến thành Dao Quang, mà Mặc Dạ trực tiếp đi gặp Dao Quang thành chủ An Dạ Hàn.

Ngục Trùng Nhi còn chưa kịp nói với hắn cái gì, một ngày sau, Mặc Dạ lại vội vã rời khỏi thành Dao Quang, nàng tưởng rằng mấy ngày nữa Mặc Dạ sẽ trở lại, không nghĩ này từ biệt gần hai tháng.

”Đại ca, Nhị tỷ sẽ không có chuyện gì chứ?” Hơn một tháng này, xảy ra rất nhiều chuyện, Nhị tỷ biến mất gần hai tháng, rốt cuộc có manh mối, hình như là ở thành Ngọc Hành, nhất định trên địa bàn Châu Hành vương, Mặc Dạ đã đi chạy tới.

”Ừ.” An Dạ Hàn đơn giản trả lời nàng một tiếng, ngay cả nhìn nàng một cái cũng không có.

Ngục Trùng Nhi có chút bất mãn nhìn chằm chằm nam nhân ngồi đằng sau bàn đọc sách, Đại ca của nàng, Dao Quang thành chủ An Dạ Hàn.

So với Mặc Dạ mảy rậm không mất, dung mạo đại ca cực kỳ tuấn mỹ, hắn và Đại tỷ có mấy phần tương tự, chẳng qua là đại ca thật không thẹn với tên có một chữ Hàn, cả người lạnh băng, khóe mắt đuôi mày đều là thẳng tắp, làm cho người ta cảm thấy chính là thẳng như trúc, như cây tùng.

Nhìn hắn, lại nghĩ tới Đại tỷ, hai ngày trước Đại ca mới nói với nàng, chỗ mẹ mở Tứ Quý các, trùng hợp liên quan đến một chuyện của hoàng gia.

Lại nói từ đầu, thời điểm hai mươi năm trước An Vương khởi binh tạo phản, cướp Nam Vương đi, những năm gần đây không rõ tung tích Nam Vương, hoàng gia còn không từ bỏ iệc tìm kiếm, một người trong đó là nhân vật mấu chốt, chính là Huyện lệnh Âu Dương Lý lúc trước được điều đến huyện Trì Châu, hắn cũng đến tìm Nam Vương.

Khó khăn mới biết được, lúc ấy Nam Vương từng xuất hiện ở Tứ Quý các, mà trong tay Đại tỷ nắm giữ một chút ghi chép trước kia của Tứ Quý các, cho nên mới bị tai bay vạ gió, bắt quá Đại tỷ và Thiên Quyền thành chủ cũng coi là đôi oan gia, đấu khí với nhau đấu luôn ra tình cảm.

Dù sao sau đó Đại tỷ thật sự tìm được cái yếm năm đó của Nam Vương ở mật thất trong thư phòng của Tứ Quý các, cũng có một cô nương rời Tứ Quý các mấy năm trước xác thực một số chuyện liên quan đến Nam Vương.

Hoàng Thượng đã hạ chỉ tứ hôn cho Đại tỷ và Thiên Quyền thành chủ, về phần Nhị tỷ, chờ Mặc Dạ trở lại sẽ nói rõ ràng, mọi thứ sẽ sáng tỏ.

"Ninh Nhi muốn thành thân rồi." An Dạ Hàn rét lạnh nói một câu.

Ngục Trừng Nhi sững sốt một chút, "Vâng." Gật gật cái đầu, không hiểu Đại ca đột nhiên nói lời này làm gì?

"Mặc Dạ cũng hai mươi hai rồi, mẹ nói muốn an bài hôn sự giúp Mặc Dạ, muội biết Mặc Dạ có thích cô nương nhà nào không?" Có lẽ hôn sự của Đại muội kích thích mẹ, thời gian này mẹ không ít ở bên tai nỗi câu.

Nghe An Dạ Hàn vừa nói như thế, Ngục Trừng Nhi cũng không biết tại sao, lập tức nghĩ tới cái người gọi Hồng Đình cô nương kia, trong lòng ghen lại đến khó chịu, lại nghĩ tới bộ dáng thân mật của hai người ngày đó, chiếc khăn trong lòng bàn tay nhanh bị nàng xé rách.

"Không có!" Không muốn thừa nhận cô nương đó có thể là Hồng Đình, nàng nói có chút cắn răng nghiến lợi.

An Dạ Hàn dừng một chút, tà tà liếc tiểu muội một cái, mặt tiểu muội đỏ ửng, nhìn ra được là đang tức giận.

"Thế nào?"

"Không có gì." Nàng tức giận dùng dùng nói một câu, cũng không quan tâm phản ứng của Đại ca, xoay người trở về gian phòng của mình.

Hai nha hoàn Ngọc Hương và Huệ Hương đang ngồi thêu hoa trước cửa sổ, vừa nhìn thấy sắc mặt chủ tử khó coi chạy trở về, vội vàng buông khung thêu hoa trên tay nghênh đón.

"Tam tiểu thư." Họ chính là nha hoàn hầu hạ Ngục Trừng Nhi ở Tứ Quý các, bị mang đến thành Dao Quang trước một bước, ở trong thành, không thể dùng cách gọi ở thanh lâu nữa, liền thống nhất đổi giọng gọi Tam tiểu thư.

Ngục Trừng Nhi ngừng cười ngồi trước gương đồng, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mơ hồ phản chiếu trong gương, thật lâu sau mới thở dài, "Đều lui ra đi."

Ngọc Hương và Huệ Hương nhìn nhau một cái. "Vâng," hai nha hoàn cũng rất thức thời thu thập đồ, bước nhanh lui ra ngoài.

Trong đầu Ngục Trừng Nhi không ngừng chuyển, không khỏi nghĩ tới thời điểm mười mấy năm trước lúc Mặc Dạ đến, lại nghĩ đến chuyện Đại ca vừa mới nói.

Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, nàng dĩ nhiên biết đạo lý này, ở Thần Hi, cô nương giống như đại tỷ hai mươi tuổi mới lập gia đình cực ít, hơn phần nửa đều là mười lăm, mười sáu tuổi liền thành thân lập gia đình rồi, chớ nói gì Mặc Dạ, suy nghĩ một chút, bộ dáng Mặc Dạ bộ đẹp mắt, sản nghiệp dưới tên cũng nhiều, hẳn không phải là một kẻ nghèo hai tay trắng đâu.

Ngục Trừng Nhi cười nhún nhún mũi. Đại tỷ và Nhị tỷ không biết chuyện đó, nhưng nàng biết rất rõ ràng, sản nghiệp ban đầu mẹ mở không phải chỉ có Tứ Quý các mà thôi, thôn trang, thổ địa còn có cửa hàng không hề ít, kể từ sau khi mẹ và cha đi ngao du thiên hạ, rất nhiều nơi đều giao cho Mặc Dạ phụ trách xử lý, bây giờ hẳn còn nhiều tiền hơn so với ba tỷ muội họ.

Nghe tới cái kiêu mị Hồng Đình, Ngọc Trừng Nhi có chút không cao hứng bĩu môi. Hừ, đáng đáp cũng không phải là rất đẹp! Nàng nhìn mình trong gương đồng, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua hai hàng mày liễu cong cong, ừ. Cùng không khác nàng ta lắm, lỗ mũi không đẹp như nàng ta, miệng nhỏ hơn đối phương nhỏ một chút.

Soi gương, quay trái quay phải nhìn một lúc lâu, nàng thả tay xuống, hơi cúi đầu, "Ta là đang làm gì đây. . . ." Nếu như Mặc Dạ có người yêu, nàng nên cao hứng mới phải, tại sao. Ngược lại cảm thấy trong lòng buồn buồn, cực kỳ không vui vẻ?

"Đang suy nghĩ gì?" Tiếng người truyền đến, âm thanh của Mặc Dạ đột nhiên vang lên ở sau lưng nàng.

Ngọc Trừng Nhi sợ hết hồn, quay người lại, liền nhìn thấy Mặc Dạ, mắt khê cong, "Mặc Dạ, huynh đã trở lại!"

Nàng thật cao hứng định đi đến bên cạnh Mặc Dạ, chính là muốn giống như trước đây ôm cánh tay hần thì từ bên cạnh hần xuất hiện một cánh tay khác, trước nàng một bước ôm cánh tay Mặc Dạ.

Nàng sửng sốt, ngây ngốc nhìn người đột nhiên xông ra. Chỉ thấy Hồng Đình cười hì hì ôm tay Mặc Dạ, hướng nàng đang sửng sở lên tiếng chào hỏi.

"Tam tiểu thư, chúng ta trở lại."

Cái gì gọi là chúng ta trở lại? Ngọc Trừng Nhi nghe nàng ta nói như vậy, một cỗ lửa giận lập tức bùng lên trong ngực, hai mắt thật to chuyển một cái, tức giận trợn trừng mắt nhìn Mặc Dạ.

Mặc Dạ tiếp thu được lửa giận của nàng, lại thấy nàng gắt gao nhìn chằm chằm cánh hần bị Hồng Đình ôm, hần từ từ đem tay cánh tay rút trở về, nhượng nhượng mày."Trừng Nhi sao vậy?"

Ngọc Trừng Nhi cũng cảm thấy tâm tình của mình phập phồng hơi lớn, có chút luống cuống sờ sờ làn váy của mình, Mặc Dạ biết đó là động tác bản năng lúc khẩn trương của nàng, ánh mắt lóe lóe, khóe miệng khê cong, ngẩng đầu lần nữa lại một bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra.

"Ai, chuyện đi này mệt chết người rồi, Mặc gia, người không phải là có chuyện muốn nói với Tam tiểu thư? Nói nhanh một chút, chúng ta mới có thể sớm đi nghỉ ngơi." Hồng Đình tùy tiện ngáp một cái, cũng không biết là cố ý còn là vô tình, càng nói càng mập mờ.

Sắc mặt Ngọc Trừng Nhi lúc trắng lúc xanh, tâm như bị kim châm một, đau đến có chút thở không nổi.

Mặc Dạ nhìn Hồng Đình càng nói càng càn rỡ, nghiêng đầu lạnh lùng liếc nàng ta một cái. Hồng Đình nhận được ánh mắt lạnh của hần, bĩu môi, lui sang một bên, trong miệng lẩm bẩm mấy câu, Ngọc Trừng Nhi nghe không rõ, Mặc Dạ lại trừng nàng ta một cái sắc như đao.

Thấy sắc mặt Ngọc Trừng Nhi còn chưa tốt, Mặc Dạ chủ động tiến lên dắt tay nàng, kéo nàng đi về phòng.

Vào trong phòng, Ngọc Trừng Nhi đơn giản rút tay ra, ngồi lên một bên ghế lê hoa, quay đầu không nhìn hần.

"Đã tìm được Ma Nhi rồi." Mặc Dạ dừng một chút, có mấy lời không biết nên nói với nàng thế nào.

"Nhị tỷ ở đâu?" Ngọc Trừng Nhi cao hứng chuyển mắt nhìn hần.

Mặc Dạ nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, mới từ từ mở miệng tự thuật Ngọc Ma Nhi mất tích thủy mạt.

Ma Nhi thật ra thì cũng không phải là mất tích, mà là bị Hành Vương mang đi, đoán chừng là phương thức Hành Vương mang Ma Nhi đi không quá dịu dàng, cho nên đầu Ma Nhi bị thương, đã quên chuyện trước kia.

Chuyện hai tỷ muội Ngọc gia đều tìm kiếm Nam Vương Diệu Huyền Hàn có chút liên quan, Hành Vương thuận tiện giữ Ma Nhi lại, là chuẩn bị dùng nàng để kiểm chế thủ đoạn của Ninh Nhi, không nghĩ tới Ma Nhi lại mất trí nhớ, Hành Vương nhân cơ hội này bịa một cái thân phận khác cho Ma Nhi, làm cho thủ hạ của hần và Dạ Hàn phía đi tìm khắp nơi không thấy người.

Kết quả thần xui quỷ khiến, Ma Nhi mất trí nhớ và Hành Vương nảy sinh tình cảm, mà bởi vì ban đầu Ma Nhi bị tổn thương tới đầu óc, không cách nào khôi phục trí nhớ, nếu muốn cưỡng bách thức tỉnh trí nhớ của nàng, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, sau khi hai bên cân nhắc, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn giữ lại tính mạng của Ma Nhi.

Trước đó vài ngày, hắn đã gặp qua Ma Nhi mấy lần, trừ mất trí nhớ ra, nhìn qua Ma Nhi quả thật rất tốt.

"Nói như vậy lời nói. Muội cứ như vậy không có Nhị tỷ?" Không giải thích gì tự nhiên thiếu một tỷ tỷ như vậy, nói gì Ngục Trừng Nhi cũng không tiếp nhận nổi.

Đáy mắt Mặc Dạ có chút chán nản, "Cũng không phải như thế, Hành Vương sẽ đứng ra, để cho các muội biến thành thân phận biểu tỷ muội."

"Muội mới không cần! Tại sao hắn có thể làm như vậy?" Ngục Trừng Nhi không nhịn được nghĩ, tỷ muội từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau biến thành biểu tỷ muội? Đây là cái chủ ý thối nát gì! "Muội muốn đi gặp Nhị tỷ!"

"Không được!" Mặc Dạ lắc đầu phủ quyết, "Muội quên sao? Huynh vừa mới nói với muội, trong đầu Ma Nhi có một khối máu, nếu bây giờ mạnh mẽ kích thích nàng nhớ lại chuyện cũ, khiến khối máu di động, Ma Nhi có thể vĩnh viễn không tỉnh lại nữa."

Nước mắt Ngục Trừng Nhi để dành trong hốc mắt lúc này rơi xuống, nàng khổ sở che miệng khẽ khóc, "Nhị tỷ, Nhị tỷ. Ô ô."

Mặc Dạ tiến lên ôm lấy nàng, sớm biết nàng sẽ rơi lệ, bàn tay vỗ nhẹ lưng nàng trấn an, "Ít nhất nàng ấy còn sống." Lúc Ma Nhi vẫn không có tin tức, hắn và Dạ Hàn thất vọng đau khổ cũng đã tính toán đến trường hợp xấu nhất, hôm nay biết Ma Nhi còn sống, cuộc sống trôi qua cũng không tệ, vậy là đủ rồi.

Ngục Trừng Nhi khổ sở khóc. Mặc dù không thừa nhận, nhưng hắn nói đúng, khóc một lúc lâu, nàng hít mũi, ảm ách hỏi: "Nhị tỷ ở cùng Hành Vương?"

"Hành Vương và Nhị tỷ muội đi tìm cô nương biết tung tích của Nam Vương kia, sẽ tới thành Thiên Quyền gặp Đại tỷ muội, Dạ Hàn đã tới đó."

"Vậy muội."

Lời nàng nói còn chưa hết, Mặc Dạ đã lắc đầu.

"Huynh và Dạ Hàn vừa mới nói qua, không nên để Ma Nhi nhìn thấy nhiều người quen." Bệnh tình của Ma Nhi vừa mới ổn định lại, không thích hợp để nàng nhìn thấy d'đ.l/q'd cường bách thức tỉnh trí nhớ của nàng, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, sau khi hai bên cân nhắc, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn giữ lại tính mạng của Ma Nhi.

Trước đó vài ngày, hắn đã gặp qua Ma Nhi mấy lần, trừ mất trí nhớ ra, nhìn qua Ma Nhi quả thật rất tốt.

"Nói như vậy lời nói. Muội cứ như vậy không có Nhị tỷ?" Không giải thích gì tự nhiên thiếu một tỷ tỷ như vậy, nói gì Ngục Trừng Nhi cũng không tiếp nhận nổi.

Đáy mắt Mặc Dạ có chút chán nản, "Cũng không phải như thế, Hành Vương sẽ đứng ra, để cho các muội biến thành thân phận biểu tỷ muội."

"Muội mới không cần! Tại sao hắn có thể làm như vậy?" Ngục Trừng Nhi không nhịn được nghĩ, tỷ muội từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau biến thành biểu tỷ muội? Đây là cái chủ ý thối nát gì! "Muội muốn đi gặp Nhị tỷ!"

"Không được!" Mặc Dạ lắc đầu phủ quyết, "Muội quên sao? Huynh vừa mới nói với muội, trong đầu Ma Nhi có một khối máu, nếu bây giờ mạnh mẽ kích thích nàng nhớ lại chuyện cũ, khiến khối máu di động, Ma Nhi có thể vĩnh viễn không tỉnh lại nữa."

Nước mắt Ngục Trừng Nhi để dành trong hốc mắt lúc này rơi xuống, nàng khổ sở che miệng khẽ khóc, "Nhị tỷ, Nhị tỷ. Ô ô."

Mặc Dạ tiến lên ôm lấy nàng, sớm biết nàng sẽ rơi lệ, bàn tay vỗ nhẹ lưng nàng trấn an, "Ít nhất nàng ấy còn sống." Lúc Ma Nhi vẫn không có tin tức, hần và Dạ Hàn thất vọng đau khổ cũng đã tính toán đến trường hợp xấu nhất, hôm nay biết Ma Nhi còn sống, cuộc sống trôi qua cũng không tệ, vậy là đủ rồi.

Ngục Trừng Nhi khổ sở khóc. Mặc dù không thừa nhận, nhưng hần nói đúng, khóc một lúc lâu, nàng hít hít mũi, ầm ầm hỏi: "Nhị tỷ ở cùng Hành Vương?"

"Hành Vương và Nhị tỷ muội đi tìm cô nương biết tung tích của Nam Vương kia, sẽ tới thành Thiên Quyền gặp Đại tỷ muội, Dạ Hàn đã tới đó."

"Vậy muội."

Lời nàng nói còn chưa hết, Mặc Dạ đã lắc đầu.

"Huynh và Dạ Hàn vừa mới nói qua, không nên để Ma Nhi nhìn thấy nhiều người quen." Bệnh tình của Ma Nhi vừa mới ổn định lại, không thích hợp để nàng nhìn thấy.

8. Chương 8: Chương 4.2

Ánh mắt Mặc Dạ sâu kín lóe lên, thời điểm hần đang ở thành Ngọc Hành cũng biết bên biên giới ba châu có quân phản loạn khởi binh tạo phản, tình huống hôm nay càng ngày càng ác liệt, đã thành công khiến ba châu loạn lạc.

Dạ Hàn mới vừa tiết lộ với hần, đương kim Thiên Tử có thể sẽ ngự giá thân chinh, mà bây giờ có quân phản loạn ở ba châu, cũng có trong thành Dao Quang, đến lúc đó muốn hần thay thế Dạ Hàn trấn giữ trong thành Dao Quang, không có cách nào mang nàng đi chỗ khác.

"Ừ." Phiền muộn cúi đầu, trừ chấp nhận, nàng còn có thể nói gì.

Gần một chút, Ngục Trừng Nhi ngửi thấy được một mùi mồ hôi chua, xoa xoa lỗ mũi, khẽ lui ra một tẹo. Vừa rồi chỉ chú ý đến động tác thân mật của hai người Mặc Dạ và Hồng Đình, hiện tại nàng mới phát hiện, y phục trên người hần không chỉ bẩn, còn có bụi bặm cùng mùi hôi chua nhàn nhạt, nhìn ra được là hần vừa phong trần mệt mỏi chạy về.

"Huynh vừa mới trở lại, nhanh đi nghỉ ngơi thôi." Tay vỗ vỗ phủ bụi bặm trên bả vai hần.

Mặc Dạ cười nhạt, "Không tức giận nữa à?"

Tay nhỏ bé đang vỗ cứng đờ, nàng nhanh chóng thu lại, xoay người, "Cái. . . Cái gì? Muội, muội nào có tức giận?" Lấp bắp hoảng hốt trả lời một câu.

Bàn tay to dày bao trùm lên tóc nàng, khẽ xoa mấy cái, "Không tức giận là tốt rồi, giờ huynh trở về phòng nghỉ ngơi." Dừng một chút, bàn tay rút lại, nhẹ nhàng linh hoạt bước chân ra bên ngoài.

"Mặc Dạ."

"Ừ?" Hần dừng bước quay lại.

Ngục Trừng Nhi đứng lên, vắn vắn ngón tay, miệng hé ra rồi khép lại, nhần nhần nhó nhó, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu, "Huynh nghỉ ngơi cho tốt."

"Huynh biết rồi." Mặc Dạ gật đầu một cái, nhắc chân rời đi.

Ngục Trừng Nhi mấp máy môi, không dám mở miệng nói chuyện, cuối cùng chán nản ngồi lại trên ghế, tâm tình rất không tốt, luôn có một loại cảm giác loạn thành một đoàn.

Không bao lâu sau, quả nhiên nghe được tin tức Thiên Tử ngự giá thân chinh, giới hạn trong ba châu và ba Thất Tinh Thành chủ đi theo tùy giá, An Dạ Hàn tất nhiên bị điều đi, mà Mặc Dạ phải thay thế vị trí của hần ở lại trấn giữ bên trong thành.

Mặc Dạ bận rộn hơn trước, Ngọc Trừng Nhi chỉ gặp hần mỗi hôm đó, những ngày kế tiếp, nàng gần như không thấy bóng dáng hần.

Ngược lại Hồng Đình kia, không biết là cố ý hay như thế nào, luôn có thể nhìn thấy nàng ta bưng thứ gì đó đi tới thư phòng của thành chủ, làm Ngọc Trừng Nhi thấy phải nghiêng rằng.

Nhịn mấy ngày, nàng không muốn nhịn nữa, tự mình làm Quế Hoa Cao mà Mặc Dạ thích ăn, đặt ở trong hộp, chuẩn bị cùng nha hoàn cùng nhau đi đến thư phòng đưa cho hần.

Còn chưa tới cửa thư phòng, Ngọc Trừng Nhi tinh mắt liếc thấy bóng dáng của Hồng Đình đang đi tới, cũng không biết tại sao, nàng bỗng chốc dừng bước, lôi kéo Ngọc Hương d.đ'l/q'đ núp ở phía sau một núi giả trên đường rẽ.

"Tam tiểu thư?" Ngọc Hương kỳ quái nhìn nàng.

"Xuy." Ngọc Trừng Nhi hướng nàng ám hiệu, cả người tựa vào núi giả nhìn chằm chằm Hồng Đình.

Chỉ thấy Hồng Đình mặc một bộ áo màu đỏ nhạt, quần dài sắc đỏ kim, trên váy thêu đóa mẫu đơn to điểm lệ, dáng vẻ thướt tha mềm mại, lắc lắc eo nhỏ nhắn đi vào cửa thư phòng.

"Mặc gia, Hồng Đình tới." Giọng nói kiều mỵ nghe như sắp chảy nước rồi.

Ngọc Trừng Nhi khinh thường bĩu môi. Giả vờ như vậy để cho người nào nhìn? Mặc Dạ mới không thèm để ý tới người! Nào biết nàng mới nghĩ như vậy, liền nghe đến âm thanh của Mặc Dạ từ trong thư phòng truyền ra.

"Vào đi."

Ngọc Trừng Nhi sửng sốt, mắt thấy Hồng Đình thật cao hứng đi vào, lòng bàn tay căng thẳng, khe khẽ cắn môi dưới, trong lòng khổ sở.

Tâm tình cùng biểu hiện của chủ tử thời gian này Ngọc Hương đều để ở trong mắt. Nàng dĩ nhiên biết Tam tiểu thư thích Mặc gia, nhìn bộ dáng tiểu thư muốn khóc, không đành lòng nói: "Tam tiểu thư, chúng ta cũng mau vào thôi."

Hồng Đình cô nương có bộ dáng kia, giống như các cô nương có thủ đoạn cao minh đi quyến rũ người ở Tứ Quý các trước đây, tiểu thư còn rảnh rỗi ở nơi này thương tâm làm gì, còn không bằng nhanh đi vào ngăn cản nàng ta quyến rũ Mặc gia.

Do dự, Ngọc Trừng Nhi không nhịn được muốn nhìn tâm ý của Mặc Dạ, dẫn Ngọc Hương nhẹ nhàng đi đến cửa thư phòng, lại nghe thấy âm thanh của Hồng Đình vang lên.

"Mặc gia, người ta chỉ vì người, đã hy sinh không ít!" Trong thư phòng, Hồng Đình đứng ở trước bàn đọc sách nhìn Mặc Dạ quyến rũ. Mặc Dạ coi như không thấy, "Có tin tức không?" Hần phái Hồng Đình phụ trách thăm dò tin tức của Nam Vương, biết d/đ.l'q.đ sau khi Hành Vương mang theo Ma Nhi đã gặp Dạ Hàn, lại lên đường đến một thôn nhỏ Lâm Hải.

Kiều mỵ trừng mắt nhìn hần một cái, "Không hiểu phong tình, người ta chỉ vì người bận đến bây giờ mới được rảnh rỗi, người lại đi quan tâm những chuyện hư hỏng kia, tuyệt không để ý đến người ta."

Mấy câu người ta đi, người ta lại, Mặc Dạ nghe được thấy đau cả đầu, hần xoa xoa thái dương hết sức nhẫn nại, "Vậy người muốn như thế nào?" Chỉ cần có thể khiến Hồng Đình im lặng, hần có lẽ sẽ suy tính làm theo lời của nàng ta.

Hồng Đình xấu hổ cúi đầu, giống như tiểu cô nương, "Mặc, người." Vừa nũng nịu kêu một tiếng.

"Người làm gì đấy?" Mặc Dạ khe khẽ hỏi một tiếng.

Ngọc Trừng Nhi vẫn đang đứng nghe lén ngoài cửa không nhịn được, đưa tay dùng sức đẩy! "Pằng" một tiếng, cánh cửa bị dùng sức đẩy đụng vào vách tường.

Trong thư phòng, hai tay Mặc Dạ đang nắm hai vai Hồng Đình, trên mặt xuất hiện hai răng đỏ, mà Hồng Đình là nửa người tựa vào trong ngực Mặc Dạ, sa mỏng tuột xuống một bên, để lộ ra d.đ.l.q.đ vai phải, mặt đỏ như say ngược đầu, tựa như đang mời gọi người.

Sắc mặt Ngục Trừng Nhi bỗng chốc trắng xanh. Một màn này, so với trước kia còn chấn động hơn! Phải nói lúc trước chẳng qua giống như bị kim châm một cái, hiện tại giống như bị lưỡi dao chọc vào ngực đến là đau đớn!

Mặc Dạ nghe đến bước chân của Ngục Trừng Nhi, nghĩ muốn đẩy cái người ở nên cạnh ra nhưng đã không còn kịp nữa, hần nhìn Ngục Trừng Nhi sắc mặt tái nhợt, có chút lo lắng muốn giải thích, "Trừng Nhi, muội hãy nghe huynh nói." Vừa đưa tay muốn đẩy còn Hồng Đình mặt còn đang say mê ra, trong lòng đột nhiên muốn đánh chết sự vọng động của nàng ta.

Nước mắt không chế không được lăn xuống, thân thể Ngục Trừng Nhi khẽ run, rất muốn xông lên trước kéo Hồng Đình ra khỏi Mặc Dạ, nhưng chân nàng nặng nề như bị người ta kéo lại.

Hồng Đình ngược lại kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngục Trừng Nhi đang rơi lệ, "A! Tam tiểu thư, người, người, bị người thấy rồi!"

Lần này, nàng ta theo lực đạo của Mặc Dạ lui ra, hốt hoảng vội vã nghĩ kéo xiêm áo bị rơi xuống, mười phần bộ dáng gian tình bị phát hiện.

"Người cầm miệng!" Mặc Dạ đối với nàng ta rống lên một tiếng. Người này vẫn còn ở lửa cháy đổ thêm dầu! Sợ Trừng Nhi hiểu lầm chưa đủ sâu sao? "Trừng Nhi!" Hần nhìn sắc mặt Ngục Trừng Nhi không tốt, lo lắng đi tới bên người nàng.

Ngục Trừng Nhi lặng thinh nhìn hần sải bước đi tới, trong lúc bất chợt, có một loại cảm xúc gọi là hối hận thật sâu làm đau lòng nàng!

Đúng vậy, sau khi thấy cảnh này, đến giờ phút này lòng của nàng vẫn đau, mới làm cho nàng rõ ràng, thì ra, nàng để ý hần như vậy.

Chẳng qua là thói quen có hần làm bạn, cho nên không thấy rõ tim của mình, luôn cho là mình đối với Mặc Dạ chỉ có tình huynh muội, hiện tại phát giác, có phải quá muộn hay không?

"Mặc, Mặc Dạ." Như hải tử, nàng theo bản năng nghĩ muốn dựa vào hần.

Mặc Dạ đứng là muốn khiến Ngục Trừng Nhi đối với mình sinh ra tình cảm, nhưng không phải dùng cái loại phương thức này, từ trước đến giờ, hần chưa từng thấy nàng thương tâm đến vậy.

"Trừng Nhi, muội."

Mặc Dạ đưa tay muốn nắm bả vai trấn an nàng, nhưng còn chưa kịp nói thành câu hoàn chỉnh, Hồng Đình ở một bên lại không cam lòng tịch mịch lên tiếng.

"Tam tiểu thư, người không phải tức giận, giữa ta với Mặc Dạ, à, không, phải là Mặc gia là trong sạch đấy!" Hồng Đình đỏ mắt, mặt uất ức giải thích.

"Hồng Đình!" Thật là càng tô càng đen! Mặc Dạ giận đến muốn ra tay đánh người.

Ngục Trừng Nhi không chịu nổi sự thật này, thân thể nhỏ nhắn lung lay, "Muội." Vừa mở miệng, tâm rất là đau, giống như không thở được, đột nhiên trước mắt bỗng tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Trừng Nhi." Mặc Dạ lạnh tay lệ mắt ôm lấy nàng, khẽ cong eo, đem lấy cả người nàng bế ngang lên, đến giường trong thư phòng nhẹ đặt nàng lên.

"Tam tiểu thư!" Ngục Hương vẫn một mực bên cạnh không dám hé răng sợ hết hồn, cũng theo đến bên giường, gấp gấp kêu.

Hồng Đình kinh hãi, nàng vốn chỉ muốn kích thích Ngục Trừng Nhi một cái, như thế nào liền hôn mê? Thảm! Nhìn sắc mặt của Mặc Dạ.

Lè lưỡi, Hồng Đình thừa dịp hiện tại Mặc Dạ một lòng đều đặt ở trên người Ngục Trừng Nhi, len lén xoay người nghĩ muốn chạy.

"Hong Đình!" Mặc Dạ rống giận xoay mình tự đi về phía nàng ta.

9. Chương 9: Chương 5.1

Ngục Trùng Nhi cảm giác mình đang trong một giấc mộng, trong mộng nàng trở lại khi còn bé, Mặc Dạ cùng với nàng du ngoạn trong hoa viên, nàng cao hứng cười.

Cảnh tượng đột nhiên thay đổi, nàng khóc lóc rồi rít tiển Mặc Dạ, lại không biết lần này lên núi học tập võ nghệ, chính là từ biệt tận năm năm.

Đợi đến khi Mặc Dạ quay lại, nàng đã trở thành tiểu cô nương mười một, mười hai tuổi, Mặc Dạ so với trước kia còn an tĩnh hơn, nhưng cũng khác trước kia, trên người từng có lệ khí, dần dần chuyển thành trầm ổn, nội liễm.

Mặc Dạ cũng không vui vẻ cười to như trước nữa, chẳng qua khóe môi chỉ nhếch lên nụ cười thần nhiên nhìn nàng, sau đó, trong mắt nàng cũng có Mặc Dạ. Một năm lại một năm lớn lên, mỗi lần nàng quay đầu lại, luôn nhìn thấy hắn.

Trong mộng lại trở về đêm hôm đó, nàng nhắm mắt giả vờ ngủ say, bên tai nghe được tiếng cười của Mặc Dạ, tiếng cười kia bao hàm một loại cảm xúc nàng không biết, để cho nàng đỏ mặt liên tục, trong lòng bị khuấy động thật nhanh.

Cảnh lại chuyển, trong giấc mộng xuất hiện một nữ nhân chán ghét, thay thế vị trí của nàng, dùng âm thanh kiều mỹ, bề ngoài xinh đẹp, ở bên Mặc Dạ.

Nàng rất đau lòng, rất khổ sở, Mặc Dạ đối với nữ nhân kia khác biệt, nàng không nói ra, nhưng có thể cảm thấy được, không dưới một lần nữ nhân kia nói lời chọc giận hắn, thế nhưng hắn chỉ nhẫn nại. Không giống trước kia, chỉ cần cô nương nào trong các cố ý với hắn, hắn sẽ lạnh lùng thẳng thắn từ chối.

Lần này không giống.

"Trùng Nhi, Trùng Nhi, muội đã tỉnh?" Mặc Dạ nhìn đôi mắt đóng chặt của nàng động động, hắn là đã tỉnh.

Ngục Trùng Nhi nghe được âm thanh của hắn, trong lòng vừa mới vừa đau, rất trẻ con nghiêng đầu đi, dùng chân đắp kín mặt, thuận tiện lấy góc chăn lau đi nước mắt vừa rơi xuống.

"Trùng Nhi, muội hãy nghe huynh nói." Mặc Dạ cảm thấy buồn cười không thôi đối với hành động của nàng. Hắn có nhìn ra tâm trạng khác thường của nàng, do gần đây không có thời gian để nói rõ với nàng, hôm nay bị Hồng Đình náo loạn như vậy, cũng nên nói cho rõ ràng rồi.

Nàng không muốn nghe! Đang chuẩn bị dùng chân bịt kín đầu, tựa như muốn nứt ra, vừa rồi một màn hắn và Hồng Đình thân mật ôm nhau kia, đâm lòng nàng bị thương thật sâu, nàng đã chính mắt thấy Hồng Đình quần áo xốc xếch ngã vào trong ngực hắn, hắn còn muốn nói gì? Với võ nghệ của hắn, nếu như không nguyện ý, hoàn toàn có thể đẩy Hồng Đình ra.

Mặc Dạ không miễn cưỡng Trùng Nhi, cách chặn, vỗ nhẹ lưng nàng, "Trùng Nhi, Hồng Đình và huynh, không phải như muội nghĩ." Hắn biết tại sao Hồng Đình phải làm ra mấy động tác kia, cũng là vì hắn.

"Gạt người!" Âm thanh buồn bực ở trong chăn vang lên.

Mặc Dạ cười cười, "Muội còn nhớ ta vì cái gì mới đi học võ công không?"

Người ở trong chăn yên tĩnh một lát, sau đó giật giật.

Hắn thấy thế, tiếp tục nói: "Trước kia huynh đã từng nghĩ, tại sao huynh được sinh ra trên đời này? Nếu như cha mẹ huynh không quan tâm huynh, tại sao muốn sinh huynh ra? Để cho huynh trải qua cuộc sống như thế?"

Ngục Trùng Nhi đang che chắn không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng nghe ra tia khổ sở trong giọng điệu của hắn, cuộc sống trôi qua trước khi Mặc Dạ tới Tứ Quý các là cái dạng gì, nàng từng nghe mẹ kể một chút.

”Trước khi gặp muội, huynh chưa bao giờ biết thì ra lại có người có thể cười ầm ập đến như vậy, thời điểm vừa đến Tứ Quý các, huynh không muốn mở rộng tim mình, bởi vì huynh không muốn thất vọng lần nữa.

Cho đến một lần kia, muội bởi vì huynh mà bị thương, huynh mới biết muội thật lòng đối với huynh, cho d’đ/l’q/đ nên huynh quyết định nếu như đã thực tâm đối với tốt với muội, muốn coi muội như muội muội ruột thịt thương yêu vĩnh viễn, không xa rời nhau?”

Muội muội ruột thịt? Tim Ngục Trùng Nhi co lại đau đớn.

”Cuộc sống tập võ trên chân núi rất khổ, mỗi lần chống đỡ không nổi, huynh đều nghĩ đến muội, nghĩ tới trở về gặp muội, cứ nghĩ như thế, một năm rồi lại một năm qua đi, huynh nhìn vào muội mỗi năm một lớn, từ từ, huynh phát hiện mình không có biện pháp coi muội là muội muội ruột để đối đãi nữa.

Bởi vì, ta phát hiện mình luôn không nhịn được mà nghĩ muốn đến gần nàng, nhìn nàng cười ta liền vui vẻ, nhìn nàng khóc ta thấy đau lòng, đặt nàng trong lòng từ từ bỏ vào đáy lòng, Trùng Nhi, nàng hiểu ý ta không?”

Chấn giật giật, Mặc Dạ đưa tay nhẹ nhàng vén cái chăn đang che đầu nàng lên, thấy gương mặt đỏ bừng của nàng, ánh mắt nhu hòa ngưng nhìn nàng.

”Trùng Nhi, ta sẽ không ép nàng, chúng ta từ từ đi, nàng còn nhỏ, chúng ta có rất nhiều thời gian.” Hấn muốn che chở nàng từ từ lớn lên, sau đó tất cả những xinh đẹp của nàng sẽ thuộc về hấn.

Ngục Trùng Nhi không biết hiện giờ có cảm giác gì, chỉ thấy trướng đầy trong ngực, buồn cười, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống.

Lần này, nàng thấy rất rõ tình cảm trong đáy mắt Mặc Dạ, đáy lòng chua xót đau đớn, là trước kia nàng chưa từng chú ý tới ư, Mặc Dạ luôn dùng ánh mắt này canh chừng nàng sao?

Nàng nghĩ đến chuyện tình vừa rồi, ”Vây. Hồng Đình.” Nói đến nữ nhân kia, giọng nói không khỏi chua chua.

Mặc Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm kia, cười nhẹ, dưới ánh nhìn soi mói nổi giận của nàng, hấn giờ tay lau nước mắt trên má nàng, ”Hồng Đình và ta, không phải như nàng nghĩ.”

Ngục Trùng Nhi cắn môi, ”Thế là như thế nào?” Không phải nàng hẹp hòi, chẳng qua sợ thái độ mập mờ Hồng Đình đối với Mặc Dạ, hơn nữa Mặc Dạ rất dễ dàng tha thứ cho nàng ta.

Mặc Dạ biết nếu không nói rõ ràng, đáy lòng nàng nhất định sẽ có vướng mắc.”Nàng biết sư phụ Nguyên Chấn của ta không?”

Ngục Trùng Nhi gật đầu một cái.

Mặc Dạ suy nghĩ một chút rồi mở miệng: ”Hồng Đình là hải tử của sư phụ, ban đầu ta lên núi bái sư thuận lợi như vậy, có một phần là nhờ Hồng Đình. Lúc Hồng Đình nhỏ, từng bị ăn mày bắt đi, sư phụ tốn mấy năm mới tìm lại được Hồng Đình, Hồng Đình và ta. có chút giống nhau.”

Ngục Trùng Nhi sửng sốt. Giống nhau? Khi còn bé Mặc Dạ từng bị bán vào tiểu quan quán, a, Hồng Đình kia cũng không phải là bị bán vào. Nàng hít một hơi, che miệng không biết nói gì.

Nàng biết có nhiều thanh lâu mua các tiểu cô nương từ lũ ăn mày hoặc bọn buôn người, sau đó bắt đầu bồi dưỡng từ nhỏ, đợi khi họ đến tuổi, sẽ bắt đầu cho các nàng tiếp khách. Tứ Quý các mặc dù cũng là thanh lâu, nhưng chưa từng làm ra loại chuyện như vậy, mẹ mở Tứ Quý các này, có thể nói đây là nơi chứa chấp rất nhiều nữ nhân đáng thương.

Các cô nương ở Xuân các, Hạ các, chỉ cần có bản lĩnh, tùy thời đều có thể chuộc thân rời đi, các cô nương ở Thu các số tương đối khổ, có rất nhiều người còn lại là tự nguyện kiếm tiền từ da thịt, mẹ không hề cưỡng bách họ. Đông các ban đầu cũng không d/đ.l,q/đ có dự định mở thành tiểu quan quán, là năm đó Mặc Dạ quản trong tiểu quan quán, sau lại không biết đắc tội quý nhân phương nào, bị người ta chiếm rồi, tiểu quan bên trong nhảy mất mất đi chỗ dựa, bị đối đãi giống như dê bỏ mặc người xâm lược.

Khi đó, là Mặc Dạ xin mẹ đón những tiểu quan kia, dù nói thế nào, dù sao ở lại trong Tứ Quý các cũng tốt hơn rất nhiều so với bị để mặc cho người khác ức hiếp, thế nên Đông các trong Tứ Quý các mới bị biến

thành luyện đồng quán, nhưng nếu có bản lĩnh rời đi, mẹ cũng không ngăn cản, có tiếp hay không, mẹ vẫn không bức bách.

Nếu Hồng Đình từng bị bán vào thanh lâu, nàng đã hiểu tại sao trên người Hồng Đình luôn có một loại cảm giác mỉa mai hoặc khó tả, đây là do bị huấn luyện ra.

Ngục Trừng Nhi hiểu rõ gậy đầu, vốn là đang có bộ dáng ghen tuông, cũng trở thành thông cảm.

Mặc Dạ cong cong khoe miệng."Nàng hiểu lắm."

Nàng không hiểu nhìn hắn. Hiểu lắm? Hiểu lắm cái gì?

Ngũ quan luôn lạnh lùng của Mặc Dạ khó xuất hiện được một tia ranh mãnh, cười, "Trước kia Hồng Đình. cũng giống ta, bị bán vào tiểu quan quán."

Ồ, hoá ra là như vậy, Ngục Trừng Nhi gậy đầu một cái, sau đó đột nhiên cứng đờ, ngạc nhiên nhìn hắn, "Tiểu, tiểu quan quán?" Tiểu quan quán không phải chỉ thu toàn nam đồng sao? Nói như vậy.

"Tên Hồng Đình vốn gọi là Nguyên Hồng Đình, Hồng trong kế hoạch lớn đại triển hồng, Đình trong đình đài, hắn là nam."

Ngục Trừng Nhi trợn to hai mắt không dám tin, như bị sét đánh trúng, ngốc luôn.

Mặc Dạ thấy thế cười ha ha. Đây là lần thứ hai Ngục Trừng Nhi nghe được tiếng cười của hắn, nhưng lần này, nàng hận không thể cầm cái chần trên tay nhét vào miệng hắn.

Tin tức này rõ là. quá kinh người rồi!

"Ha ha ha ha." Tiếng cười ngông cuồng, tuyệt không khách khí đâm vào lỗ tai người khác.

Ngục Trừng Nhi tức giận nhìn chằm chằm tên thiếu niên đang phát ra tiếng cười chói tai như thế, một đôi mắt to nhìn trên bàn, chọn quả quýt to nhất, dùng sức đập lên người thiếu niên.

Thiếu niên thân thủ thoăn thoắt, xoay người nhận lấy quả quýt, tùy tiện ngồi bên cạnh nàng, bóc vỏ quýt nhét vào miệng, "Thẹn quá hoá giận sao?" Trong miệng ăn quýt, nói mơ hồ không rõ.

Thô lỗ như vậy, đâu còn kiều mỵ như trước nhìn thấy? Không sai! Thiếu niên này chính là Hồng Đình đã khôi phục nam trang, phải nói là Nguyên Hồng Đình mới đúng.

"Người cầm miệng!" Ngục Trừng Nhi hoài nghi ban đầu là do mắt mình có vấn đề, làm sao lại nhìn hắn thành nữ?

Nguyên Hồng Đình mặc kệ ý định rồi rắm của nàng, mặt rất mừng rỡ, "Ai, người có biết từ nhỏ ta đã nghe sư huynh nói về người hay không." Tuy hắn là con trai của Nguyên Chấn, nhưng d.đ.l.q.đ báai sư muội hơn Mặc Dạ, nên bối phận là sư đệ.

Ngục Trừng Nhi nghiêng đầu nhìn hắn, "Nói về ta?"

"Đúng vậy, thời điểm trước kia trên chân núi, sư huynh thường nói có một tiểu nha đầu đối với hắn rất tốt, cho nên hắn cũng muốn đối tốt với nàng." Nguyên Hồng Đình lười biếng nói.

Ngục Trừng Nhi mặt đỏ lên, "Nào có." Tính tình nàng khi còn bé giống như Đại tỷ, rất kiều ngạo.

Giọng điệu Nguyên Hồng Đình đột nhiên thay đổi, ánh mắt canh chừng nàng trở nên âm hiểm ngoan lệ."Sư huynh vẫn luôn đặt người ở trong lòng, tốt nhất người đừng làm sư huynh thương tâm!"

Ngục Trừng Nhi sửng sốt, không hiểu đột nhiên tại sao hắn trở nên đáng sợ như vậy!

Nguyên Hồng Đình lạnh lùng cười một tiếng, trong nụ cười đó có chứa sát khí, lúc này mọi cái tay thò ra, vỗ một phát vào cái ót hắn.

"Không được hù dọa nàng!" Mặc Dạ vừa vào trong vườn, liền nghe thấy sư đệ nói vậy.

Hàn khí đang lượn lơ quanh Nguyên Hồng Đình bỗng chốc biến mất sạch sẽ. Khóe miệng hần lại giương lên, một khuôn mặt tươi sáng như ánh mặt trời cười, "Nói đùa mà thôi." Phẩy phẩy tay, hần vừa đứng dậy rồi đi vừa nói: "Ta ở lại sẽ quấy rầy."

Mặc Dạ ngồi bên người nàng, sờ sờ tay nhỏ bé của nàng có chút lạnh, "Đừng để ý đến hần, hần nói đùa một chút thôi." Hần tưởng nàng bị dọa sợ.

"Muội không sao." Ngục Trừng Nhi lắc lắc đầu, chậm rãi hỏi, "Tình cảm của Hồng Đình và huynh rất tốt?" Nàng cảm thấy cảm giác vừa rồi của Hồng Đình, rất giống Mặc Dạ khi còn bé.

"Ừ, nàng quên ta ở chân núi đợi năm năm sao?" Nhớ tới chuyện cũ, đáy mắt hần nổi lên tia tưởng niệm, "Ma Nhi là nữ hài tử, mặc dù đồng môn, nhưng thời điểm tập võ không thể so sánh cùng với ta, trong một năm chỉ có bốn tháng nàng ở trên núi, còn lại chỉ có ta và Hồng Đình."

"Thì ra là như vậy." Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên có chút ấn tượng đối với kiểu ăn mặc nữ trang của Hồng Đình, hình như chừng hai năm trước, khi hần được an bài trở thành cô nương của Hạ các, à, khi đó sư phụ của Mặc Dạ đã mất, không trách được vì sao Hồng Đình đi theo Mặc Dạ.

"Lời Hồng Đình nói nàng đừng để trong lòng, hần. chịu rất nhiều khổ rồi." Ánh mắt Mặc Dạ buồn bã. Chỉ có người từng ở cái loại địa phương đó, mới biết cái loại địa phương đó có bao nhiêu đáng sợ, chớ nói gì thời điểm tìm được Hồng Đình trở về đã mười tuổi rồi. Ở trong tiểu quan quán, hài tử bảy, tám tuổi sẽ phải học cách tiếp khách, hần tự mình liều mạng mới có thể thoát khỏi nơi đó, bằng không chỉ sợ trên đời này không có ai là Mặc Dạ.

"Ừ, muội hiểu rõ." Nhìn thần sắc chán nản của hần, biết hần lại nghĩ tới chuyện lúc trước, Ngục Trừng Nhi âm thầm trách cứ bản thân quá vô ý, lập tức đổi đề tài, "Mặc Dạ, Nhị tỷ còn chưa tìm được Nam Vương sao?"

10. Chương 10: Chương 5.2

Nói đến nhà, chân mày Mặc Dạ nhíu chặt hơn, "Tìm được vị Trần cô nương kia rồi."

Ngục Trừng Nhi vui mừng, "Vậy thì tốt quá, Nam Vương đâu?" Thân là người nhà của Thất Tinh thành chủ, mặc dù không tham dự vào chuyện của triều đình, nhưng nàng nghe qua từ cha mẹ, vị trí Nam Vương vẫn luôn là tâm kết của hoàng gia.

". Thời điểm Hành Vương và Ma Nhi tới thôn nhỏ kia. cả thôn đã bị giết hết." Cả thôn hơn hai trăm tính mạng, cứ như vậy không còn.

"Cái gì? Làm sao lại bị diệt thôn?" Sắc mặt nàng tái đi, "Nhị tỷ."

"Ma Nhi không sao, chỉ bị thương nhẹ. Chuyện diệt thôn, hơn phân nửa có liên quan đến phản bội vương, trước khi chết Trần cô nương đã viết một phong thư giấu ở trên người nhi tử của nàng, bên trong có tin tức của Nam Vương."

"Kia, vậy. Ai?" Nàng không biết nên nói gì, nói là may mắn vì Trần cô nương có để lại đầu mối sao? Lấy tính mạng cả thôn, đổi được một Nam Vương? Không đúng? "Nhị tử của Trần cô nương còn sống?" Theo lý thuyết mà nói thì sẽ bị giết đầu tiên thì phải.

"Ừ, có thể nàng ta đã sớm đoán được sẽ có tình hình như thế, âm thầm đào một cái động nhỏ, giấu nhi tử ở trong động đó, dùng thân thể của mình ngăn trở cửa vào động." Mặc Dạ giấu cột hén miệng. Là một mẫu thân, nàng ta có lẽ xứng đáng, nhưng là một con người, nàng ta lại không hề xứng!

Nếu sớm dự liệu sẽ có tình hình như thế, biết rõ sẽ liên lụy đến người khác, tại sao không báo quan? Nói cho cùng, không phải là do ích kỷ sao? Năm đó có thể là nàng ta bán Nam Vương đi, nàng ta sợ bị truy cứu trách nhiệm, biết nếu sự việc vỡ lở, nàng ta sẽ không được yên ổn.

"Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ."

Ngục Trừng Nhi đơn thuần, không nghĩ sâu như vậy. Mặc Dạ cũng không thể lắm mồm đem những chuyện không tốt nói cho nàng biết.

"Vậy bây giờ thì sao?" Trọng điểm là Nam Vương.

"Hành Vương truyền tin tức tới đây, thời điểm Trần cô nương ở Trì Châu trước kia, từng nuôi Nam Vương một thời gian, đến khi Nam Vương ba tuổi mới bán hẳn cho người môi giới."

"Cái gì? Ba tuổi liền bị bán cho người môi giới?" Ngục Trừng Nhi vừa rồi còn cảm thấy Trần cô nương là mẹ hiền, hiện tại lại biến thành một người cực xấu. Có Mặc Dạ là ví dụ, nàng biết bị bán cho người môi giới là chuyện đáng sợ cỡ nào, sống hay chết cũng không nằm trong tay mình.

"Ừ, ta đã phái người đến Trì Châu, theo luật của Thần Hi quốc, mua bán tôi tớ đều phải lập khế ước, cần có rằng trưởng và quan ấn mới có thể điều tra kế ước đã ký, năm đó khi Nam Vương mất tích mới hai tuổi, hơn nữa nàng ta nuôi dưỡng một năm, cũng coi là d.đ,l/q'đ chuyện tình mười chín năm trước, chỉ cần tìm kiếm quan phủ mười chín năm trước xác định kế ước mua bán tôi tớ của người môi giới, tìm ra nam hài ba tuổi bị mua bán là có thể tìm được người."

"Hả? Không thể lấy tên tuổi của Trần cô nương đi tìm sao?" Tìm theo tên không phải là nhanh hơn sao?

Mặc Dạ lắc đầu, "Lúc ấy Thần Hi vừa ổn định lại không lâu, quan phủ không nghiêm lắm, không viết tên người bán là gì."

"Nếu rất nhiều người phù hợp thì sao bây giờ? Đúng rồi! Muốn xác định Nam Vương là ai, không thể nhận diện bằng dung mạo chứ?" Vật giống nhau, người cũng giống nhau, Ngục Trừng Nhi suy nghĩ một chút, "Lấy máu nhận thân?"

"Vậy thì sao có thể chính xác được!" Mặc Dạ sờ sờ đầu nàng, thật muốn biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì, dân gian thường lấy máu nhận thân, cũng là một loại thủ pháp mà thôi, chỉ cần có phương pháp, máu mỗi người đều có thể tương dung.

"Vậy làm sao để nhận thức đây?" Nàng thật tò mò.

"Nàng biết." Hần mỉm cười nhìn nàng.

Ngục Trừng Nhi cau mày suy nghĩ, đột nhiên linh quang lóe lên, cao hứng dùng sức vỗ tay."A! Muội rõ rồi, là ngọc điệp hoàng thất đúng không?" Nàng sao lại quên chứ!

Mỗi khi hoàng thất có con cái ra đời, người phủ Tông Nhân phụ trách trông coi chuyện của hoàng gia, sẽ ghi chép kỹ càng tất cả những đặc thù trên người hài tử mới ra đời.

Cái luật này không riêng hoàng thất có, ngay cả Thất Tinh thành cũng có, Thất Tinh thành đối với hoàng thất mà nói là quá quan trọng, ngộ nhỡ bị tráo người, sinh ra dị tâm với Hoàng Đế thì nguy to, cho nên người nhà của Thất Tinh thành chủ, bất kể chính hay thứ, chỉ cần có con cái, đều sẽ được ghi chép ở phủ Tông Nhân của Thất Tinh thành.

"Ừ, đến lúc đó mang người phù hợp tới Hoàng Đô, sau khi phủ Tông Nhân thẩm tra đối chiếu đặc thù, là tìm ra Nam Vương rồi." Hần tán thưởng gật gật đầu, cuối cùng cũng không quá ngốc.

"Vậy thì tốt, hi vọng hết thấy đều thuận lợi."

"Sẽ." Mặc Dạ gật đầu.

"Qua ít ngày nữa, mọi chuyện cũng bình ổn rồi, ta dẫn nàng đi lên núi thăm sư phụ." Kỳ hiếu tang sư phụ đã sớm qua, hiện nay Thần Hi náo động bất an, đợi đến chuyện Nam Vương thất lạc xử lý xong xuôi, hẳn nghĩ mang nàng trở về thăm sư phụ.

"Ông ấy không phải đã qua đời rồi sao?" Ngục Trừng Nhi ngơ ngác hỏi lại hần một câu.Mặc Dạ cười một tiếng, "Nghĩ cái gì vậy, ta để cho nàng theo ta đi lên núi tế bái."

"Đó, làm muội hoảng sợ." Cười ngọt ngào, lời kéo cánh tay hần nhẹ làm nũng, "Kể một ít chuyện trên chân núi cho muội đi." Nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ hỏi hần những thứ này.

"Trên núi không có gì hay để chơi, thời điểm mới đến là mùa hạ, trời rất nóng, nắng to, đứng tản dưới d/đ'l.q,đ ánh mặt trời, sư phụ tương đối thiên vị, để cho Ma Nhi đứng dưới bóng cây, khi đó Hồng Đình thấy được, kêu to không công bằng."

"Thế sư phụ nói gì?" Nàng tò mò.

Mặc Dạ nhin không được cười cười, "Sư phụ không nói gì, chỉ cho Hồng Đình đứng thêm một canh giờ, từ đó về sau, Hồng Đình không dám oán trách nữa." Nhiều ít một canh giờ, khiến cho hôm sau Hồng Đình hoàn toàn không xuống được giường.

Ngục Trừng Nhi cười ha ha, "Hồng Đình rất thức thời chứ sao."

"Dĩ nhiên, bất quá Hồng Đình là khẩu phục tâm không phục, an phận được mấy ngày, hẳn thả ba đậu vào trong nước trà của sư phụ, khiến sư phụ cả đêm chạy qua chạy lại nhà vệ sinh."

"Thế Nguyên sư phụ có đánh hẳn không?"

"Đánh, thế nào lại không đánh? Cầm kiếm đuổi theo Hồng Đình khắp núi." Mặc Dạ nghĩ đến một màn kia vẫn cảm thấy buồn cười, vì thế Hồng Đình phải núp ở bên ngoài ba ngày, cho đến khi đói đến không chịu nổi, mới chạy về cầu xin tha thứ.

"Vậy coi như, trong ba người sư huynh sư muội các huynh, Nhị tỷ tốt mệnh nhất rồi." Nhị tỷ thật là kiêu được.

Mặc Dạ nhìn chằm chằm nàng, đáy mắt lên tia cười chế nhạo, "Nàng nghĩ xem, ba đậu thế nào mà có?"

Ngục Trừng Nhi dừng lại, ngay sau đó kinh ngạc há to miệng, "Chẳng lẽ. . . ." Không thể nào! Trong ấn tượng của nàng, Nhị tỷ không hư như vậy, cũng không giống Đại tỷ mà.

"Nàng suy nghĩ một chút, ta và Hồng Đình cùng đợi trên núi, chúng ta lấy ba đậu như thế nào?"

Cũng đúng! Nói như vậy, chỉ Nhị tỷ mới có thể đến hiệu thuốc mua ba đậu trở lại. Ngục Trừng Nhi không nghĩ Nhị tỷ sẽ nghịch như vậy, "Tại sao Nhị tỷ lại giúp Hồng Đình?"

"Nhị tỷ nàng từ nhỏ chính là người thành thật, thường không rõ được người khác nói thật hay là giả, lại miệng cứng lòng mềm, Hồng Đình giả bộ đáng thương, nói với Nhị tỷ nàng hẳn thường khó tiêu, làm phiền Nhị tỷ nàng mua một chút ba đậu để uống, Nhị tỷ nàng liền tin."

"Muội biết ngay, Nhị tỷ có sao không?" Cả đêm chạy vào nhà vệ sinh, nếu là nàng, nhất định sẽ rất tức giận.

"Một lần đấy khiến sư phụ rất tức giận, ngay cả Ma Nhi cũng bị phạt, ở ngoài phòng quỳ một ngày, sư phụ rất nhanh tha thứ." Thật ra thì sư phụ thấy tức thay cho nàng để bị lừa như vậy, trừng phạt nặng một chút, để cho nàng có cái giáo huấn, nhưng vô dụng.

"Ai, Hồng Đình lại giống Đại tỷ muội, gây họa rồi đều kéo Nhị tỷ xuống nước."

"Cũng thế, cuộc sống học võ trên núi rất khổ, cá tính như Ma Nhi cũng sẽ buồn bực, ta lại không thích nói chuyện. Hồng Đình là một người không tránh lời nói, cuộc sống rất không thú vị, hẳn khi còn bé thường dụ dỗ Ma Nhi làm giúp hẳn mấy chuyện. . . ." Mặc Dạ tỉ mỉ nhớ lại những chuyện cũ năm kia.

Ngục Trừng Nhi tựa vào hẳn, nghe âm thanh trầm thấp của hẳn, trong nháy mắt, nàng đột nhiên hiểu ra, ở đáy lòng Mặc Dạ, Nguyên Chấn sư phụ chính là phụ thân đấy?

Nhớ từ nhỏ hẳn không cha không mẹ, mặc dù mẹ thu hẳn làm nghĩa tử, nhưng chỉ cần là bé trai, sẽ muốn có d:đ.l/q,đ một đối tượng theo đuổi, y như thiên tính máu mủ, đối tượng đó phải là phụ thân, nhưng Mặc Dạ không có, khi đó mẹ lại huyền não với cha, Mặc Dạ không có cơ hội nhìn thấy cha nàng, cho đến khi gặp Nguyên sư phụ.

Trước kia nàng đã từng nhìn thấy Nguyên sư phụ mấy lần, bây giờ suy nghĩ một chút, ngôn hành cử chỉ của Mặc Dạ bây giờ, không phải là rất giống Nguyên sư phụ sao? Nguyên sư phụ luôn nghiêm mặt, không thích nói chuyện, lần thứ nhất thấy ông cười, cũng chỉ nhàn nhạt nâng khóe môi lên mà thôi, rất giống Mặc Dạ.

"Mặc Dạ, huynh có muốn tìm cha mẹ mình không?"

Mặc Dạ không ngờ nàng lại hỏi như thế, sợ run lên, ánh mắt có chút mê ly, một cái chớp mắt tiếp lại lập tức khôi phục, "Không biết." Hẳn từng tiếc nuôi, nhưng có sư phụ và mẹ nuôi là đủ rồi.

Ngọc Trùng Nhi lặng lẽ cầm chặt tay hắn, Mặc Dạ ngược mắt nhìn nàng, nàng cười cười, đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn.

”Huynh nói thêm một chút cho muội nghe.”

Gió thổi, cây lay động, kèm theo lời nói nhỏ nhẹ thật thấp, mùa thu ở nơi này sau giữa trưa, làm lòng người thật sáng khoái, cuộc sống nếu có thể trôi qua yên lặng như vậy, thật là tốt biết bao!

11. Chương 11: Chương 6.1

Mặc Dạ mang bộ mặt sa sầm, im lặng nhìn chằm chằm hai huynh đệ Tề Khải và Tề An.

Hôm nay bọn họ phong trần mệt mỏi chạy từ Trì Châu về thành Dao Quang, không chỉ mang đến tin tức của Nam Vương, đồng thời còn có hai vị nam tử nghi là Nam Vương.

Tề Khải nhìn chủ tử thần sắc bất định, ngược lại có thể thông cảm tâm tình của hắn.

Hai huynh đệ bọn họ đến Trì Châu, thời gian uống nước cũng không có, liền bắt đầu tìm kiếm trong đồng sổ sách đã bị mối gặm nát bấy ở cung nha kia.

Tổn thời gian mười ngày, rốt cuộc tìm ra tư liệu mười mấy hài đồng, tỉ mỉ thẩm tra đối chiếu, nữ thì trực tiếp gạch đi, còn dư lại mấy nam nhân thì đã hồi ký rồi, khá hơn chút là còn nhớ rõ cha mẹ của mình là ai, những người này tất nhiên cũng gạch đi, tính toán, còn dư lại hai trường hợp coi như phù hợp.

Nhưng trong quá trình đám bọn hắn tìm kiếm, phát hiện còn có một người nữa cũng phù hợp, người kia chính là được Các chủ Tứ Quý các thu dưỡng làm nghĩa tử, hiện đổi tên là. Mặc Dạ.

Khóa ngoại phát hiện chuyện này, Bính huynh đệ đã thương lượng qua, rồi quyết định trực tiếp dẫn người về, sau đó mang kết quả điều tra nói cho hắn biết, còn lại liền giao cho chủ tử tự mình quyết định.

”Còn hai người nào?” Mặc Dạ trầm mặc hồi lâu rốt cuộc mở miệng.

Tề Khải và Tề An vẫn lo lắng đề phòng lúc này mới an tâm thở nhẹ một hơi.

Tề Khải rừ rừ tập giấy, ”Một vị tên là Vương Nhị, mười chín năm trước bị bán cho Hồ Huyền Vương gia ở d,l.q:đ Trì Châu, hiện đang là gã sai vặt của Vương gia; một người khác được đặt tên là Nghiêm Lâm, mười chín năm trước được một tiêu sư trong An tiêu cục thu dưỡng, hiện tại cũng là một tiêu sư.”

”Đã nói với bọn họ chưa?” Mặc Dạ nhìn tập giấy, tất cả được ghi chép rất rõ ràng. Hai người kia xác định là có khả năng nhất, về phần mình, hắn không muốn mình có thể sẽ là Nam Vương.

”Không có, chỉ mới dẫn người tới đây.” Tề An trả lời.

Mặc Dạ gật đầu một cái, ”Chuyện phản loạn ở ba châu đã bình định kha khá rồi, tất cả chờ An thành chủ trở về, trước tiên an bài hai người bọn họ ở tại nội thành.”

”Vâng”

”Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, ba người trong phòng đồng loạt hướng về phía cửa.

Chỉ thấy bóng dáng màu hồng phấn, con mắt nhẹ nhàng sinh động, tay nâng một chén sứ, nhẹ nhàng bước vào cửa.

”Các người về rồi, làm xong chuyện rồi sao?” Ngọc Trùng Nhi rất tự nhiên đặt chén sứ trong tay trước mặt Mặc Dạ, cười tủm tỉm chào hỏi với hai người bọn họ.

”Vâng” Hai huynh đệ Tề gia hành lễ rồi lui sang một bên.

”Đây là cái gì?” Biểu tình Mặc Dạ có chút bất đắc dĩ, đáy mắt lại là cưng chiều thật sâu. Thời gian này không biết tại sao Trùng Nhi rất hăng hái, đột nhiên si mê rửa tay làm canh, mà hắn cũng vinh hạnh trở thành người đầu tiên nếm thử tay nghề của nàng, hoàn hảo là đều có ma ma phòng bếp bên cạnh giám sát, nên nấu ra đồ đều có thể vào ăn miệng.

Hai huynh đệ Tề Khải kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, chủ tử luôn luôn mặt lạnh cứ nhiên đối với Tam tiểu thư dịu dàng như thế, nếu không sợ thất lễ, bọn họ thật muốn dụi mắt, xem có mình có nhìn lầm hay không.

"Hi hi, là canh phẩm, ma ma nói mùa thu cần ôn bổ, muối hầm cho huynh canh gà nhân sâm, huynh thử xem sao." Đây có thể nói là tác phẩm nòng đúc ý nhất, nòng vừa mới uống trộm một ngụm, mùi vị rất tốt.

"Các người lui xuống trước đi, dẫn người an bài cho tốt." Mặc Dạ phất tay một cái.

Mặc dù Tề Khải và Tề An còn muốn nhìn thêm, nhưng chủ tử đã mở miệng đuổi người, bọn họ cũng không thể không đi, mỗi bước đi cẩn thận liếc đôi nam nữ đang nói cười thân mật, thật muốn liếc nhiều hơn nữa!

Mặc Dạ nhắc nắp lên, mùi thơm xông ngay vào mũi, hân châu châu mảy, cầm sứ thìa múc một muống đưa vào miệng, mùi thuốc bắc thơm và vị thịt gà hoàn mỹ hoà quyện vào một chỗ.

"Thủ nghệ thật tốt." Trong lời nói khích lệ, hàm chứa một tia một hài hước.

Ngục Trừng Nhi đỏ mặt, ngậy thơ cười hắc hắc, có chút chột dạ, dưới ánh mắt trêu ghẹo của hân chống đỡ không tới một khắc đồng hồ, gương mặt càng ngày càng đỏ, cuối cùng tự động thú nhận.

"Được rồi, không phải là muối nấu." Nàng bắt mãn chu miệng lên, đánh hân một cái. Lại dấm vạch trần nàng.

Mặc Dạ nhìn bộ dáng uất ức của nàng, cười, tức giận cũng tốt, siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, "Những chuyện này để hạ nhân làm là tốt rồi, cần gì tự thân động thủ." Hân sợ nàng đã thương mình, nàng không hay cầm đồ nặng, ngộ ngộ cắt phải tay, người xót vẫn là hân.

Ngục Trừng Nhi ngượng ngừng nói, thật ra thì, nàng là nhất thời tâm huyết dâng trào, muốn thử cảm giác rửa tay làm canh một chút, kết quả thê thảm không nở nhìn.

Lần đầu tiên, nàng bưng ra một chén đen như mực, nàng không uống thử, nhưng vẫn thấy mùi vị có cảm giác vô cùng khó uống, khiến cho nàng cảm động chính là, Mặc Dạ không nói hai lời liền uống cạn sạch.

Lần thứ hai nàng không ngừng cố gắng, là ngự trù ma ma dạy, cuối cùng hầm cách thủy ra một dĩa (l:q,đ món coi như có da có thịt, còn ngửi được mùi thơm, nàng vui vui mừng mừng bưng cho Mặc Dạ, Mặc Dạ không nói hai lời uống một hơi hết sạch, còn khen nàng tiến bộ.

Nàng cao hứng cầm chén sứ đi, trở lại phòng bếp, không nhin được đưa ngón út ra, quệt một chút nước canh ở đáy chén, đưa vào miệng, cả khuôn mặt trong nháy mắt nhăn nhó lại, canh kia mặn quá! Cái loại mặn đến đầu lưỡi tê dại hết lại!

Lần này nàng càng cảm động, Mặc Dạ cứ nhiên nuốt trôi hết, nhưng nàng cũng cảm kích và xấu hổ hơn, vốn là muốn giúp Mặc Dạ bồi bổ thân thể một chút, không nghĩ tới hai lần uống canh bổ xong, Mặc Dạ ngược lại gầy đi.

Lần thứ ba khiêu chiến, ma ma đầu bếp thật sự không đành lòng nhìn Mặc Dạ càng bồi bổ càng tiêu tụy, không nói ba lời liền đoạt lấy dao nàng cầm, cướp lấy nồi nàng nấu, mới hoàn thành canh gà thơm ngào ngạt hôm nay.

"Đúng rồi, chuyện của Nam Vương sao rồi?" Nàng vừa rồi chỉ nhớ canh, quên hỏi hai huynh đệ Tề Khải.

Mặc Dạ chán nản nói, "Có ba người có điều kiện phù hợp, chờ sau khi Dạ Hàn trở về thành, là có thể lên đường đi Hoàng Đô để thẩm tra đối chiếu thân phận."

"Ba người à, vậy còn tốt, nếu như có mười mấy người phù hợp, nhất định rất phiền toái, ba người kia làm gì?" Nàng có chút tò mò, trong ấn tượng, đại khái lúc nàng sáu, bảy tuổi, từng theo mẹ cùng nhau trở về thành Dao Quang, khi đó hình như là tham gia đại thọ tám mươi tuổi, nàng nhớ trong thọ yến, có thấy lúc ấy Hoàng Thượng còn là Thái Tử, Hoàng Thượng khi đó đậm khí chất vương giả, khiến nàng khắc sâu ấn tượng.

"Một sai vật, một tiêu su."

Thân phận kém thật nhiều, Ngục Trừng Nhi bệt bệt miệng, "Còn một người?"

Mặc Dạ trừng mắt không nói, cho đến lúc Ngục Trừng Nhi thật lâu không nghe được câu trả lời, nghi ngờ nhìn hần, hần mới mở miệng nói: "Ta."

Nàng nháy mắt mấy cái, "Cái... cái gì?"

"Còn một người nữa chính là ta." Hần cũng không biết là lúc nào thì bị bán đi, từ khi có trí nhớ tới nay, chính là bị lưu chuyển khắp nơi, trong lòng không khỏi nảy ra tia khác thường.

Ngục Trừng Nhi nhất thời không biết nên nói gì, "Mặc Dạ. . . ." Nàng cảm giác đột nhiên từ trên người hần truyền đến một loại đau thương nhàn nhạt, trong lòng xót xa, cầm lấy tay hần.

Không thích nhìn thấy đáy mắt hần đau đớn, nàng khom người dựa trên bờ vai hần, đôi tay quàng cổ hần.

Ánh mắt lo lắng của nàng khiến trong lòng Mặc Dạ vừa rồi ứ đọng phiền muộn biến mất rất nhiều.

"Không sao." Hần không tham lam, với thân sinh phụ mẫu chỉ có thể nói là vô duyên.

"Mặc Dạ, huynh còn có muội." Nàng không thể mặc kệ hần khổ sở.

Trong lòng Mặc Dạ ấm áp, ánh mắt ôn nhu, đôi tay ôm chặt hông nàng, đôi tay của nàng trên người truyền tới nhiệt độ, "Ta biết rõ." Đúng vậy, trong sinh mệnh hần, vẫn luôn có nàng, bất luận là hiện tại, hay là tương lai.

"Có ai không! Ta khát!" Nghiêm Lâm tùy tiện gác hai chân lên bàn, vẻ mặt giang hồ côn đồ, lớn tiếng la hét.

Trong đình, âm thanh của hần vừa dứt, ở khúc quanh đi ra hai nha hoàn, nhanh chóng bày trà nước, điểm tâm lên bàn.

"Công tử dùng xong thả." Hai nha hoàn xinh đẹp cung kính cúi người hành lễ, rồi lui đến chỗ cũ để tùy thời chuẩn bị phục vụ.

Cầm bánh bột ngô trên bàn lên, cắn từng ngụm nhai từng ngụm, Nghiêm Lâm phóng mắt quan sát bốn phía, "Không hổ là nội thành, tùy tiện tìm một nha đầu cũng xinh đẹp như hoa." Một đôi mắt to nhìn thẳng hai nha hoàn từ trên xuống dưới.

Hai nha hoàn cúi mắt liếm mi, bình tĩnh đứng im tại chỗ. Nghiêm Lâm héch mảy, ánh mắt càng thêm càn rỡ, đẩy lòng lại trầm xuống.

Ngay cả hai nha hoàn phái tới hầu hạ nha hoàn cũng thế này thì phải có bản lĩnh bậc nào, đến tốt cùng hần đắc tội người nào?

Nghiêm Lâm cúi đầu, nhìn giống như đang chuyên tâm ăn điểm tâm, trên thực tế trong đầu lại chuyển động thật nhanh. Rốt cuộc đây là cái chuyện gì? Hần vừa mới đi hết một chuyến d.đ/l:q;đ cho tiêu cực, tổng tiêu đầu liền để cho hần đi theo họ Tề tới thành Dao Quang, không hề nói rõ ràng, chỉ bảo hần đi theo, ta khát, tổng tiêu đầu không sợ hần cứ như vậy bị lừa sao.

"Kia, cái đó. Người nói tại sao bọn họ mang chúng ta tới chỗ này?" Một âm thanh khúm núm bên cạnh hỏi.

Nghiêm Lâm nhìn trời một cái khinh thường, nghiêng đầu nhìn cái người bên cạnh đang sợ hãi lo lắng ra mặt. Nam nhân này cũng là bị mang tới đây cùng hần, không biết là cái dạng nhà nghèo thế nào, lại không có can đảm như vậy, bắt nhập lưu gì đó.

"Người không thấy phiền à? Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?"

Vương Nhị bị mắng, nghiêng mặt cúi đầu, đôi tay bất an khoanh ở một chỗ.

Nghiêm Lâm không thú vị tự mình một người ăn uống, sau khi ăn uống no đủ, mắt không an phận chuyển động, tiếp theo đứng lên, như vô ý đi lại trong đình, đi, đi, dưới chân khẽ nhún, muốn nhảy ra ngoài.

"Kính xin công tử quay lại." Ở sân, không biết ở đâu nhảy ra hai hán tử uy vũ, ngăn trở trước mặt Nghiêm Lâm đang muốn nhảy ra ngoài.

"Thế nào, đại gia ta muốn ra ngoài đi chơi cũng không được sao? Đây là đạo đài khách ở đây sao?" Nghiêm Lâm bất mãn nhìn chăm chăm hai đại tôn thần trước mặt.

"Trong nội thành nữ quyền đông đảo, nhiều quy củ, không thể so với ngoại thành, kính xin công tử tha thứ." Hai thị vệ khẩu khí không kiêng ngạo không siểm nịnh, đĩnh đĩnh đặc đặc đứng bất động.

"Người. . . ." Nghiêm Lâm nổi giận, "Lão tử không phải là phạm nhân! Nhốt người ở đây có ý gì? Bảo chủ tử nhà ngươi ra đây!" Mấy câu vừa nói, sẽ để cho người khác nghe ra lỗ mãng trong lời của hắn, chung quy là người lấn lợi kiếm sống trong giang hồ, khắp nơi bị kiềm chế, điều này làm cho hắn rất bất an.

"Công tử." Hai nha hoàn cũng đi tới, trong nội thành âm ỉ thế này, thế này chỉ sợ sẽ rước lấy tổng quản." Công tử, xin đừng làm khó bọn nô tỳ."

"Ta làm khó các người như thế nào? Các người nhốt người ở đây không phải đang làm khó dễ à?" Nghiêm Lâm nổi trận lôi đình, vừa rồi chỉ là làm khó dễ trên miệng, bây giờ là quyết tâm phải ra khỏi cửa.

"Này! Người đừng như vậy." Vương Nhị sợ hắn làm loạn hại đến từ mình, vội vàng lên tiếng khuyên can.

"Đại gia ta chính là muốn đi ra ngoài!" Nghiêm Lâm mặc kệ những thứ này, nhảy qua sải bước đi ra ngoài, hai thị vệ không có biện pháp, không thể không động thủ cản người.

Cãi nhau rồi động thủ. Trong lòng hai thị vệ có cố kỵ, không dám thực sự ra tay, Nghiêm Lâm nhìn ra bọn họ cố kỵ, tay chân càng thêm gọn gàng không lưu tình, sắc mặt hai nha hoàn bên cạnh tái nhợt, mà Vương Nhị chỉ biết đứng một bên thét chói tai.

12. Chương 12: Chương 6.2

Lúc hỗn loạn, một nha hoàn nhanh chân chạy đi thông báo, trong chốc lát, liền nghe tiếng bước hướng về sân nhà.

"Dừng tay!" Tổng quản nội thành Tề Duyệt dẫn một nhóm thị vệ đi vào.

Hai người Lý Nhan và Lý Nghiệp vốn phụ trách canh gác vừa nghe thế, lập tức lui về phía sau, còn lại Nghiêm Lâm đang đứng ở giữa đình và Vương Nhị bị dọa ngất, bàn trúc ghế tre bên cạnh ngã lật, một mảnh hỗn độn.

"Đang nháo cái gì đây, các người định làm gì?" Tề Duyệt bốn mấy tuổi, mới mặc kệ hai người trước mắt kia có thể là Nam Vương hay không, làm tròn bổn phận của mình, câu kính quát trách móc.

Nghiêm Lâm bị rống đau lỗ tai, Vương Nhị vô dụng, lại ngất đi, Nghiêm Lâm khinh thường nghiêng mắt nhìn cái người nằm dưới đất, cười vô lại, dùng ngón út móc móc lỗ tai.

"Lão già, đừng tưởng rằng rống lớn tiếng thì gia ta để ý, người cho rằng người là ai? Gọi chủ tử nhà ngươi ra đây, có chuyện gì thì mọi người nói rõ ràng, nhốt người ở đây làm cái gì?"

Tề Duyệt trầm mặt xuống, phát tay, âm thanh "soạt soạt soạt" đồng thời vang lên, thị vệ hai bên cầm kiếm, nhắm ngay Nghiêm Lâm, "Nơi này là thành Dao Quang, không phải là phố phường, không thể để cho các người càn rỡ!"

Lão già này muốn động thủ thật! Nghiêm Lâm ý thức được điểm này, nụ cười trên mặt cũng tắt, căng bắp thịt toàn thân, vận sức chờ phát động.

"Tề thúc, lại đang phát uy à?" Âm thanh yêu kiều hài hước từ phía sau mọi người vang lên, tuyệt không sợ Tề Duyệt tức giận lời nói trên gheo vừa rồi.

Vừa nghe âm thanh này, tức giận trên mặt Tề Duyệt trong chớp mắt thu lại sạch sẽ, ngũ quan có chút dữ tợn lập tức trở nên hiền lành. Bản lãnh thay đổi sắc mặt này, khiến Nghiêm Lâm thấy sững sốt, theo ánh mắt của hắn nhìn hướng đường nhỏ.

Mọi người tránh ra hai bên đường, chỉ thấy một đôi nam nữ chậm chạp thảnh thơi bước đi tới đây, nữ ngọt ngào động lòng người, khuôn mặt phấn nộn giống như quả táo, nam tuấn vĩ oai hùng, thân thể cao lớn làm cho

người ta có cảm giác bị áp bách, thần sắc trong trẻo lạnh lùng, đáy mắt tựa hồ cũng tản ra hàn quang nhàn nhạt.

Ngục Trùng Nhi tò mò nhìn người này một chút, cảm giác như thấy người giang hồ, vóc người cao khỏe, khuôn mặt nhìn được; còn cái người nằm trên đất, dáng dấp ngược lại trắng nõn mảnh mai, nhưng cũng quá vô dụng rồi, như vậy đã ngất.

”Tề thúc, đã xảy ra chuyện gì?”

Mặc Dạ cau mày nhìn, đồng thời quan sát hai người kia, ánh mắt lơ đãng đụng phải Ngục Trùng Nhi, Ngục Trùng Nhi dí dỏm nháy mắt mấy cái, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Trong nụ cười này, có rất nhiều ý nghĩa.

Tướng mạo hai người này khác xa Mặc Dạ, Mặc Dạ từng thấy Hành Vương Diệu Huyền Hoàng, ngũ quan hai người có một chút tương tự, đều cùng một dáng vẻ tuấn tú, Mặc Dạ có vẻ dương cương mười phần, không phải kiểu mắt to mày rậm, mà là một loại anh tuấn.

”Một chút chuyện nhỏ mà thôi, khiến chủ tử lo lắng rồi.” Tề Duyệt cung kính cúi đầu. Không có ai rõ ràng thân phận của Mặc Dạ hơn hẳn, mặc dù Mặc Dạ ở thành Dao Quang không có chức vị gì, nhưng chỉ bằng vào khi chủ tử theo Hoàng Thượng xuất chinh d.đ/l’q,đ, không nói hai lời để Mặc Dạ thay mặt thành chủ làm việc, là có thể biết Mặc Dạ ở trong lòng thành chủ có địa vị gì, chớ nói đến Mặc Dạ cũng có thể là Nam Vương, bất quá hân đối với điểm này vẫn còn hoài nghi.

”Chuyện nhỏ cái gì!” Nghiêm Lâm biết gặp được chính chủ rồi, biết cơ hội không thể mất, cướp lời nói đầu, bước một bước dài đến trước người Mặc Dạ, ”Người là người nào? Ta là phạm vào chuyện gì, sao lại nhốt người ở đây như con chó nhỏ trong nhà, hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng!”

Trên đất Vương Nhị cũng vừa vịn tỉnh lại, nghe được câu này, mặt trắng bệch, trong lòng run sợ nhìn bọn hắn.

Mặc Dạ không nhịn được thở dài ở đáy lòng. Hai vị trước mắt này, một hiển nhiên đã biến thành vũ phu giang hồ, một người khác chính là gã sai vặt, người như vậy, trở lại hoàng gia sẽ có cuộc sống tốt sao? Chỉ sợ không biến thành thống Vương gia, cũng là bị đóng quy củ hoàng gia kia mài giũa cho chết từ từ!

”Cần rõ!” Tề Duyệt không ưa Nghiêm Lâm vô lễ, lập tức nghiêm nghị quát bảo ngừng lại.

”Tề thúc, người rống tới rống đi, con liền nói với Tề thẩm nói.” Ngục Trùng Nhi vội kéo cánh tay Tề Duyệt làm nũng, Tề thẩm trong miệng nàng chính là vị trù ngự đã giải cứu Mặc Dạ không bị càn bỏi càn gậy.

Tề Duyệt tuổi mỗi lúc mỗi lớn, thân thể không còn tốt như trước kia, nhất là đại phu trong thành đã cảnh cáo hắn, không nên để cho hắn tức giận, nhưng là Tề Duyệt trừu đối với ba tỷ muội Ngục gia sắc mặt vui mừng một chút, nhưng đối với thành chủ An Dạ Hàn, vẫn là nghiêm mặt.

Tề Duyệt nhìn vị Tiểu chủ tử đáng yêu không rút lui, sờ sờ lỗ mũi, không hề phát uy nữa, lui qua một bên. Thị vệ bên kia đã từng trải nghiệm uy phong của Đại tổng quản đều kinh ngạc, mỗi người đồng loạt len lén ngoác ngoác khóe môi.

”Trùng Nhi.” Mặc Dạ đưa tay vớt nàng về bên người, không để cho nàng tiếp tục phá hư hình tượng uy nghiêm của Tề thúc trong suy nghĩ của thị vệ.

Cần nhắc một chút, qua hai ngày nữa Dạ Hàn cũng trở về thành rồi, nên nói cho hai người kia nguyên nhân và thời điểm thôi.

”Đi theo ta.” Mặc Dạ quét qua hai người một cái, nói xong, liền dắt Ngục Trùng Nhi đi trước.

Người đang trong hoàn cảnh nguy hiểm luôn có ý thức tìm kiếm đồng bạn, đối với Nghiêm Lâm mà nói, Vương Nhị là đồng bạn duy nhất trước mắt hắn, hai người nhìn nhau một cái, Nghiêm Lâm trầm ngâm, bước chân đuổi theo Mặc Dạ; khuôn mặt Vương Nhị tái nhợt, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lấy được một chút xiu dũng khí từ đáy lòng, đuổi theo.

Nghe được chuyện từ trong miệng Mặc Dạ, đối với Nghiêm Lâm và Vương Nhị mà nói, tựa như người ta nói cho bọn hắn biết trên trời sẽ có mưa hoàng kim, khó có thể tin nổi.

Sau khi Nghiêm Lâm nghe xong tin tức, trước tiên hoài nghi đối phương nói có thật không, tỉ mỉ cân nhắc, cảm thấy hẳn là không phải, ngẫm nghĩ lần nữa đến hoàng gia, sắc mặt trầm trầm không phải là đẹp mắt.

Còn Vương Nhị đột nhiên như phát đại tài, sắc mặt vốn đang tái nhợt nhất thời hưng phấn đỏ ửng, trong lòng nảy ra nhiều ý tưởng, ánh mắt lập lòe bất định.

Mặc Dạ một bên quan sát phản ứng của hai người, đối với Nghiêm Lâm âm thầm gật đầu, đối với Vương Nhị còn lại là lắc đầu, chỉ có thể chờ mong Vương Nhị không phải là Nam Vương.

"Các người đợi trong thành mấy ngày, Hoàng Thượng đang khảo hoàn hồi triều, mấy ngày nữa sẽ trở lại Hoàng Đô, khi đó ta sẽ dẫn các người đến phủ Tông Nhân ở Hoàng Đô xác nhận d/đ:l;q'd thân phận." Đến lúc đó chính là một bước lên trời, có thể nói dưới hai người, trên vạn người, trừ Hoàng Đế trên đỉnh đầu, cũng chỉ còn một người khác là Hành Vương.

Hai người thần sắc khác nhau, Mặc Dạ không muốn xen vào việc của người khác, liếc mắt với Tề Khải đứng một bên, Tề Khải gật đầu, cung kính dẫn hai người vẫn theo đuổi tâm tư của mình đi ra ngoài.

"Mặc Dạ, nếu Nghiêm Lâm là Nam Vương thì tốt rồi." Đây là ý tưởng của Ngục Trừng Nhi sau khi quan sát thật lâu.

Mặc Dạ buồn bực cười một tiếng, "Vậy phải trên xem ngọc điệp viết cái gì."

Ngục Trừng Nhi cũng cười theo, "Đều như thế, Đại ca sắp trở về sao?" Nàng đột nhiên nghĩ đến lời Đại ca nói ngày đó, so sánh quan hệ hiện tại của nàng và Mặc Dạ, sắc mặt đỏ lên, không biết sau khi Đại ca biết sẽ nói gì?

"Ừ."

"Mặc Dạ, huynh nói. Đại ca có phản đối chúng ta hay không?" Nàng có chút lo lắng, ngày đó Đại ca nói mẹ muốn an bài một mối hôn sự giúp Mặc Dạ, cha mẹ cùng đi du ngoạn, không biết sau khi mẹ trở về biết chuyện của bọn họ sẽ phản ứng ra sao?

"Nếu như Dạ Hân phản đối, nàng sẽ làm thế nào?" Hắc không trả lời vấn đề của nàng, mà hỏi ngược lại nàng.

Ngục Trừng Nhi ngẩn ra, mắt to nhìn hắc, có chút không biết phải làm sao. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới điểm này, chẳng qua cảm thấy nàng vốn nên cùng Mặc Dạ ở chung một chỗ, chuyện Hồng Đình cho đến bây giờ nàng vẫn ghi tạc ở đáy lòng, ngày đó đẩy cửa thư phòng ra, nhìn Hồng Đình mặc nữ trang dính vào trên người hắc, một màn kia vẫn khiến cho nàng đau lòng đến bây giờ.

Mặc Dạ lẳng lặng ngồi trên ghế, không can thiệp ý nghĩ của nàng.

Ánh mắt hắc thâm thúy như hai hồ nước sâu kín, nàng nhìn không ra ý tứ ở mắt hắc, trong lúc bất chợt có loại cảm giác, lời nói của nàng sẽ đại biểu tương lai hai người.

Nàng phát hiện mình rất ích kỷ, từ lúc bắt đầu, đều là hắc ở bên cạnh yên lặng chờ đợi nàng, mà nàng là sau khi bị kích thích mới nhìn rõ trái tim của mình, cũng là hắc chủ động biểu đạt tâm ý trước, nàng mới bị động tiếp nhận, chưa từng cho hắc một câu trả lời xác thực nào cả, nàng nghĩ tình ý giữa hai người cho dù không nói cũng sẽ hiểu lẫn nhau, thì ra không phải như vậy, hắc vẫn một mực đợi nàng nói rõ ràng cho hắc biết.

Hắc luôn bao dung nàng tất cả, giờ khắc này, nàng lại tự cho là đúng mù quáng, đáy mắt mê mang tản đi, dần dần chuyển thành một loại quang mang lóng lánh.

Nàng thận trọng đi đến bên cạnh hắc, quần quýt cầm tay hắc đang buông lỏng.

"Kể cả tất cả mọi người phản đối, muội vẫn sẽ ở bên cạnh huynh, Mặc Dạ, huynh còn có muội, muội cũng có huynh." Đúng vậy nha, nàng đã sớm không thể rời bỏ hắc, xấu hổ lúng túng là cái gì, có một người như vậy nâng niu nàng trong bàn tay còn sợ nàng đau, nàng còn sợ hãi cái gì?

Con người đen trong phút chốc nhất thời lóe sáng rực rỡ, tựa như bảy sắc cầu vồng, môi mỏng nâng lên nụ cười xuất phát từ nội tâm, ôm lấy thân thể yếu đuối nhỏ bé vào lòng mình.

Tình ý nảy sinh, hết thấy đều xảy ra rất tự nhiên, môi mỏng nóng bỏng êm ái đặt lên đôi môi đỏ tươi nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi xẹt qua môi nàng, tỉ mỉ miêu tả hình dạng môi của nàng, thời điểm nàng không nhận được kêu lên, ngậm lấy âm thanh của nàng vào trong miệng, hút thật sâu mật trong miệng nàng.

Trong đầu trừ mê loạn, chỉ còn sót lại ngọt ngào, miệng lưỡi triền miên, thưởng thức mùi vị mật ngọt của nhau, cánh tay mảnh khảnh quấn lên cổ hắn, mềm mại thừa nhận tất cả của hắn, thân thể nóng lên, đổ mật rục, cảm giác tê liệt từ răng môi tràn đến đáy lòng, nàng rất thích cảm giác thể này.

Nàng mềm mại, kích thích bản tính nam nhân của Mặc Dạ, tất cả đều không cần dạy, hiển d,l/q.đ nhiên là hôn càng ngày càng sâu, phía dưới một hồi xao động, không nhận được ôm lấy thân thể tản ra mùi hương ngọt ngào của nàng càng chặt hơn, cảm thụ nàng mềm mại, đến khi sắp mất khống chế, hắn mới không quá tình nguyện buông lỏng ra.

Trán hắn tì vào trán nàng, hai người thở hổn hển, Mặc Dạ si mê ngưng mắt nhìn khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng sáng trong suốt, nghĩ muốn tiến lên cắn một cái, mà hắn cũng thực sự làm vậy.

Trên môi truyền tới cảm giác đau khiến thần trí nàng thanh tỉnh, gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, nụ cười vui vẻ dạng này nàng chưa từng gặp, đáy lòng ấm áp lại có chút xấu hổ, nhưng cuối cùng là chìm đắm trong đáy mắt hắn, mắt to long lánh nước tràn đầy tình cảm dành cho hắn, sẽ không bao giờ có bất kỳ mê mang nào nữa.

Nàng ngịch ngợm cười, tay nhỏ bé dùng sức kéo cổ hắn, chủ động hôn lên miệng hắn, cũng khê cắn hắn một cái.

Tiếng cười bật ra từ hai người, đáy lòng Ngục Trừng Nhi run lên, hựu tô hựu ma, nửa người mềm nhũn trong ngực hắn, ôm hắn thật chặt, hắn cũng dùng sức ôm chặt nàng.

Giờ khắc này gần nhau, hắn đã đợi quá lâu, mơ thấy vô số lần, tỉnh lại đều là công dã tràng, hiện tại giấc mộng của hắn đã thành hiện thực rồi, hắn, hài lòng.

13. Chương 13: Chương 7.1

Ngoài dự đoán của Ngục Trừng Nhi, An Dạ Hàn hoàn toàn không phản đối chuyện bọn họ ở chung một chỗ, ngược lại hắn còn cười lạnh.

"Rốt cuộc muội đã thông suốt, huynh còn tưởng Mặc Dạ phải chờ tới già."

Ngục Trừng Nhi ghen lời, tiếp theo bất mãn nhìn chằm chằm hắn. Thì ra mọi người đều biết Mặc Dạ có tình cảm với nàng, chỉ có nàng là một người mơ mơ hồ hồ chẳng biết gì cả.

"Tại sao mọi người không nhắc nhở muội?" Nói sớm một chút, nàng cũng không bị người khác kích thích đến thương tâm.

Ánh mắt An Dạ Hàn lạnh lùng mang theo nồng đậm khinh bỉ, "Mặc Dạ không nóng lòng, huynh nói làm gì?"

Hít vào ngum khí, thôi! Nàng nói không lại hắn."Hừ! Muội đi ra ngoài trước, các huynh cứ từ từ nói chuyện." Thở phì phò dậm chân rời đi. Nói chuyện cùng Đại ca sớm muộn gì cũng sẽ bị tức chết, nàng thật không thể không đồng tình với chị dâu tương lai.

Trước khi rời khỏi nàng còn nghe Đại ca nói một câu.

"Người thật thích kiểu ngây thơ như vậy?"

"Đại ca!" Ngục Trừng Nhi lần đầu tiên phát huy bản lĩnh sư tử Hà Đông rống. Đến khi trong thư phòng không còn âm thanh nào, nàng mới bĩu môi bước đi.

Đợi tiếng bước chân rầm rầm kia đi xa, An Dạ Hàn đứng đần nhìn thẳng vào mắt Mặc Dạ."Phải đối thật tốt với nàng."

"Người sẽ thấy." Nếu không có tâm, đảm bảo nhiều hơn nữa cũng chỉ là nói suông, nhưng tình yêu của hắn đối với Trừng Nhi tuyệt đối chịu được khảo nghiệm.

An Dạ Hàn không phải là người nhiều lời, đổi chủ đề nói chuyện chính sự. "Lúc nào chuẩn bị lên đường đi Hoàng Đô?" Hần đã gặp hai người kia, không nhận được cau mày.

"Ngày mai, người cảm thấy thế nào?" Đại quân đã trở lại Hoàng Đô mấy ngày rồi, cũng đúng lúc nên giải quyết chuyện của Nam Vương, đây đưa hai mươi năm, rốt cuộc sắp kết thúc.

"Chưa ra hình dáng gì." Hần cảm thấy, nếu tên ngồi trên long ý kia có một trong hai người này làm huynh đệ thì sẽ rất nhứt đầu."Không giống dáng dấp người, nếu không người làm tốt hơn một chút." Dáng dấp Mặc Dạ kém hơn Diêu, ngũ quan kia khắc sâu, không có biện pháp làm cho người ta trợn mắt nói dối.

"Ha ha. . . . Ta thích sống đơn giản một chút." Hần vẫn hướng tới cuộc sống sơn thủy giống như sư phụ, như vậy sẽ tự do vui vẻ nhiều lắm, cũng rất thích hợp Trùng Nhi hoạt bát.

"Ta không thích đi lên núi." An Dạ Hàn xoay mình lạnh lùng nói.

Mặc Dạ dừng lại, có chút bất đắc dĩ cười, "Ta rõ rồi." Tên kia thật đúng là hiểu tâm tư của hần.

"Người biết đến phủ Tông Nhân phủ sẽ phải gì không?" An Dạ Hàn nhướng mày, đó là một địa phương cực kỳ đáng ghét.

"Biết." Đi đến phủ Tông Nhân nghiệm thân cũng không phải là chuyện gì tốt, chẳng những phải cởi hết quần áo mặc cho người thưởng thức, còn bị sờ tới sờ lui, nếu có thể, hần thật sự không muốn đi.

"Chỉ là một quá trình mà thôi, bảo trọng." An Dạ Hàn một chút đồng tình cũng không có.

"Ừ, ta đi thông báo cho Trùng Nhi để thu dọn đồ đạc." Mặc Dạ đứng lên. Từ khi nha đầu kia biết hần phải đi Hoàng Đô nghiệm thân, vẫn rất tò mò đợi đi Hoàng Đô chơi.

"Đừng quá cứng chiều nàng." An Dạ Hàn cảm thấy tiểu muội chính là bị Mặc Dạ cứng chiều đến cái gì cũng không biết.

Mặc Dạ mỉm cười, "Ta cam tâm tình nguyện."

An Dạ Hàn nhếch miệng, đợi người rời đi mới nhỏ giọng mắng một câu, "Ngu ngốc."

Ngục Trùng Nhi hưng phấn ngồi trên lưng ngựa, một đôi mắt sáng quan sát chung quanh. Từ Dao Quang đi đường lớn đến Hoàng Đô, không hề giống các đường nhỏ khác tiêu điều, ngược lại đông đúc giống như biên cảnh thương đạo, không phải dùng d.đ/l:q'đ đất lót đường, mà là khối đá lớn trải thành, bất luận là người hay xe ngựa đi lại đều hết sức dễ dàng, sạch sẽ, trời mưa sẽ không làm cho chân dính bùn lầy.

Mỗi một đoạn đường sẽ có một quán trà, cạnh quán trà sẽ có một ít tiểu thương, hết sức náo nhiệt, xuyên qua đường núi khúc khuỷu cũng có thể thấy không ít nhà gỗ phòng đất ở giữa rừng cây.

"Cẩn thận nhìn đến rớt trong mắt." Mặc Dạ và nàng cùng cười một ngựa, đầu nhỏ trước ngực quay qua quay lại, hần cảm thấy cực kỳ buồn cười.

"Nhớ nhặt lên giúp muội." Ngục Trùng Nhi lơ đãng trả lại hần một câu.

Thị vệ xung quanh và Tề Khải cũng cười. Mặc Dạ cứng chiều nhìn nàng, sau đó lắc đầu một cái, tùy nàng.

Nghiêm Lâm bĩu môi, "Nữ hài tử xuất đầu lộ diện ra ngoài làm cái thể thống gì chứ." Một đại cô nương ngồi trên đùi nam nhân còn có thể gặp người sao? Một đội ngũ xe ngựa tinh xảo phía sau, không ngồi xe ngựa còn bày vẽ mang theo làm gì?

Ngục Trùng Nhi nghe được, " Ta không giống nữ hài tử khác, người có ý kiến gì không?" Nàng đắc ý dựa người về phía sau, một tay còn vỗ vỗ lên nam nhân cao lớn sau lưng, một bộ dáng ta đây có núi dựa.

Nghiêm Lâm ghen lời, thấy bộ dáng nàng dương dương tự đắc kích thích tay hần ngứa ngáy, lại nhìn thấy núi dựa sau lưng nàng, bĩu môi một cái rồi vọt đến đằng sau Tề Khải, nhắm mắt làm ngơ.

Hần không phải kẻ ngu, đều là người tập võ, đối phương là cao thủ hay không dĩ nhiên nhìn ra được, cái người gọi Mặc Dạ này không chỉ có cái đầu, hô hấp dài mà hùng hậu, đủ để hần biết người này không dễ chọc.

Ngục Trùng Nhi cao hứng cười trộm, có một núi dựa thật tốt. "Mặc Dạ, đi quan đạo đến Hoàng Đô đều giống như này sao?" Nghe Đại ca nói, tạo đường thế này hao tổn ít nhất là mười mấy vạn lượng, đây quả thực là đốt bạc nha!

"Chỉ có bốn cửa thành đông, nam, tây, bắc thông với quan đạo mới có, chúng ta đi đường đều là quan đạo, vừa đúng là cửa chính của thành Dao Quang, cho nên một đường đi mới đều là đường đá." Thần Hi dù giàu có thế nào, cũng không xa xỉ lấy bạc ra lót đường như vậy.

"Đó, khó trách. A, vậy nói như thế, đi thẳng con đường này là đến Hoàng Đô? Rất nhanh đấy chứ." Nàng biết vị trí địa lý của Hoàng Đô ngay cạnh thành Dao Quang thuộc châu Ngọc.

"Bây giờ chúng ta là ra khỏi địa phận của thành Dao Quang mà thôi, còn phải đi qua huyện Huyền và huyện Hà, tối nay chúng ta sẽ dừng chân nghỉ ở huyện Huyền, trưa ngày mai mới tới Hoàng Đô." Mặc Dạ giải thích.

"Ai, nếu có thể trải toàn bộ loại phiến đá này lên đường thì thật tốt, sẽ không xóc nảy như vậy." Ngục Trùng Nhi cảm khái, tiểu não chuyển một cái, đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ. "Mặc Dạ, huynh xem về sau nếu có người phát minh ra loại vật liệu trải lên đường đất, giá tiền không đắt như vậy, lại có công dụng giống phiến đá, thật tốt bao nhiêu."

Mặc Dạ dừng lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, không nhìn được yêu thương sờ đầu nàng, "Nàng nghĩ cái gì vậy." Thật không biết những ý tưởng kỳ quái này là từ đâu mà xuất hiện.

Trừ đoàn người bọn họ ra, bốn phía còn có đội ngũ khác, những lời nói của Ngục Trùng Nhi làm cho mấy người ngạc nhiên, cộng thêm tiếng nói giòn giã của nàng, nói ra những lời ngây thơ như vậy, người khác cũng cảm thấy buồn cười, nhưng trong nụ cười này không có ác ý, chẳng qua là cảm thấy nàng thật ngây thơ đáng yêu.

"Làm sao có thể, ngu ngốc." Nghiêm Lâm lầu bầu một tiếng.

"Người nói cái gì?"

Trong tiếng cười của mọi người, Mặc Dạ ném cho hắn một ánh mắt lạnh.

Nghiêm Lâm rụt cổ."Không có, ta nói người thật thông minh, loại chuyện như vậy cũng nghĩ ra được, thật lợi hại." Hắn không phải chân chó, chẳng qua là không muốn bị đánh.

"Là hoàn hảo nha." Ngục Trùng Nhi xấu hổ cúi đầu, được khích lệ trực tiếp như vậy, vẫn là lần đầu tiên nàng được nghe.

". . . ." Trên quan đạo đột nhiên một hồi trầm mặc, mấy nháy mắt sau lại khôi phục bình thường.

Dọc theo đường đi Ngục Trùng Nhi nương nhờ trong ngực Mặc Dạ chỉ chỉ nha nha không vui, thỉnh thoảng sẽ nói đùa mấy câu cùng Nghiêm Lâm, về phần Vương Nhị, hắn một đường đều ngồi trong xe ngựa. Thật ra thì hắn vốn nên cưỡi ngựa, nhưng sau khi lên ngựa tay mềm chân mềm, sợ hắn té xuống bị ngựa dẫm chết, cho d/đ'l;q,đ nên Ngục Trùng Nhi mới nhường xe ngựa cho hắn, mặc dù có một phần là bởi vì nàng tham ngắm cảnh.

Chạng vạng, cuối cùng bọn họ cũng tới huyện Huyền, Ngục Trùng Nhi ngồi ở trên lưng ngựa một ngày cũng nể quả đắng, eo mỗi lưng đau không nói, khi xuống ngựa chân mềm nhũn, nếu không phải Mặc Dạ nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, nàng ngay tại chỗ ngã nhào ra đất rồi.

Mặc Dạ đỡ nàng vào quán rượu, hôm nay bọn họ ở tại quán rượu lớn nhất trong huyện, nói là lớn nhất, thật ra thì so với các quán trong thành lớn dĩ nhiên ngay cả một nửa cũng không bằng.

Sau khi rửa mặt, đoàn người ăn chút gì đơn giản rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngục Trùng Nhi ngã sấp ở trên giường, nàng cảm thấy mình giống như cái cọc gỗ cứng đờ, trong chốc lát ý thức từ từ trở nên mơ hồ, đang ở lúc nàng sắp vào giấc ngủ, có người gõ cửa phòng.

Từ trên giường chậm chạp bò dậy, buồn ngủ dụi mắt, chậm rãi đi về phía cửa phòng, "Người nào?" Tiếng nói cũng dính vào với nhau.

"Là ta." Âm thanh Mặc Dạ từ ngoài cửa truyền đến.

Nàng lười biếng kéo song cửa ra, cũng còn chưa thấy rõ người đến là ai, lão đảo quay lại nằm lên giường.

Mặc Dạ lắc đầu cười cười, cầm trong tay bình sứ màu xanh lá cây, đi vào theo rồi đóng cửa lại, ngồi cạnh giường vừa nhìn, phát hiện ánh mắt nàng đã nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn chếp chếp, giống như rất bất mãn mình đánh thức nàng.

"Trước ngồi dậy đã, ta giúp nàng xoa chút rượu thuốc." Tối nay nếu không giúp nàng chà xát đau đớn của bắp thịt, khẳng định ngày mai nha đầu này không có biện pháp đi bộ.

"Muội muốn đi ngủ." Nàng trẻ con quay đầu, không nghe hắn.

Mặc Dạ biết nàng mệt muốn chết rồi, để rượu thuốc ở một bên, đưa tay kéo nàng ngồi dậy, cầm gối mềm đặt ở sau lưng cho nàng dựa vào, để nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường, vén quần nàng lên, một đôi bắp chân bạch ngọc mảnh khảnh nhảy vào mắt, đôi mắt trầm xuống, cầm rượu thuốc đổ một ít vào lòng bàn tay rồi xoa bóp chân cho nàng.

"A." Bắp chân truyền đến một loạt cảm giác vừa đau lại nhức, khiến Ngục Trừng Nhi vốn uể oải trong nháy mắt tỉnh lại, nàng mở mắt ra, theo bản năng co chân lại.

Mặc Dạ bắt được bắp chân của nàng, "Đừng động! Không xoa bóp, ngày mai nàng không bò dậy nổi đâu, đừng quên mai sẽ đến Hoàng Đô, nàng không phải muốn đi chơi sao?"

Ngục Trừng Nhi ngúng nguẩy người một cái, cuối cùng vẫn là lòng ham chơi chiến thắng, nhịn đau đặt nốt bắp chân kia lên đùi hắn, "Huynh xoa đi."

Một bộ dáng thấy chết không sờn của nàng chọc Mặc Dạ cười, đưa tay vuốt vuốt mũi, trong lòng vừa mềm lại kiên quyết, cho dù đau lòng nàng, hạ thủ vẫn tuyệt không lưu tình.

"A, a. ừm." Gương mặt Ngục Trừng Nhi đỏ ửng, hàm răng cắn chặt môi dưới, đau đến mức chóp mũi nàng lấm tấm một ít mồ hôi hột, hai tay nắm chặt.

Mặc Dạ cúi đầu chuyên tâm công việc trên tay.

"A." Sau khi vô cùng nhức, vô cùng đau, lại thoải mái cực độ, hai cánh môi không nhịn được bật ra từng d.đ,l'q:đ tiếng hừ hừ mập mờ, hoàn toàn không chú ý tới có người đang giãy giụa trong nước sôi lửa bỏng. "Ừm!"

Ngay lúc người nào đó không biết sống chết tiếp tục phát ra tiếng kêu khiêu khích mỉa mai hoặc, Mặc Dạ rốt cuộc không nhịn được ném bình thuốc đi!

Ngục Trừng Nhi không kịp phản ứng, nhìn thấy khuôn mặt khéch đại và bóng đen bổ nhào về phía mình, tiếng kinh sợ còn chưa kêu, thân thể yếu đuối bị đè ở trên chăn mềm, cái miệng nhỏ nhắn cũng bị môi mỏng nảy sinh ác độc gặm gặm, không có ý định buông tha.

Nhiệt độ trong phòng bỗng chốc lên cao, đôi môi mỉa mai của Mặc Dạ điên cuồng thưởng thức ngọt ngào của nàng, đè ở trên người nàng, cảm nhận được ngực nàng mềm mại, đáy lòng không chịu nổi, bàn tay đặt lên tuyết đồi xoa nhẹ, một tay khác thò vào trong quần, lòng bàn tay thô dày vuốt ve da thịt mềm mại, mang đến một hồi khoái cảm thoải mái, khiến cho hắn càng thêm điên cuồng.

Trong đầu Ngục Trừng Nhi đã sớm chỉ còn một mảnh mơ hồ, toàn thân bủn rủn, tê tê dại dại, trước ngực chột lạnh, hơi thở ẩm áp như có như không trên xương quai xanh nàng, làm nàng không nhịn được run lên, nửa mở đôi mắt đầy sương mù, nhìn môi Mặc Dạ ở trước ngực mình ẩn xuống nhiều dấu hôn, nàng cảm thấy cả người giống như đang bị lửa thiêu đốt.

Bộ dáng khẽ run của nàng tựa như một đóa hoa mảnh mai, khiến Mặc Dạ càng thêm mất khống chế, bất tri bất giác y phục của nàng đã bị cởi ra, cái yếm đỏ rộng vắt lỏng lẻo trên người, trên hai luồng tuyết trắng đều là dấu hôn, Mặc Dạ cởi bớt y phục của mình, cảm xúc trơn mềm khi da thịt chạm nhau làm cho hắn thoải mái than nhẹ một tiếng, cúi đầu ở trên người nàng càng thêm mãnh liệt chế tạo ấn ký thuộc về hắn, chân dài của hắn đã để giữa hai đùi nàng, đẩy hai chân của nàng ra, dùng nóng bỏng của hắn ma sát nơi mềm mại của nàng.

Trong thời điểm hai người đang tình mê ý loạn, Mặc Dạ nghe thấy trên nóc nhà truyền đến tiếng bước chân như có như không, thân hình cao lớn lập tức dừng lại.

”Mặc Dạ?” Ngục Trùng Nhi đang ôm lấy hắn lập tức cảm giác được hắn có cái gì không đúng, mở to con mắt tràn đầy sương mù, không hiểu nhìn hắn, bắt chân trên hông hắn cọ cọ xuống.

Mặc Dạ bị chân nàng ma sát thiếu chút nữa lại nhào tới, nhưng hắn hết sức khắc chế, lỗ tai giật giật, một đôi lệ mâu ngẩng lên nhìn nóc nhà, chỉ thấy từ khe hẹp trên mái nhà có chút cát mịn chảy xuống, tiếng bước chân có ý nhẹ nhàng không ngừng truyền đến.

Hắn nhanh chóng giúp Ngục Trùng Nhi vẫn còn trong mê loạn và mình mặc quần áo tử tế. Ngục Trùng Nhi bị động tác của hắn làm cho thanh tỉnh, không có xấu hổ vô ích, nhìn đến thần sắc ngưng trọng của hắn liền biết đã xảy ra chuyện.

Mặc Dạ kéo nàng trốn vào góc tận cùng bên trong phòng, bình ổn lại hô hấp nhìn nóc nhà, quay đầu lại làm thủ thế không lên tiếng với nàng, Ngục Trùng Nhi gật đầu một cái, rất biết điều khéo thân thể của mình núp sau lưng hắn.

Trong chốc lát liền nghe thấy tiếng đánh nhau truyền từ căn phòng cách vách.

”Các người định làm gì?” Là tiếng kêu Nghiêm Lâm.

”A! Cứu mạng a! Cứu mạng!” Còn có tiếng kêu thảm thiết của Vương Nhị.

Mặc Dạ tâm vừa động, trước bảo Ngục Trùng Nhi nhất định phải tránh cẩn thận, mới cất bước phóng tới phòng cách vách cứu người. Cửa phòng đột nhiên bị đá văng, mấy người d,đ/l,q’đ mặc đồ đen cầm đại đao đánh tới thẳng hướng nàng.

Trường kiếm của hắn không mang ở bên mình, nắm cái ghế một bên lên ném đi, một nhóm người đang ở trong phòng đánh nhau, đồ đạc trong phòng không bao lâu bị phá hủy hơn phần nữa.

Cửa phòng rộng mở còn có cửa sổ bị tổn hại, khiến Ngục Trùng Nhi không chút cố sức nào có thấy rõ tình hình bên ngoài của bọn họ tại lầu hai khách điểm, bình thường lầu hai đều là phòng hảo hạng, chỉ có đoàn người bọn họ ở thôi, phóng mắt nhìn đi, Mặc Dạ mang thị vệ tới còn có Tề Khải đều ở đây bên ngoài đánh nhau với kẻ địch.

Ngục Trùng Nhi biết hiện tại mình tuyệt đối không thể thêm phiền, núp ở một bên không dám lên tiếng, Mặc Dạ chống lại mấy hắc y nhân rất thành thạo, bên ngoài thì tương đối thảm, nhất là Vương Nhị.

Vương Nhị vẫn cho mình sẽ đi đến Hoàng Đô làm Vương gia, không nghĩ tới tới nay sẽ đụng phải những hắc y nhân này, hắn nắm chặt tay thị vệ, coi thị vệ như cây cỏ cứu mạng duy nhất của hắn, cổ họng không khách khí sợ hãi kêu.

Thị vệ phụ trách che chở cho Vương Nhị bây giờ hận không thể đánh cho Vương Nhị bất tỉnh luôn, Vương Nhị làm hắn hoa mắt còn chưa tỉnh, lại liều mạng cầm cánh tay hắn làm cho hắn không có biện pháp đánh trả.

Võ công của Nghiêm Lâm tương đối khá, sau khi giết mấy hắc y nhân chạy tới đây giúp một tay, lần này cây cỏ cứu mạng của Vương Nhị đổi người rồi.

”A! Có ai không! Cứu mạng!” Vương Nhị liều mạng kêu to.

Mười mấy hắc y nhân phát hiện người võ công tốt nhất chính là Mặc Dạ và Nghiêm Lâm, không tự chủ mang tất cả công kích tập trung trên người bọn họ.

Mặc Dạ học chính là kiếm pháp, hiện tại vùng trên tay đại đao của hắc y nhân vừa đánh bất tỉnh, lại cùng hắc y nhân khác giao chiến, tình thế bất giác thua thiệt, Ngục Trùng Nhi ở một bên nóng lòng, quay đầu nhìn lại, liền lén lút chạy tới hướng phòng của Mặc Dạ, nhưng nàng lại không chú ý đến có một hắc y nhân phát hiện hành tung của nàng, lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

Dĩ nhiên căn phòng này cũng là cảnh hoàng tàn khắp nơi, nàng nhìn chung quanh một chút, phát hiện trường kiếm của Mặc Dạ bị ném ở dưới giường, nàng lập tức xông lên nhặt trường kiếm, muốn chạy trở

về phòng của mình, liền bị hắc y nhân ngăn tại trước mặt làm giật mình, nàng ôm thật chặt thanh trường kiếm vào ngực, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Hắc y nhân nhìn nàng cầm trường kiếm, cho là nàng có võ công, giờ đại đao lên đánh về phía nàng.....

"A!" Ngục Trùng Nhi kêu lên một tiếng.

14. Chương 14: Chương 7.2

Hắc y nhân kia đang xông đến, bên cạnh đột nhiên xuất hiện ra một cái chân to đập bay hắn, là Nghiêm Lâm!

"Người ngu ngốc! Mau đứng lên, tránh ra!" Trên người Nghiêm Lâm đã có mấy vết thương chảy máu, thở hổn hển mất to.

Mặc Dạ cũng nghe thấy tiếng thét chói tai của nàng, tâm căng thẳng, bắt được cổ tay một hắc y nhân bên cạnh, dùng sức tung một chuồng, thân thể đối phương bay ra ngoài với lực va chạm mạnh.

"Rầm rầm!" Bức tường bị đập vỡ đổ xuống.

Nghiêm Lâm mở to mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm, nhìn tường bị Mặc Dạ đánh vỡ, lại một lần nữa may mắn mình không đi trên chóc hắn.

"Mặc Dạ!" Ngục Trùng Nhi ném trường kiếm trong tay cho Mặc Dạ.

Mặc Dạ lập tức bỏ lại đại đao xuống, chuẩn bị đón lấy trường kiếm, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, tiếng kiếm ngân vang rõ to, ánh sáng màu bạc như hóa thành ngàn đóa hoa đâm ra, nhìn như vô lực, kì thực hung ác bên nhọn!

Ngục Trùng Nhi thấy lực sát thương sau khi Mặc Dạ có kiếm tăng lên nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể giúp Nghiêm Lâm một tay, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên nàng cảm giác ống tay áo căng thẳng, quay đầu liền thấy Vương Nhị sắc mặt tái nhợt như tuyết nắm y phục của nàng.

"Người làm gì vậy?" Nàng tức giận giật lại ống tay áo của mình, nàng là một cô nương cũng không hề khoa trương như hắn!

Vương Nhị mặc kệ nàng kháng cự, cầm dao găm giắt ở góc quần, núp ở sau lưng nàng, "Bảo vệ ta, giúp ta với, ta chính là Vương gia tương lai!"

Ngục Trùng Nhi nghe thế, mặt cười thiếu chút nữa biến thành mặt đen, dùng sức hất tay Vương Nhị ra, "Người buông ta ra!"

Nhưng Vương Nhị thật vất vả mới bắt được một người làm bia đỡ đạn, sao có thể buông tay.

Đang lúc hai người lôi lôi kéo kéo, một hắc y nhân trong đó vung đao đánh lùi Nghiêm Lâm, vọt tới hướng bọn họ, Vương Nhị theo bản năng đẩy Ngục Trùng Nhi về phía trước.

"A!" Ánh đao lạnh như băng chợt lóe, Ngục Trùng Nhi nhắm mắt chờ đợi đau đớn đánh úp tới.

Mặc Dạ thấy thế, kịp thời vọt đến ôm lấy Ngục Trùng Nhi, bảo hộ trước người nàng, đại đao chém rách y phục của hắn, Nghiêm Lâm liều chết vung một đao kiếm trụ lực đạo của đối phương, chỉ thấy đại đao chém qua nửa lưng Mặc Dạ, máu tươi trong nháy mắt phun ra ướt đầm vải.

"Mặc Dạ!" Ngục Trùng Nhi vừa ngửi cái mùi này biết ngay là Mặc Dạ, nàng lập tức mở mắt ra, vừa vặn nhìn thấy một màn máu tươi phun tung toé kia.

Mặc Dạ không rảnh nói với nàng, đẩy nàng ra phía sau rồi huy kiếm đẩy lùi hắc y nhân đuổi theo, lúc này nhóm Tề Khải bên kia đã giải quyết gần hết hắc y nhân rồi, chỉ còn sót lại d:đ/l'q.đ năm, sáu tên xung quanh Mặc Dạ và Nghiêm Lâm, sau khi bọn hắn tới đây trợ giúp, mấy người này rất nhanh bị giải quyết.

"Mặc gia!" Tề Khải lo lắng đỡ Mặc Dạ sắc mặt trắng bệch.

"Mặc Dạ!" Ngục Trùng Nhi cũng vọt tới, lòng đau như cắt, da thịt Mặc Dạ phơi bày ra, có một vết thương ghê rợn đang không ngừng chảy máu.

"Kêu cái rầm! Mau gọi đại phu!" Nghiêm Lâm thở hổn hển ngồi dưới đất, khắp toàn thân hằn đều là vết thương.

Lúc này Tề Khải mới hoàn hồn, vội vàng chỉ huy thị vệ đi tìm đại phu.

Nghiêm Lâm nhìn y phục Mặc Dạ bị máu làm cho ướt đẫm, suy nghĩ một chút, từ trong lòng ngực móc ra một bình nhỏ màu trắng, "Này! Nữ nhân, người nhanh lấy thuốc này cho hắn dùng, có thể cầm máu."

Ngục Trùng Nhi đoạt lấy bình thuốc, Nghiêm Lâm không so đo thái độ của nàng, lần này thật là cứu tử nhất sinh, đi xác nhận thân phận cũng nguy hiểm như vậy, dọa chết người.

Mở nắp bình ra, Ngục Trùng Nhi rắc một đồng bột phấn lên vết thương trên lưng Mặc Dạ, nước mắt đau lòng cũng rơi theo, đau đến độ hít thở không thông.

Lúc này lầu dưới lại truyền tới một tiếng la hét ầm ĩ, một lát sau đó, chuông quỹ mặt đau khổ dẫn quan binh lên lầu.

Quan binh vừa lên, nhìn thấy chừng mười thi thể nằm la liệt trên đất, bị kinh hãi, còn có mấy người đứng chắn ở trong phòng, mỗi người đều là toàn thân đầm máu, ai cũng có chút chật vật.

Quan binh chỉ huy vừa nhìn, cũng biết nhóm người này không đơn giản, ánh mắt dao động, đang suy nghĩ xem có nên gọi Huyện thái gia tới đây một chuyến hay không, bên cạnh đã có người gọi hắn.

"Nghiêm Uy, là ta." Nghiêm Lâm ngồi dưới đất dựa vào cột, thở.

Nghiêm Uy sững sờ, lúc này mới phát hiện ra lão đệ mình cư nhiên cũng ở đây, nhìn trên người hắn nhiều vết đao to nhỏ, vội vàng xông lên phía trước, "Lâm Tử, người đây là xảy ra chuyện gì?"

"Đại ca, đừng kêu như quỷ thế, xử lý sự tình đã, xử lý thôi." Nghiêm Lâm mệt mỏi, phát tay về phía Tề Khải.

Tề Khải nhìn ra cái đây là quan binh chỉ huy, vì không muốn quấy rầy Mặc Dạ và các thị vệ bị thương, dẫn hắn ra bên ngoài, mặc dù ngoài phòng và trong phòng cũng không khác nhau mấy.

Sau khi nói đơn giản rõ ràng thân phận của bọn họ, lại cho đối phương nhìn lệnh bài của thành Dao Quang, chỉ chỉ thi thể trên đất, Nghiêm Uy gật đầu một cái, phát tay bảo thuộc hạ đi xử lý.

Tề Khải bảo chuông quỹ an bài gian phòng khác, về mặt chuông quỹ như đưa đám, mấy gian phòng bên kia cũng bị bọn họ làm hỏng rồi. Tề Khải móc ra một ngàn lượng ngân phiếu nhét vào tay hắn, mặt mày chuông quỹ hớn hỏ, lập tức nói phía sau còn có một tiểu viện đơn độc, có thể chuyển ra ngoài cho bọn họ sử dụng.

Sau một hồi, đoàn người đồng tâm hiệp lực xử lý mọi chuyện, Mặc Dạ dĩ nhiên được chuyển đến gian phòng tốt nhất, đồng thời thị vệ cũng mời hai ba đại phu trong thành đến, bởi vì gian phòng không đủ, cho nên Nghiêm Lâm và Mặc Dạ trọng thương được an bài ở cùng một phòng.

Trong phòng, nửa người Mặc Dạ nằm trên một cái giường, phần lưng có vết đao từ vai phải đến xương bả vai trái, sâu nhìn rõ xương, Ngục Trùng Nhi thấy thế, khóc đến sưng cả hai mắt.

Nghiêm Lâm đã được băng bó vết thương, ngồi tẽ đít trên giường bên cửa sổ, nhìn nữ nhân khóc suốt mướt kia, lắc đầu một cái.

Da tay Mặc Dạ luôn ngăm đen, bây giờ phai màu rất nhiều, sắc môi tái nhợt, nhìn qua hết sức suy yếu.

Đại phu đang cầm kim khâu vết thương trên lưng hắn, vết đao này chém quá sâu, không khâu không được, mỗi kim đại phu mỗi đâm xuống, lòng Ngục Trùng Nhi đau như bị ai hung d,đ'l;q/đ hăng nhéo, nàng nhìn chăm chăm lưng Mặc Dạ, cái miệng nhỏ nhắn bị cắn chảy máu cũng không có cảm giác gì.

Mặc Dạ không đành lòng nhìn nàng như vậy, nháy mắt với Tề Khải.”Tam tiểu thư, hay là ngài trước đi nghỉ ngơi trước đã.” Tề Khải tiến lên một bước khuyên nhủ.

Ngục Trừng Nhi mãnh liệt lắc đầu, ”Ta muốn bồi Mặc Dạ.” Nàng không đi, nếu không phải do nàng, Mặc Dạ sẽ không bị thương nặng như vậy!

Tề Khải khổ sở nhìn Mặc Dạ, Mặc Dạ thấy thế, cũng đành chiều theo nàng.

Đợi đến khi đại phu lo toan ổn thỏa cho vết thương của Mặc Dạ, trời đã sáng rồi, mọi người mệt mỏi đổ cái rầm, sau khi Mặc Dạ bảo Tề Khải an bài người gác đêm, nhin không được cũng ngủ mê man.

Ngục Trừng Nhi kéo cái ghế tới, dựa vào bên giường cùng hân, mặc cho Tề Khải khuyên như thế nào cũng không chịu trở về phòng nghỉ ngơi.

Nghiêm Lâm nghe đến phiền, không nhin được quát: ”Người bê cái sạp gỗ từ ngoài vào làm giường cho nàng nghỉ ngơi không được à, có để cho người khác nghỉ ngơi không đây!” Đại gia hân đánh nhau sống chết suốt một đêm, rất mệt mỏi đấy!

Tề Khải suy nghĩ một chút thấy cũng ổn, thở dài, quả thật từ bên ngoài lấy ra một sạp gỗ, sắp thành giường nhỏ đơn giản để cạnh bên giường Mặc Dạ.

Đến lúc này, đêm nay kinh hồn, rốt cuộc cùng chấm dứt.

Trên lưng Mặc Dạ bị thương không nhẹ, căn bản không biện pháp di chuyển, cho nên đoàn người không thể làm gì khác hơn là ở huyện Huyền tin về.

Tề Khải phái người trở lại thành Dao Quang thành thông báo, theo thông báo nhận trở về, là đại đội nhân mã gồm một nhóm gồm năm trăm binh lính trong thành, còn không chỉ có người do An Dạ Hàn phái tới đây, Hoàng Đế nhận được tin tức, cũng phái năm trăm cấm vệ quân tới, lần huy động này khiến cho nửa huyện Huyền nhỏ nhỏ bị một nghìn binh mã bao vây.

Hai ngày sau, An Dạ Hàn xử lý xong chuyện trên tay cũng chạy tới.

”Chuyện phản loạn ở ba châu đến tốt cùng là thế nào rồi?” Vốn Mặc Dạ không muốn hỏi cái sự kiện này, dù sao đây là cơ mật quân sự, lấy thân phận của hân không thể hỏi đến.

Ánh mắt An Dạ Hàn lóe lên, ”Không phát hiện tung tích của phản bội vương, ngay cả bóng dáng cũng không có.” Việc này cho thấy có cái gì đó không đúng.

”Chẳng lẽ trên người Nam Vương có cái gì mà hân muốn?” Mặc Dạ suy nghĩ mấy ngày, chỉ thấy có cái kết luận này hợp lý.

”Lúc Nam Vương mất tích mới là đứa trẻ hai tuổi, hân muốn cái gì cơ chứ?” An Dạ Hàn cười lạnh.

”Chuyện này không ổn.” Mặc Dạ mệt mỏi khẽ dựa vào thành giường, hết sức không làm ảnh hưởng đến vết thương. Chuyện phản loạn ở ba châu chỉ tốn không tới một tháng là có thể bình định, phản bội vương không xuất hiện, lần này chênh lệch quá nhiều so d:đ;l/q,đ với trận làm phản rung chuyển hai mươi năm trước, lần này tựa như một trò đùa.

”Chẳng qua đây là thăm dò nhỏ, chỉ sợ qua đi, sẽ nghênh đón một đợt bão táp mãnh liệt.” Lúc An Dạ Hàn còn tiếp giá đã cùng Hoàng Thượng thảo luận điểm này, đây là vì sao sau khi dọn dẹp phản loạn Hoàng Thượng lại nhanh chóng khai hoàn hồi triều.

Mặc Dạ nặng nề gật đầu. Hân không nguyện nhìn thấy nhất là chiến tranh, đánh tới đánh lui, có khổ cũng chỉ là dân chúng, năm đó cha mẹ bán hân đi, cũng chính là thời điểm loạn lạc, nhin chỗ tài liệu Tề Khải mang về, trong mấy năm kia, số hài đồng bị mua bán nhiều hơn gấp mấy lần, đủ để thấy chiến tranh mang đến bao nhiêu đau thương.

”Này. Các người có cần ở bên cạnh ta nói mấy chuyện này hay không.” Gương mặt Nghiêm Lâm xanh mét. Mấy người này có nhâm không? Cư nhiên lúc hân bên cạnh tùy tiện mà nói ra những bí mật này, hân không muốn bị giết người diệt khẩu đâu!

Dĩ nhiên Nghiêm Lâm vẫn ở trong cùng một căn phòng dưỡng thương với Mặc Dạ, vết thương trên người hẳn tuy nhiều, nhưng đều không sâu, khôi phục nhanh hơn so với Mặc Dạ.

Hai người An Dạ Hàn và Mặc Dạ cùng quay đầu liếc hắt một cái, sau đó quay trở lại làm như không nghe thấy gì.

”Hoàng Thượng gửi mật hàm cho ta, để ta dẫn bọn hắc đi trước.” Tâm bệnh hoàng gia kéo dài quá lâu, mắt thấy sẽ giải quyết xong, ở cửa vào lại xảy ra chuyện, đây không phải là đang đánh vào mặt Hoàng Thượng sao.

Mặc Dạ gật đầu một cái, hắc không phản đối, còn rất tán thành, ”Mang đi cũng tốt, ta sợ không nhin được giết một người khác.”

Hắc chỉ dĩ nhiên chính là người hôm đó đẩy Ngục Trừng Nhi ra cản đạo: Vương Nhị.

Mấy ngày nay Vương Nhị cũng ném không ít khổ, kể từ ngày đó hắc ở dưới mắt mọi người đẩy Ngục Trừng Nhi lên nhận cái chết thay hắc, toàn bộ đoàn người đối với hắc không hề có sắc mặt tốt, mặc kệ hắc có thể là Nam Vương hay không, trừ thay hắc chuẩn bị cái ăn bên ngoài, đối với hắc hoàn toàn là coi thường.

”Hắc thật phiền toái.” An Dạ Hàn rét lạnh lãnh trào phúng cười.

”Dường như hắc thích hợp hơn.” Mặc Dạ mở mắt, đối với khuôn mặt càng ngày càng khó coi của Nghiêm Lâm nhếch môi cười.

”Nói cho cùng, ta không muốn quay về Hoàng Đô.” Hắc ở trong chốn giang hồ tự do tự tại quen rồi, mặc dù chưa từng đến Hoàng Cung nhưng chuyện cổ tích cũng nói không ít, đây chính là nơi phiền toái.

”Chỉ sợ không phải do ngươi rồi.” Mặc Dạ cười nói một chút.

”Uống thuốc nào.” Ngục Trừng Nhi dẫn theo Ngọc Hương, Huệ Hương cùng nhau vào phòng.

Vừa mới bước vào cửa, nhìn đến sắc mặt ba người khác nhau, Nghiêm Lâm sắc mặt tái xanh, Đại ca cười lạnh, Mặc Dạ xem kịch vui, nàng không khỏi có chút nghi hoặc, ”Thế nào?”

”Không có gì!” Nghiêm Lâm giành lời trước khi bọn hắc nói chuyện.

Mặc Dạ chau chau mày, không nhiều lời. Trên tay Ngục Trừng Nhi và Ngọc Hương bưng bát thuốc, mà trên tay Huệ Hương là canh bổ máu thông khí.

”Đại ca, ngươi đi cùng chúng ta đến Hoàng Đô sao?” Ngục Trừng Nhi ngồi ở mép giường, vừa dùng thìa đút thuốc cho Mặc Dạ, vừa rất tự nhiên hỏi, ”Này, không đúng, Đại ca, huynh ra d.đ/l’q;đ khỏi thành rồi thì ai quản lý thành?” Phải biết không phải người nào cũng có thể tạm thay vị trí của thành chủ, nhất là thành thần, trước đây vì sợ thành thần có dị tâm, bình thường chức thành chủ không để cho thành thần thay thế.

An Dạ Hàn liếc nhìn nàng một cái, ”Cha và mẹ trở lại.” Còn chưa có lập gia đình đã biết phục vụ thế kia, sẽ đau lòng người, xem ra Mặc Dạ bỏ ra mấy năm này vẫn được đáp lại.

”Cái gì? Sớm như vậy? Không phải đi Đan Bái quốc chơi sao?” Ngục Trừng Nhi kinh ngạc.

”Trở lại là trở lại, làm sao huynh biết được.” An Dạ Hàn trả lời một câu, ”Ngày mai huynh mang hai người kia đến Hoàng Đô trước, muội và Mặc Dạ ở đây dưỡng thương, đợi thương thế của Mặc Dạ ổn định rồi hẵng đi.”

”Ừ.” Ngục Trừng Nhi đối với quyết định này là giờ hai tay tán thành, mau mau mang tên khốn kiếp kia đi, nếu không nàng sợ mình không nhin được tìm người đánh hắc.

Uống thuốc xong, uống canh xong, Ngục Trừng Nhi chủ động lưu lại bồi Mặc Dạ. An Dạ Hàn nghiêng mắt nhìn hai người một cái, làm như không nhìn thấy, nên rời đi trước thôi.

15. Chương 15: Chương 8.1

Hôm sau, An Dạ Hàn mang theo Vương Nhị và Nghiêm Lâm đi Hoàng Đô trước.

"Mặc Dạ, huynh nói nếu Vương Nhị là Vương gia thì làm sao bây giờ?"

Không có Nghiêm Lâm ở trong phòng, động tác của Ngục Trừng Nhi và Mặc Dạ tự nhiên thân mật hơn rất nhiều. Lúc này nàng đang cùng Mặc Dạ ngồi trên giường, nàng kê dựa vào vai hắn, mà hắn đang ôm hông nàng.

Mấy ngày nay nàng càng lo lắng, "Vương Nhị kia, còn chưa xác định thân phận đã bắt đầu ra vẻ, người như vậy sao có thể đứng đầu một thành?" Nam Vương mất tích có đảm nhiệm một thành, thành Thiên Tuyền chính là thành Nam Vương đảm nhiệm, vì mấy năm này tung tích của hắn không rõ, cho nên thành Thiên Tuyền vẫn là do người của Hoàng Đế quản lý, cũng không lập thành chủ khác.

Suy nghĩ một chút, một người sợ chết như vậy, nếu lên làm thành chủ, vậy dân chúng trong thành hẳn đảm nhiệm thật đáng lo.

"Hoàng Thượng sẽ có suy tính." Mặc Dạ khẽ thở dài, "Nam Vương sinh trưởng ở dân gian, nếu là Nghiêm Lâm cũng được, từ nhỏ hắn lớn lên trong đao kiếm, lại có phong thái anh hùng lỗ mãng, nếu trở thành một thành chủ, sẽ là chuyện may mắn. Vương Nhị nhát gan như vậy không phải hoàn toàn do hắn, hắn là gã sai vặt ở cổng lớn, đã bị nô dịch thành thói quen, ý nghĩ bị biến thành cong cong thẳng thẳng, hôm nay có cơ hội một bước lên trời, tự nhiên sẽ mất đi bản tính."

"Vâng, thôi, dù sao cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta." Ngục Trừng Nhi không ở nơi này tiếp tục rối rắm nhiều vấn đề, dù sao coi như Vương Nhị là Vương gia cũng không quản được trên đầu nàng. Vì vậy nàng chuyển chủ đề câu chuyện, "Mặc Dạ, cha mẹ muội trở lại rồi." Sắc mặt nàng ửng đỏ, nhỏ giọng xấu hổ nói.

Mặc Dạ cười một tiếng, cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng một cái, "Chờ sau khi từ Hoàng Đô trở về, ta sẽ nói chuyện của chúng ta cho mẹ nuôi." Theo ý hắn, mẹ nuôi sẽ hơn hở đồng ý, còn cha nuôi An Băng Diệc có chút phiền toái.

Ở trong nước Thần Hi, gọi thành chủ tiền nhiệm và phu nhân là tiền chủ.

"Mẹ muội tất nhiên sẽ đồng ý." Hiển nhiên Ngục Trừng Nhi có cùng suy nghĩ với hắn, nhưng nghĩ đến cá tính của lão cha nhà mình, nàng không nhận được chun mũi, "Hiện tại chúng ta d:đ/l;q'đ có phiền toái rồi." Nếu không phải do tính khí thối của cha, ban đầu mẹ cũng không trở mặt thành như vậy.

"Nàng nghĩ về sau muốn ở đâu?" Hắn có không ít sản nghiệp, nhưng không có chỗ ở cố định, nếu như hai người thành thân, sẽ phải tìm một chỗ ở.

Ngục Trừng Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Đại tỷ gả đi Quyền Châu, Nhị tỷ gả đi Hành Châu, Tứ Quý các ở Trì Châu không thể về, chẳng lẽ phải ở lại Ngọc Châu?

"Mặc Dạ muốn đi đâu?"

"Hồ Châu, sư phụ ngụ trên Bình Sơn của Hồ Châu." Mặc Dạ thích nơi yên bình.

"Đấy, vậy thì đi Bình Sơn, đến lúc đó xây một sơn trại thật to trên chân núi cũng không tồi."

Mặc Dạ sững sốt. Sơn trại? "Nàng có biết Hành Vương từng tiêu diệt hắc phỉ cũng trú ở sơn trại trên chân núi không?"

Hắn sợ trại xây xong, bị triều đình nghĩ thành một nhóm đạo phỉ khác rồi phái quân đi tiêu diệt.

"Ai nha, chúng ta không phải là giặc cổ cướp bóc mà." Ngục Trừng Nhi nhún nhún vai.

"Ai dạy nàng tiếng lóng giặc cổ cướp bóc này?" Mặc Dạ khoe miệng giật giật, có chút nhức đầu, một bộ dáng nghi phạm đã chạy qua trong óc hắn.

"Nghiêm Lâm đấy!" Ngục Trừng Nhi cười một tiếng, rất hưng phấn bắt đầu nói về lời Nghiêm Lâm dạy nàng. "Muội hiểu biết rõ nguy cấp, rút lui có nghĩa là nhanh chạy, cốt tiêu là cướp tiền, đồ châu báu là thời điểm vận chuyển tiền bạc." Nàng càng nói càng vui vẻ, không chú ý đến sắc mặt Mặc Dạ càng ngày càng đen.

Nha đầu đơn thuần ngoan ngoãn của hắn, mới có mấy ngày đã bị Nghiêm Lâm dạy hư rồi.

Đột nhiên Ngục Trừng Nhi nảy ra một ý kiến hay, hưng phấn nắm vạt áo trước ngực Mặc Dạ, mắt to sáng trong suốt nhìn hẳn, "Mặc Dạ, muội nghĩ, chờ sau khi chúng ta thành thân, chúng ta ra ngoài giang hồ đi!"

Bỗng nhiên Mặc Dạ nghĩ đến một ngày trên quan đạo nàng nói ra lời này, đưa tay giữ mặt nàng, vô cùng cẩn thận nhìn chăm chăm đỉnh đầu nàng.

Ngục Trừng Nhi cực kỳ buồn bực, "Thế nào?" Nàng vừa gọi đầu, làm gì có thứ gì trên đây.

Mặc Dạ nghe nàng hỏi, nhìn thẳng hai mắt nàng, rất nghiêm chỉnh nói: "Ta đang nhìn xem trong óc nàng chứa những thứ gì, tại sao lại có những chủ ý kia?"

Ngục Trừng Nhi sửng sốt, ngay sau đó che miệng cười, một tay nhéo hông hẳn, "Huynh trêu muội!" Mặc Dạ dám chê cười nàng!

Mặc Dạ ôm nàng cười ha hả, vết thương trên lưng một chút cũng không đau, hai người trong phòng cười đùa, người bên ngoài nghe thấy, cũng nhin không được mà cười thầm.

Đợi đến khi thương thế của Mặc Dạ ổn định thì đã là chuyện của mười ngày sau.

Mặc Dạ tưởng thời điểm bọn họ tới Hoàng Đô, Nghiêm Lâm và Vương Nhị cũng nên vào cung mười ngày rồi? Mặc Dạ không hiểu. Sáng sớm hôm nay hẳn và Trừng Nhi mới vừa tới, An Dạ Hàn xếp cho bọn họ ở hành quán, ở cửa đông bên ngoài Hoàng Cung.

Sắc mặt An Dạ Hàn lạnh lùng cũng không được khá lắm, "Một đám lão già ở phủ Tông Nhân kia giở trò quỷ, nói là giao danh sách lên có ba người, phải có ba người cùng nhau nghiệm thân."

Sắc mặt Mặc Dạ cũng khó nhìn, vốn nghĩ trước tiên nghiệm ra Nam Vương là ai, thì hẳn không cần nghiệm thân nữa, không ngờ vẫn bị giày vò một trận, đây là ý gì?

"Mấy ngày nay Hoàng Thành không có việc gì chứ?"

Sắc mặt lạnh lùng của An Dạ Hàn lạnh lùng hơn, "Không việc gì? Mười ngày này, mỗi ngày đều có người đêm khuya xông vào hành quán, huynh đệ trên tay đã hao tổn mười mấy người." Nghiệm thân sớm một chút, đã không có những chuyện này?

Ngục Trừng Nhi vừa rửa mặt xong đang muốn đi tới thì vừa vắn gặp phải Nghiêm Lâm, nàng sợ hết hồn."Nghiêm Lâm? Sao ngươi lại thế này?" Nàng muốn tìm Đại ca nói chuyện về cha một chút, không nghĩ sẽ thấy hẳn.

Mấy ngày trước Nghiêm Lâm mặc quần áo vô màu xám tro, tóc dài dùng sợi dây buộc sau đầu, toàn thân có một loại phong thái của quân nhân. Nhưng Nghiêm Lâm bây giờ, cứ nhiên mặc cẩm y tơ lụa đắt giá, ngang hông đeo thắt lưng ngọc, bên hông dắt một miếng ngọc bội xanh biếc, tóc dài không để xoã nữa mà đoạn đoạn chính chính dùng tiểu ngọc quan buộc ở trên đầu.

Cách ăn mặc cao quý văn nhã này, với vóc người cao lớn hùng hổ còn có khí chất giang hồ kia, có vẻ quái dị không nói lên lời, luôn có loại cảm giác phải xin lỗi quần áo đang mặc.

Đi theo sau lưng Nghiêm Lâm còn có hai nam hài phần mịm non nớt, mặc áo màu lam, xem ra chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, bọn họ rủ mị thủ liềm cung kính đứng ở phía sau hẳn.

Nghe vậy, Nghiêm Lâm cười khổ, liếc nàng một cái, bả vai rũ xuống, đi vào trong phòng.

Mặc Dạ cũng sửng sốt nhìn trang phục của hẳn, "Người này là. . . ."

An Dạ Hàn cong cong khoé miệng.

"Rốt cuộc đợi được ngươi đến, nhanh lên một chút đi nghiệm thân nghiệm thân, đại gia ta sắp bị bức đến điên rồi." Nghiêm Lâm nhìn hẳn, kích động chỉ kém không có nhào d/đ'l;q.đ tới ôm Mặc Dạ một cái. Người nào có thể hiểu được nỗi khổ của hẳn! Mụ nội nó chứ, đi tới địa phương quý quái này, cái gì cũng chưa làm, đã phải đi học quy củ, còn phải ăn mặc thành bộ dạng này, soi gương cũng nhận không ra mình.

"Phốc!" Đi phía sau hẳn, Ngục Trừng Nhi nhin không được phá lên cười.

"Cười cái rắm!" Nghiêm Lâm tức giận lườm nàng một cái.

”Ha ha ha.” Ngục Trùng Nhi nhìn kiểu cách xem thường của hắn, cười đến đau bụng, vừa cười vừa đi đến bên cạnh Mặc Dạ ngồi xuống.

Mặc Dạ cũng cảm thấy buồn cười, bắt quả hắn rất tốt bụng hết sức nhịn cười, không muốn kích thích Nghiêm Lâm quá mức.

”Đừng quên, về sau hắn có thể là Vương gia.” Mặc Dạ nhỏ giọng tựa vào bên lỗ tai nàng nhắc nhở.

Ngục Trùng Nhi kiên nhẫn một chút, lau đi nước mắt do bật cười, thuận thuận khí, sắc mặt nghiêm chỉnh, quay đầu nhìn về phía An Dạ Hàn, ”Đại ca, muội có lời nói với huynh.” Muốn thuyết phục cha đáp ứng của hôn sự này, đương nhiên phải có núi dựa lớn là Đại ca mới được.

Gật một cái, An Dạ Hàn từ trên ghế đứng lên đi về phía nàng, để lại một câu: ”Ngày mai sẽ đi nghiệm thân.”

”Cuối cùng.” Nghiêm Lâm cao hứng.

An Dạ Hàn xoay đầu lại, hướng về phía Nghiêm Lâm lộ ra một nụ cười quỷ dị. Nghiêm Lâm không hiểu, quay đầu nhìn về phía Ngục Trùng Nhi, nàng cũng cho hắn một nụ cười rất quỷ dị, tiếp đó hai huynh muội một trước một sau đi ra ngoài.

Nghiêm Lâm buồn bực nhìn về phía Mặc Dạ vẫn ở lại trong phòng.

Mặc Dạ không lộ ra nụ cười quỷ dị, chỉ đi tới bên cạnh hắn, tựa vào bên tai hắn nhẹ nhàng nói mấy câu, chọc cho Nghiêm Lâm trợn to hai mắt.

”Cái gì? Phải cười hết cho người ta xem?” Hắn kinh ngạc kêu to.

Lúc này Mặc Dạ mới cho hắn một nụ cười quỷ dị, nhẹ nhàng bước chân đuổi theo đôi huynh muội kia, Nghiêm Lâm ở trong đại sảnh sững sốt một chút, vội vàng kéo vạt áo chạy ra.

Ba nam nhân đứng thành hàng. Ba người Mặc Dạ, Vương Nhị và Nghiêm Lâm đứng trong một thiên điện, trên người đều chỉ mặc áo màu trắng và khổ, ngay cả vợ cũng có.

Sáng sớm hôm nay bọn họ bị một đám thái giám phủ Tông Nhân phái tới đưa đi tiến cung, sau khi tắm sạch sẽ phải thay bộ y phục này, rồi đến thiên điện chờ bị bình phẩm từ đầu đến chân.

Trong thiên điện, trừ ba người bọn họ ra, dĩ nhiên còn có Tông Lệnh đại nhân hiện đảm nhiệm phủ Tông Nhân và tả hữu Tông Chính, trên tay Tông Nhân mặc quan bào bên cạnh còn đang cầm một khay trái gấm vàng, nằm phía trên là ngọc điệp to bằng bàn tay.

Nghiêm Lâm đứng thứ nhất, sắc mặt vừa xanh vừa hồng, nghĩ đến chốc nữa bị một đám thái giám sờ tới sờ lui nghiệm thân, hắn liền nổi giận trong bụng; mà Vương Nhị còn lại là mặt hưng phấn, hắn nghĩ sau khi nghiệm thân thì sẽ có kim ngân tài bảo đếm không hết mà tiêu xài; lạnh nhạt nhất chính là Mặc Dạ, hắn xếp thứ ba, hắn nghĩ chỉ cần Nghiêm Lâm hoặc Vương Nhị nghiệm thân xong, sau đó xác định thân phận, sẽ không còn chuyện của hắn rồi.

”Xin Nghiêm công tử vào bên trong.” Tông Lệnh đại nhân nghiêm túc nói.

Hai tả hữu Tông Chính tiến lên, hữu Tông Chính tiến lên một bước, tả Tông Chính nhận lấy khay trong tay Tông Nhân, Nghiêm Lâm khẽ cắn răng, đi theo tả hữu Tông Chính cùng nhau bước vào gian phòng nhỏ bên cạnh thiên điện.

Mặc Dạ cau mày, tim đập nhanh, lẳng lặng chờ đợi.

Thiên điện tràn ngập một bầu không khí đè nén, thái giám và cung nữ không dám thở mạnh một hớp, thái độ còn cung kính gấp đôi so với bình thường, cúi đầu đứng ở một bên.

Qua thời gian gần một tách trà, tả Tông Chính cầm ngọc điệp đi ra trước tiên, sau đó hữu Tông Chính và Nghiêm Lâm Nhất cũng đi ra, Tông Lệnh nín thở chờ đợi.

Khiến cho Tông Lệnh và Mặc Dạ cùng thất vọng là, hữu Tông Chính tiếc nuốt lắc đầu một cái, cái này nói rõ Nghiêm Lâm không phải là Nam Vương. Đáy lòng Mặc Dạ trầm xuống, ánh mắt quét về phía Vương Nhị đã hưng phấn đến mù quáng.

Việc đã đến nước này, mặc dù Tông Lệnh thất vọng, nhưng việc nên làm vẫn phải làm, "Vương công tử xin vào bên trong."

Vương Nhị đi rất nhanh, tả hữu Tông Chính lại một lần nữa đi vào.

Lần này qua thời gian hai tách trà, mọi người còn chưa đi ra, Mặc Dạ cảm thấy hết sức nghi hoặc d.d,l'l:q là lúc tả Tông Chính đi ra, sắc mặt có chút quái dị nhìn Mặc Dạ một cái, hữu Tông Chính đi ra cùng Vương Nhị thần sắc tái nhợt.

"Như thế nào?" Tông Lệnh có chút không thể chờ đợi.

Hữu Tông Chính ở đối diện nhìn một cái, sau đó lắc đầu, Tông Lệnh sửng sốt, Mặc Dạ cũng sửng sốt, Nghiêm Lâm trừng lớn mắt, nhanh chóng quay đầu nhìn Mặc Dạ.

Tông Lệnh là lão quan đã năm mươi mấy tuổi rồi, trải qua hai đời đế vương, tuy có phần kinh ngạc, nhưng hẩn rất nhanh khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

"Xin Mặc công tử vào bên trong." Âm thanh trầm thấp vang lên trong thiên điện.

Thân hình Mặc Dạ dừng một chút, mân môi, một lúc lâu sau, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, bước vào phía sau màn gấm màu vàng kia.

Ngục Trừng Nhi vốn cho rằng ba người Mặc Dạ bọn hẩn vào cung nghiệm thân, chậm nhất là gần tối sẽ có kết quả, nhưng nàng tại hành quán hết đợi rồi lại đợi, đợi đến trời đã tối rồi, vẫn không thấy ba người trở lại.

"Đại ca, chẳng lẽ xảy ra đã chuyện gì?" Nàng có chút lo lắng.

"Bọn họ ở trong hoàng cung, sẽ có chuyện gì? Không cần lo lắng vô ích." An Dạ Hàn cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, theo lý thuyết, Mặc Dạ đã nên trở lại mới đúng.

"Ừ." Buồn buồn ngồi ở trên ghế, một đôi mắt sáng vẫn còn sầu lo nhìn ra ngoài cửa.

An Dạ Hàn đi tới bên người nàng, đưa tay vỗ nhẹ đầu nàng một chút, "Đừng lo lắng, không có việc gì." Tình huống tệ nhất chỉ là tìm nhầm người thôi.

Ngục Trừng Nhi nhìn hẩn, có chút chán nản gật đầu. Hiện tại chỉ có thể không cần lo lắng mù quáng mà tiếp tục chờ đợi, dù sao không có Hoàng Thượng mở miệng triệu kiến, Đại ca không thể tùy ý vào cung.

Cứ chờ như vậy, không ngờ lại đợi tận ba ngày.

Ở thời điểm An Dạ Hàn chờ không nổi muốn chủ động dâng thư cầu kiến, rốt cuộc có tin tức!

Sáng sớm, trong cung truyền ra tin tức, Nam Vương muốn đến hành quán, sau khi tới hành quán đây sớm sau bắt đầu vội vàng.

An Dạ Hàn thay bộ trang phục thành chủ thân bạc trắng, Ngục Trừng Nhi đổi lại một bộ màu trắng có thêu hồng mai ở tay áo, đây đều là xiêm y chế định bên trong.

Chuyến này Nam Vương tới đây là để tạ ơn, An Dạ Hàn và Ngục Trừng Nhi đều không để ý Nam Vương là ai, bọn họ chỉ quan tâm tại soa Mặc Dạ còn chưa trở lại.

Đại môn hành quán rộng mở, cuối phố cấm vệ quân oai hùng cưỡi ngựa đi trước, đằng sau là một chiếc xe ngựa hào hoa lo lớn, sau xe ngựa là thái giám, cung nữ đi theo.

Một nhóm người lờng lợng hùng dũng đi đến cửa hành quán, người xem náo nhiệt đã chặt kín đường phố, ai cũng biết Tam hoàng tử Nam Vương mất tích hai mươi năm rồi, hôm nay thật sự được tìm trở về rồi sao? Đoàn người liều mạng trợn to hai mắt, muốn nhìn Nam Vương trong lời đồn đại này một chút.

16. Chương 16: Chương 8.2

Xe ngựa chậm rãi dừng lại tại cửa hành quán, cấm vệ quân chia thành hai hàng ngang, thái giám tiến lên mở cửa xe, một người trong đó quỳ sấp trên mặt đất làm bàn đạp.

"Cung thỉnh Vương gia xuống ngựa." Thái giám đặc hữu lạnh lạnh cổ họng phá vỡ sự âm ỷ của đường phố, một cái liềm đèn âm thanh quanh mình xuống.

Từ trong xe ngựa lộ ra đôi cánh tay, sau đó lộ ra tuần dung, tiếp đến là thân thủ cao lớn rần rỏi chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người, toàn thân hấn mặc gấm bào màu đen, một con Phi Long tứ trảo, dữ tợn trợn mắt nhe nanh múa vuốt trước ngực hấn, trên đầu mang kim quan, tóc đen như mực, làm tăng thêm khí chất bất phàm của hấn.

"Tham kiến Vương gia!" Tới cửa hành quán và dân chúng vội vàng quỳ xuống hành lễ.

An Dạ Hàn và Ngục Trừng Nhi ngốc luôn, Ngục Trừng Nhi một đôi mắt to ngẩn ngơ nhìn nam tử vừa đi ra khỏi xe ngựa, An Dạ Hàn khó tin vào mắt mình.

Thân ảnh Nam Vương Diệu Huyền Hàn chậm rãi tới gần hai người, trên khuôn mặt anh tuần nâng lên nụ cười khổ. "Không nhận ra ta rồi sao?"

"Mặc Dạ!" An Dạ Hàn và Ngục Trừng Nhi trằm miệng một lời kêu to.

Mặc Dạ thở dài, nhìn bộ dáng không dám tin của hai người, rất bất đắc dĩ, "Đi vào rồi hãy nói."

"Người mới là Nam Vương?" An Dạ Hàn không nghĩ tới người không khả năng nhất trong cả ba cư nhiên chính là Nam Vương.

Mặc Dạ.

Không, hiện tại phải gọi hấn là Diệu Huyền Hàn rồi.

Diệu Huyền Hàn nghĩ mình cũng không có biện pháp tin tưởng, "Ừ, ta cũng vậy, không nghĩ tới." Cười khổ, nhớ lại tình huống ba ngày trước.

Khi đó hấn theo Tông Chính cùng nhau vào phòng, sau khi cởi hết quần áo, một người đang cảm ngọc điệp nhìn đặc điểm từ lúc còn bé, một người khác đang sờ tới sờ lui ở trên người hấn.

Cẩn thận đối chiếu, thật ra rõ ràng nhất có ba đặc điểm, một là vết bớt ở lòng bàn chân, hai là nốt ruồi giữa đùi, cuối cùng có thể khẳng định nhất là vết bớt ở lưng, ước chừng nhỏ bằng móng tay ngón út, rất giống hình con ngựa, đối chiếu ba điểm này, mới xác định thân phận của hấn.

"Ba ngày này huynh đều ở trong cung?" Phải nói trong lòng Ngục Trừng Nhi không rung động là gạt người, đến bây giờ vẫn có chút giật mình, nằng nằng không ngờ tới Mặc Dạ chính là Nam Vương.

"Ừ, đã gặp Hoàng Thượng, còn có Hoàng hậu cùng hai vị Thái hậu." Theo thường lệ Huyền Hàn lạnh nhạt. Đột nhiên nhảy ra một đồng thân nhân đối với hấn mà nói, chỉ có quái dị không diễn tả nổi.

Trong lòng hấn, thân cận nhất chỉ có ba tỷ muội Ngục gia, mẹ nuôi và sư phụ, Dạ Hàn là bằng hữu, hiện tại đột nhiên nhảy ra hai huynh trưởng, hấn thật không có lòng, cảm thấy bọn họ là người xa lạ.

"Vậy bây giờ thì sao?" Đối với Ngục Trừng Nhi mà nói, Mặc Dạ có phải Nam Vương hay không cũng không sao, nằng là người đơn thuần, cảm thấy hấn chính là hấn, bất quá đổi lại tên mà thôi.

"Ừ. Muốn cử hành nghi thức nhận tổ, một tháng sau phải về thành tiếp nhận vị trí thành chủ." Nếu như có thể, Diệu Huyền Hàn không muốn làm thành chủ, trong Hoàng cung hấn đã nói rõ tâm tư của mình với Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng không đáp ứng.

Hai huynh muội An Dạ Hàn và Ngục Trừng Nhi cảm giác thấy tâm tình hấn không tốt lắm, hai người nhìn nhau, An Dạ Hàn nháy mắt ra dấu với nằng, ngay sau đó Ngục Trừng Nhi hiểu ra gật đầu một cái.

"Ta đi ra ngoài trước, các người nói chuyện với nhau đi." An Dạ Hàn xác thực có chuyện muốn làm. Hấn là người ngoài d.đ/l'q:đ cuộc, suy nghĩ bất giác rõ ràng hơn, trước mắt thân phận Nam Vương này so với Diệu Huyền Hàn có chỗ ích lợi, ít nhất cha sẽ không phản đối hôn sự của tiểu muội nữa.

"Mặc. . . . Không đúng, Vương gia." Ngục Trừng Nhi há miệng, kêu hai lần vẫn cảm thấy có cái gì không đúng.

Diệu Huyền Hàn cười một tiếng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, "Gọi ta Mặc Dạ là tốt rồi." Đặt cằm trên vai của nàng, rồi vùi đầu vào cổ nàng ngửi hương thơm thuộc về nàng, cảm xúc bất an hoảng loạn trong lòng rốt cuộc chìm xuống.

Ngục Trừng Nhi tựa vào trong ngực hắn gật đầu, trở tay ôm hắn, hai người không nói chuyện, cứ lẳng lẳng ôm nhau như vậy.

"Mặc Dạ, huynh không thích làm Vương gia sao?" Nàng nhớ tới hắn từng nói với nàng, hắn muốn sống cuộc sống như sư phụ.

Diệu Huyền Hàn tạm ngừng, "Trách nhiệm quá nhiều." Khi là Nam Vương, hắn sẽ phải gánh trên lưng quá nhiều thứ, mà trong những thứ này, không có cuộc sống bình thản hắn muốn.

"Ừ." Nàng trừu ôm chặt hắn, cũng không biết nói gì. Thay đổi thân phận chính là liên quan đến trách nhiệm, nàng không có biện pháp bảo hắn buông tha, lại nói, coi như hắn nghĩ buông tha, cũng phải xem Hoàng gia có đồng ý thả người không.

"Hoàng Thượng đối tốt với huynh sao?"

"Ừ, tốt." Đầu chỉ có tốt, mà là quá tốt. Hoàng Thượng đòi hắn tiến vào cung, hỏi hắn chuyện lúc trước, hắn cũng không có gì giấu diếm, nói ra từng chuyện cũ một, sau khi hắn nói xong hết sự tình, nhìn thấy từ sâu trong mắt Hoàng Thượng tràn đầy áy náy.

Thật ra hắn còn hỏi Hoàng Thượng, đáng đáp mình không giống Diệu Huyền Hàn một chút nào, tại sao bọn họ tin tưởng đây?

Hoàng thượng cười nói, long sinh cử tử đều có bất đồng, hơn nữa cho đến nhìn khi thấy hắn, Hoàng Thượng mới nhớ tới, mặc dù đáng đáp Nam Vương không giống tuần mỹ giống hai huynh trưởng, nhưng lại cùng Hoàng tổ phụ có mấy phần tương tự.

Sau đó còn dẫn hắn đi vào một cung điện trong Hoàng cung, bên trong thờ phụng các bức họa của liệt tổ liệt tông, ở nơi đó, hắn nhìn thấy bức họa của Hoàng tổ phụ, bức họa có lẽ có mấy phần sai lệch, nhưng khuôn mặt nam tử trong bức tranh kia có ngũ quan thâm thúy như đao khắc, có mấy phần tục tũn phóng khoáng, cùng bản thân có điểm giống nhau.

Mà huyết mạch Hoàng gia ở mấy đời trước, xác thực có dung hợp ngoại tộc, Hoàng tổ phụ chính là di truyền huyết thống ngoại tộc, so với bình thường gia đình Hoàng thất còn phải cao lớn hơn, ngũ quan bất giác khắc sâu.

"Về sau chúng ta thành thân là có chỗ ở rồi." Diệu Huyền Hàn không muốn tâm tình của mình ảnh hưởng đến nàng, không thể làm gì khác hơn là trêu ghẹo nói.

Ngục Trừng Nhi biết tâm ý của hắn, cười ngọt ngào, "Đúng vậy, về sau muội chính là thành chủ phu nhân."

"Không có biện pháp cho nàng đi ngao du giang hồ rồi." Sờ sờ đầu của nàng, không biết sau này nàng có thể thích ứng cuộc sống này hay không.

"Ừ, không sao, muội tìm Nghiêm Lâm cùng đi." Ngục Trừng Nhi bĩu môi, dí dỏm nháy mắt với hắn.

Hàm răng ê buốt, hung hăng ôm chặt nàng, "Đừng nghĩ!" Để cho thê tử của mình cùng một nam nhân xa lạ đi du ngoạn giang hồ, hắn cũng không bị điên.

"Nói đến Nghiêm Lâm, bọn họ đâu?" Lúc này nàng mới nhớ tới hai người kia.

"Hoàng Thượng ban cho Vương Nhị một khoản tiền, cho hắn rời đi, tối nay Nghiêm Lâm sẽ tới hành quán, hắn cũng có một khoản tiền, nhưng ta muốn lưu lại hắn." Lúc trước không nghĩ mình chính là d.đ/l'q:đ Nam Vương mất tích đã lâu, cho dù thường thức Nghiêm Lâm, cũng không lý do gì giữ người ở lại, nhưng bây giờ bất đồng, Nghiêm Lâm có thể bồi dưỡng thành trợ thủ đắc lực.

"Hắn chịu không?" Ngục Trừng Nhi cảm thấy không lạc quan với chủ ý này.

"Ta sẽ cố gắng lừa gạt hắn." Không chịu thì phải lừa gạt đến khi hắn chịu, nếu không hắn cứ một người một ngựa như vậy về thành Thiên Tuyền đi, để xem hắn sống thế nào?

Ngục Trừng Nhi tắc tắc cười một tiếng, "Muội giúp huynh!"

"Cám ơn." Diệu Huyền Hàn cúi đầu nhẹ nhàng mở hân môi đỏ mọng của nàng.

Mặt đỏ lên, nàng thiên thiên vạn vạn càng thêm vui vẻ, cả người tựa vào trong ngực hắn."Không cần khách khí, ta chính là thiện lương như vậy!"

Diệu Huyền Hàn buồn cười vò rối mái tóc dài của nàng, cười đến vui vẻ.

Trong phòng, không khí dị thường nặng nề, ba người Diệu Huyền Hàn và An Dạ Hàn còn có Nghiêm Lâm nhìn nhau.

"Không sai, tòa Quan Âm bạch ngọc này là hơn hai tháng trước ta nhận được tiêu, ta phải giao vật này đến Đại Châu, sau khi giao hàng, Đông gia đó hỏi ta có muốn kiếm thêm một khoản nữa không, ta đang rảnh rồi đến không có việc gì làm liền nhận tiêu, hộ tống đến Hoàng Đô."

"Tiêu vật bình thường cũng sẽ để trong rương, tại sao ngươi lại thấy đồ vật bên trong?" Diệu Huyền Hàn cảm thấy không đúng, nói như vậy, vật phẩm quý trọng như thế sẽ phải dán niêm phong lên, tiêu sư không có sự đồng ý chủ nhân thì tuyệt đối không thể mở ra.

Sắc mặt Nghiêm lâm có chút lúng túng, sờ đầu một cái, "Thời điểm hộ tống tiêu gặp được bằng hữu, uống mấy chén cùng đối phương, trở lại trong phòng không cần thận trọng đồ cái rương, đồ vật bên trong bị rơi ra ngoài." Đây là say rượu hồng việc.

"Rốt cuộc tòa Quan Âm này có cái gì đặc biệt hay sao?" Nghiêm Lâm thấy bọn hắn giống như rất để ý.

"Ngươi biết chuyện thời gian trước Hành Vương đến Đại Châu trừ phiến loạn không?" An Dạ Hàn thấy hắn gạt đầu rồi mới tiếp tục nói: "Đạo phi đã đánh cướp những thứ kia qua đội ngũ Hoàng thương, tòa Quan Âm bạch ngọc này chính là một trong những đồ gia truyền Hoàng gia bị mất."

Nghiêm Lâm toàn thân chấn động, thân thể bỗng chốc cứng đờ, ngồi bật dậy, "Ý của ngươi là?" Đáng chết, hắn nhận không phải là tang vật chứ?

"Thời điểm ngươi giao vật, đối phương có phát hiện ngươi thấy được đồ vật bên trong không?" Nghi vấn vẫn quanh quẩn ở trong đầu Diệu Huyền Hàn cuối cùng có giải đáp, thì ra hết thấy đều là thần xui quỷ khiến.

"Đương nhiên là có, đối phương không phải là người mù, khẩu trừ ước chừng hai mươi lượng tiêu ngân của ta."

"Trước kia ta cảm thấy rất kỳ quái, nếu là cả hai bên không biết vị trí của Nam Vương vị trí, phản bội vương đuổi theo muốn bắt lại Nam Vương trước một bước là phải, nhưng hôm nay đã tìm được vị trí của Nam Vương, còn đưa đến Hoàng Đô nghiệm thân, tại sao đối phương phải liều mạng đánh tới đây, nhìn qua đã tìm được nguyên nhân chân chính rồi." Diệu Huyền Hàn nói về phía An Dạ Hàn.

An Dạ Hàn gạt đầu một cái, "Như vậy đã rõ ràng, đối phương muốn giết không phải là Nam Vương, người bọn họ muốn giết, là Nghiêm Lâm."

Nghiêm Lâm không phải đồ đàn, trong lòng vốn đã có nghi ngờ rồi, nay nghe bọn họ phân tích thì càng xác định.

"Vậy tại sao trước đây không đuổi giết Nghiêm Lâm?" Ngục Trừng Nhi một mực ở bên cạnh lẳng lặng không lên tiếng nhin không nổi mở miệng hỏi.

Diệu Huyền Hàn thấy nàng chưa hiểu hết, hỏi lại: "Nàng suy nghĩ một chút, là khi nào thì chúng ta bắt đầu bị đuổi giết?"

Ngục Trừng Nhi linh quang lóe lên, "Muội hiểu rồi ! Là sau khi Nghiêm Lâm và Vương Nhị đi cùng với chúng ta, đối phương không phải sợ chúng ta tìm được Nam Vương chân chính, mà sợ Nghiêm Lâm tiếp xúc với chúng ta, không cần thận nói ra chuyện đã từng vận chuyện một tòa Quan Âm bạch ngọc, đúng không?"

A! Không trách được thời điểm ở huyện Huyền, là phòng của Nghiêm Lâm gặp chuyện không may trước, thì ra mục tiêu của bọn họ từ đầu tới đuôi đều là hắn!

Hơn nữa nếu như Nghiêm Lâm thật sự là Nam Vương, thì nguy hiểm hơn rồi, bởi vì thân là Nam Vương, nhất định sẽ biết động tác gần đây của Hoàng thất và Thất Tinh Thành chủ, đồng thời ngồi liên tưởng đến d.đ/l'q:đ tòa Quan Âm bạch ngọc đại biểu ý nghĩa gì, nếu là đạo phỉ bảo hắn đưa tiêu, bên kia thu tiêu vật không phải là phản bội vương sao! Bởi vì tất cả những tài vật kia đều là vì phản bội vương mà cướp lấy!

"Tình tròng lên não, gia vẫn là lần đầu tiên chọc phải loại họa này." Lúc này Nghiêm Lâm mới cảm thấy sợ hãi, may là một đường hắn đều đi cùng Diệu Huyền Hàn bọn họ, mới tránh được một kiếp.

"Đồ đưa đến thì sao?" Ngục Trùng Nhi biết chuyện tình, Diệu Huyền Hàn dĩ nhiên cũng biết, thật vất vả rốt cuộc có đầu mối xác thực, có thể tìm được phản bội vương.

"Ta nhớ được là ở một trang viên trên ngoại ô lân cận Hoàng Đô." Nghiêm Lâm nói thật ra.

"Ta lập tức vào cung nói với Hoàng Thượng." Diệu Huyền Hàn lập tức đứng dậy.

"Ta đi điều động binh mã." An Dạ Hàn nhớ tới năm trăm binh lính còn trú đóng ở ngoài thành Hoàng Đô.

"Ta cũng muốn đi!" Ngục Trùng Nhi biết bọn họ đi làm cái gì, trong lòng có chút bất an, người kia là ai? Là người hai mươi năm trước một tay bày ra kế hoạch tạo phản: An Vương! Nàng từng nghe cha nói qua, ban đầu nếu không phải Thất Tinh Thành chủ đồng tâm hiệp lực, chỉ sợ không đấu lại An Vương!

"Không được, nàng ở lại hành quán, ta sẽ không có việc gì." Diệu Huyền Hàn giận tái mặt cự tuyệt. Chuyến đi này ra ngoài không biết sẽ đụng phải nguy hiểm gì, làm sao có thể để cho nàng đi cùng.

"Đừng lãng phí thời gian, đi thôi." An Dạ Hàn rét lạnh liếc muội muội một cái, rồi đi. Thuận tiện đưa Nghiêm Lâm đi cùng.

Diệu Huyền Hàn gạt đầu với nàng, xoay người rời đi. Nhìn ba người bọn họ thật nhanh biến mất, đáy lòng Ngục Trùng Nhi có dự cảm xấu, hi vọng sẽ không có việc gì.

17. Chương 17: Chương 9.1

Sau khi Diệu Huyền Hàn rời hành quán, vội vàng trở lại hoàng cung, đơn giản bẩm báo với Hoàng Thượng, chủ động yêu cầu lĩnh binh đi diệt loạn đảng.

Hoàng Thượng suy tính liên tục, mới miễn cưỡng đáp ứng hắn, đợi đến khi Diệu Huyền Hàn dẫn cấm vệ quân đến bên ngoài Hoàng Đô thì An Dạ Hàn đã đợi được một thời gian.

Diệu Huyền Hàn dẫn năm trăm cấm vệ quân hội hợp cùng An Dạ Hàn, đoàn người Nghiêm Lâm dẫn đường, một đường chạy băng băng hướng ngoại ô, giục ngựa hơn một canh giờ, rốt cuộc đã đến trang viên kia theo lời của Nghiêm Lâm.

Sau khi phó tướng cấm vệ quân thấy tòa trang viên này, sắc mặt thay đổi, "Vương gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo."

Diệu Huyền Hàn và An Dạ Hàn đang thảo luận muốn tiến công từ bên kia, nghe vậy, quay đầu không hiểu nhìn hắn.

Phó tướng cấm vệ quân kia tên là Cao Vạn Toàn, quỳ một chân trên đất, "Khởi bẩm Vương gia, trang chủ trang viên này tên là Tôn Tử Giáp, là đại thiện nhân có tiếng trong thành, sau khi Tôn lão cha tới đây hơn mười năm trước, xây trạm cứu tế, cứu khổ cứu nạn, nếu tá điền nhà bọn họ chưa nộp kê, Tôn lão gia cũng không tránh mắng, cho phép tá điền hoãn giao nộp, Tôn lão gia lương thiện như thế, không thể nào là phản tặc trong miệng người kia!" Hắn càng nói càng kích động, càng về sau quả thực là mắt đỏ ngầu ngoan ác nhìn chằm chằm Nghiêm Lâm.

Diệu Huyền Hàn dừng lại, lông mi vận nhẹ, "Phải hay không phải là để cho bọn ngươi nói bừa sao!" Ánh mắt quét tới cấm vệ quân, phát hiện có mấy cấm vệ quân đồng thời giật gân thần thể.

"Vương gia!"

Cao Vạn Toàn không phục, còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng Diêu Huyền Hàn không cho hắn cơ hội, roi ngựa trên tay giơ lên, "Xoạt" một tiếng, hung hăng đánh vào bả vai của hắn, lực đạo kia trực tiếp đánh hắn bay ngược mấy bước.

"Quân lệnh như núi." Lời nói của Diêu Huyền Hàn lạnh băng giống như mũi tên bắn vào lòng mấy người đang rục rịch.

"Tình huống không cân sức, chúng ta mau động thủ đi." Nghiêm Lâm rõ ràng cảm giác được bên trong có mấy người tản mát ra sát khí, toàn thân đề cao cảnh giác.

"Người biết đường bên trong sao?" An Dạ Hàn hỏi.

"Lần trước ta chỉ ở cửa." Đối với lần này, Nghiêm Lâm muốn mà không giúp gì được.

Cuối cùng Diêu Huyền Hàn và An Dạ Hàn chia làm hai đường, trước khi rời đi, hắn cho cấm vệ quân d/đ'l.q:đ và quân lính của thành Dao Quang đổi hai trăm người lẫn nhau, coi như nếu thật xảy ra chuyện gì sẽ không quá tệ.

An Dạ Hàn dẫn một nửa lách người hướng phía sau trang viên, Diêu Huyền Hàn dẫn một nhóm nhân mã khác trực tiếp đi cửa chính trang viên.

Một cấm vệ quân tiến lên gõ cửa, đợi thật lâu cũng không có trả lời, Diêu Huyền Hàn vung tay lên, để mấy cấm quân nửa gia nhập hàng ngũ gõ cửa.

Qua thời gian không kém nửa chung trà, cửa gỗ dày đen nhánh rốt cuộc mở ra, một lão đầu tử sáu mươi tuổi khom người đi ra.

Lão đầu kia như bị một đám nhân mã đông nghịt hù sợ, run rẩy núp ở phía sau phân cửa mới mở ra một nửa.

"Xin hỏi các vị đại gia có chuyện gì không?" Lão đầu lắp bắp hỏi.

Diêu Huyền Hàn cảm thấy có cái gì không đúng, giục ngựa tiến lên, tay dùng sức kéo, ngựa hí giơ vó lên, "Phanh" một tiếng, đụng vỡ đại môn thật dày của trang viên.

"Đi!" Dùng sức đá bụng ngựa, tuấn mã như mũi tên bắn thẳng lên, gương mặt lạnh lẽo vọt vào trong trang viên, quả nhiên trong trang viên yên tĩnh như người đi nhà trống, vả lại sân nhà tựa hồ không được sửa sang quét dọn.

Cấm vệ quân và quân lính của thành Dao Quang theo vào cũng phát hiện có cái gì không đúng, mọi người yên lặng, cấm vệ quân tìm kiếm một chút ở trong trang viên to như vậy, tiếp theo đưa lão đầu tới đây.

"Chủ tử nhà người đâu?" Diêu Huyền Hàn lạnh lùng nhìn hắn.

Toàn thân lão đầu đều run rẩy, chậm rãi quỳ đến trên đất, "Chừng mười ngày trước lão gia mang theo phu nhân và đại công tử cùng nhau hồi hương tế bái, tôi ở trong nhà cũng cho nghỉ hết, chỉ còn lại một người lão nô trông coi trang viên."

Diêu Huyền Hàn biết đã chậm, tính toán thời gian một chút, đúng là thời điểm bọn họ bị ám sát ở huyện Huyền, đang lúc muốn phát tay cho cấm vệ quân lui ra, trong mũi truyền đến một mùi lưu huỳnh nhân nhạ.

"Nơi này có ôn tuyền?" Diêu Huyền Hàn rất tự nhiên hỏi một câu.

Lão đầu trên đất không trả lời, lại càng run rẩy hơn, Diêu Huyền Hàn nghi hoặc nhìn hắn, trong khoảng thời gian cực nhanh, hắn biết rồi! Chợt giơ roi đánh lão đầu trên đất bay ra ngoài.

Cấm vệ quân và quân lính thành Dao Quang kinh ngạc nhìn hắn, coi như giận chó đánh mèo cũng không cần ra tay đối phó với một lão nhân nặng như vậy chứ?

Bọn họ còn chưa nghĩ xong, thì thấy Vương gia trợn mắt gào thét.

"Mau lui ra ngoài trang viên!"

Cấm vệ quân và quân lính thành Dao Quang còn không hiểu được sự việc như thế nào, bỗng nhiên, "Phanh" một tiếng thật lớn, ngay sau đó đất rung núi chuyển, ngựa hí lên sợ hãi, trường hợp lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này quân đội rút cuộc biết đây là cái âm thanh gì, là oanh thiên lôi!

Phanh! Phanh! Tiếng nổ không ngừng vang lên, Diệu Huyền Hàn gầm lên, khiến quân đội nhanh chóng lui ra ngoài, tiếng nổ mạnh càng ngày càng gần, kinh khủng như đang ở ngay sau lưng!

Phanh! Một tiếng nổ mạnh cuối cùng vang lên, Diệu Huyền Hàn và mấy binh sĩ phía sau bị nhiệt khí từ vụ nổ ảnh hưởng.

Khói lửa ngất trời, trong chớp mắt, trang viên vốn xinh đẹp lập tức chìm vào biển lửa, hỏa hoạn càng không thể thu thập.

Ngoại ô Hoàng Đô nổ tung làm cho cả triều đình sôi trào lên, tại sao? Bởi vì vụ nổ là sử dụng oanh thiên d'đ.l:q,đ lôi chỉ có quân đội Thần Hi mới được sử dụng, hơn nữa mỗi một nhánh quân cũng chỉ có số lượng nhất định, còn số lượng đối phương sử dụng oanh thiên lôi lại gấp đôi số lượng cấm vệ quân đang có!

Vì nguyên nhân như vậy, cấm vệ quân lần đầu tiên bị thanh lọc, rất nhiều binh lính và tiểu tướng đã từng được Tôn lão gia giúp đỡ đều bị đào thải, không ít quan cửu phẩm, thất phẩm và tiểu quan cũng thế, cả Hoàng Đô lâm vào một trận gió dữ dội.

Cả triều đình huyên náo mưa gió, nhưng những thứ này không phải là mối quan tâm của Ngục Trừng Nhi, nàng quan tâm là thắng ra cửa, Diệu Huyền Hàn trở về.

Bị vụ nổ liên lụy, vết thương trên lưng Diệu Huyền Hàn vẫn chưa hoàn toàn tốt lại bị nứt ra, thái y cảnh cáo hấn nhất định phải nằm ở trên giường tĩnh dưỡng một thời gian.

Theo thân phận của Diệu Huyền Hàn, hấn vốn nên hồi cung nghỉ ngơi, nhưng bản thân hấn không chịu, Hoàng Đế cũng không nguyện ý để cho hấn ở tại hành quán, hai người giằng giằng co co, cuối cùng là Hoàng hậu đứng ra nói chuyện, chuyển phủ của Hoàng Đế lúc còn là Thái Tử cho hấn, nhưng gỡ tám biển có khắc ba chữ "Phủ Thái Tử" xuống.

Cuộc sống dưỡng thương, Diệu Huyền Hàn cũng không được nghỉ ngơi nhiều, cả ngày trong phủ đều có người ra ra vào vào, trong cung ban thưởng một nhóm lại một nhóm người đưa tới, Hoàng Thượng ban cho, Thái hậu Thái phi thưởng, một sơ lại một sơ dải lụa tơ lụa, vàng bạc châu báu như nước tràn vào trong phủ.

Dưới ánh trăng, một bóng dáng cao lớn tựa bên cây, ngược đầu, nhìn lên vầng trăng đang phát sáng trên trời, khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng, hai tay sau lưng xoắn lại thật chặt.

Nếu hỏi hấn, cuộc sống một bước lên trời sẽ có cảm giác gì? Vậy hấn sẽ đáp: khổ sở.

Ngục Trừng Nhi từ khúc quanh hành lang đi tới thì nhìn thấy hấn lẳng lặng đứng dưới tàng cây, trong lòng hơi đau, tăng nhanh cước bộ đi tới bên cạnh hấn.

Diệu Huyền Hàn không quay đầu lại, ánh mắt thâm u ngưng thần nhìn phương xa, nàng không đành lòng nhìn hấn như vậy, đi lên trước ôm cánh tay của hấn. "Sao huynh một mình đứng tại nơi này?"

"Suy nghĩ." Hấn cần suy nghĩ thật kỹ."Thương thế của huynh còn chưa khỏe, đừng quên thái y dặn dò huynh phải nghỉ ngơi nhiều."

Quay đầu lại, hấn nhìn thấy đáy mắt nàng lo lắng. "Trong ba ngày kia ở trong cung, ta còn tưởng rằng mình đã chuẩn bị xong để tiếp nhận thân phận này rồi." Đợi đến lúc chân chính tiếp xúc, mới biết mình không cách nào thật lòng tiếp nạp.

"Mặc Dạ, huynh oán hận bọn họ sao?" Nàng từng nghe Đại ca nói, thật ra khi đó người bị mang đi phải là Hành Vương, thân xui quý khiến thế nào Nam Vương lại bị mang đi, hơn nữa mẫu phi của Nam Vương cũng bị phản bội vương giết chết.

Đáy mắt Diệu Huyền Hàn có chút mê mang, nhưng rất nhanh biến mất, "Không có, chẳng qua không cách nào coi bọn họ là thân nhân."

Hắn không vì chuyện cũ mà oán hận, nhưng không có biện pháp dung nhập vào, nhìn vị Đại ca mặc mình hoàng bào phục, Thái hậu dịu dàng chờ hắn, Thái phi hiền hoà, hắn cảm giác mình như người bên ngoài, không hợp nhau.

Nàng đại khái có thể hiểu tâm tư của hắn. Suy nghĩ một chút, nếu như muốn nàng tiếp nhận đột một Hoàng Đế ca ca, Vương gia nhị ca, và vô số hoàng thân quốc thích đột nhiên nhảy ra, nàng cũng sẽ cảm thấy kỳ quái, dù sao hai mươi mấy năm nay, trong sinh hoạt đều không có sự hiện hữu của bọn hắn.

"Bọn họ đối với ta càng tốt, ta cảm thấy càng kỳ quái." Khoé miệng Diệu Huyền Hàn giật nhẹ.

"Ai!" Ngục Trừng Nhi buồn bã thở dài ai oán, cái miệng nhỏ nhắn chu chu, "Muội cũng cảm thấy rất kỳ quái."

"Nàng oán cái gì?" Ngón trỏ xoa xoa cái mũi nhỏ của nàng, hài hước cười hỏi.

Ngục Trừng Nhi đẩy tay hắn ra, "Muội đang suy nghĩ cuộc sống sau này sẽ có nhiều cái không d:đ'l.q,đ thú vị, thành chủ phu nhân hình như rất buồn bực." Thân phận của Mặc Dạ biến thành Nam Vương, lại phải tiếp quản thành Thiên Tuyền, mộng đẹp ngao du giang hồ của nàng chẳng những không cánh mà bay, về sau đều sẽ bị trói ở trong thành Thiên Tuyền, thật không thú vị!

Diệu Huyền Hàn cười, "Nha đầu ngốc, chuyện này không nhất định như vậy, nàng đã nghĩ xa đến thế?" Nhìn bộ dáng nha đầu ngốc nhà hắn tựa hồ không thể chờ đợi muốn gả luôn cho hắn.

Ngục Trừng Nhi tròn to mắt, hai ngón tay捏 hông hắn, "Cái gì gọi là chuyện không nhất định, không lập gia đình với muội, huynh còn muốn cưới người nào?"

"Không có." Bất kể nét mặt của nàng có bao nhiêu hung ác, hắn chỉ thấy thật đáng yêu, giơ tay ôm nàng vào trong ngực, thỏa mãn than nhẹ.

"Ề hèm!" Đột nhiên một âm thanh phá không truyền đến, Ngục Trừng Nhi đang vui trong ngực Diệu Huyền Hàn sau một khắc liền bị kéo ra. "Tiểu tử thôi, ai cho ngươi ôm ôm ấp ấp nữ nhi của ta?"

Tiếng nói như sấm chột vang trong sân an tĩnh, làm cho lỗ tai Ngục Trừng Nhi có chút ong ong.

Nàng vừa quay đầu, một nam nhân ước chừng bốn mươi mấy tuổi đang đứng ở sau lưng nàng, chòm râu trên mặt run run, trong mắt ở bao hàn sát khí, dùng ánh mắt lạnh tri Diệu Huyền Hàn.

"Cha!" Ngục Trừng Nhi kinh ngạc tròn to hai mắt, không hiểu cha nàng làm sao lại đột nhiên xuất hiện.

An Băng Diệc xanh mét mặt, đem tiểu nữ nhi kéo ra sau lưng, quả đấm đánh tới bả vai của Diệu Huyền Hàn, "Tiểu tử thôi! Ân đậu hũ của con gái ta, người nào cho ngươi cái can đảm đấy!"

"Hít!" Bả vai Diệu Huyền Hàn đau xót, động đến vết thương sau lưng, hít vào một hơi, sắc mặt có chút trắng bệch.

An Băng Diệc nhướng mày, "Vô dụng như vậy, một quyền là có thể làm đau người?"

Đi An Băng Diệc phía sau là Ngục Thanh Hồng trầm mặt xuống, tức giận liếc trừng phu một cái, "Nói nhảm cái gì? Chàng quên trên người hài tử có vết thương sao? Còn dám động thủ động cước nữa!" Nàng gấp gấp đi đến bên cạnh Diệu Huyền Hàn, đau lòng.

"Cha!" Ngục Trừng Nhi đau lòng đến chết rồi, thở phì phò đẩy cha ra, chạy đến bên Diệu Huyền Hàn gấp gấp hỏi, "Mặc Dạ, huynh có khỏe không?" Nàng lo lắng nhìn sau lưng hắn, vươn tay nhẹ nhàng sờ, ẩm ướt."Mặc Dạ, huynh lại chảy máu!"

Thấy thế, nước mắt của nàng cũng mau rơi xuống, kéo tay Diệu Huyền Hàn vội vội vàng vàng chạy về gian phòng.

Một nhóm người đi vào phòng, Diệu Huyền Hàn cởi một nửa y phục, quả nhiên mảnh vải trắng trên lưng bắt đầu thấm đỏ, trong nháy mắt một hồi náo loạn, Ngục Trừng Nhi vội vàng sai người đi mời thái y.

Thẩm thái y là một lão đầu chừng năm mươi tuổi, gương mặt lão thối ra dùng sức băng bó chặt vết thương của Nam Vương, "Vương gia, xin cho vi thần nói một câu, thương thế của ngài kia vạn vạn không thể giằng co nữa!"

Diệu Huyền Hàn nhàn nhạt gật nhẹ đầu, không lên tiếng. Ánh mắt trách cứ của hai mẹ con Ngọc Trừng Nhi và Ngọc Thanh Hồng đồng thời tròng tới hướng An Băng Diệc, An Băng Diệc tự biết đuối lý, quay đầu tránh ánh nhìn căm tức của hai mẹ con.

”Vương gia, vết thương này của ngài chưa lành lại bị vụ nổ làm cho rách toạc ra, hôm nay lại đánh d,đ.l/q’đ cho miệng vết thương toạc ra nữa, ngài có phải không muốn cánh tay hay không? Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ để lại di căn, thân võ nghệ này của ngài coi như thành anh hùng cũng không có đất dụng võ rồi.” Thảm thái y càng không ngừng cầu nhàu.

Thảm thái y càng nói, Ngọc Thanh Hồng lại càng tức giận nhìn chằm chằm trượng phu của mình, cuối cùng dứt khoát đi tới bên cạnh trượng phu, đưa tay dùng sức vè vè một miếng thịt bên hông hấn, hung hăng nhéo.

Con người Diệu Huyền Hàn rút một cái. Thì ra Ngọc Trừng Nhi đều học từ mẹ nuôi, phương thức xử phạt người giống nhau, bất quá, nhìn sắc mặt biến hoá của cha nuôi, hấn không khỏi âm thầm gật đầu, công lực của mẹ nuôi còn tương đối cao.

Thảm thái y ôm đầy tâm trạng cực độ không vui, vừa cần nhần vừa băng bó xong vết thương, trước khi đi lại nói tiếp một chuỗi dài phải dưỡng bệnh cho tốt, người trẻ tuổi không hiểu linh tinh các kiểu, thẳng đến khi khuôn mặt lạnh nhạt của Diệu Huyền Hàn cũng có chút vặn vẹo, hấn mới tâm cam tình nguyện rời đi.

Sau khi Thảm thái y đi, Ngọc Thanh Hồng chuyện đương nhiên chiếm bá mếp giường, lôi kéo tay Diệu Huyền Hàn, về mặt đau lòng nói chuyện cùng hấn.

Ngọc Trừng Nhi và Diệu Huyền Hàn nhẹ giọng nói với nàng chuyện đã xảy ra trong mấy tháng nay.

Đại nữ nhi còn may, Nhị nữ nhi cứ như vậy không có, Ngọc Thanh Hồng không khỏi khổ sở, vành mắt đỏ lên.

”Mẹ, đừng như vậy.” Ngọc Trừng Nhi lôi kéo tay của mẫu thân làm nũng.

”Mẹ nuôi, ít nhất Ma Nhi còn sống, đại phu của thành Ngọc Hành đã nói qua, tương lai vẫn có thể khôi phục trí nhớ, chẳng qua không biết cần bao nhiêu thời gian.”

Ngọc Thanh Hồng chán nản gật đầu một cái, ”Đứa nhỏ này, con cuối cùng là khổ tấn cam lai rồi.” Rất cảm khái, chưa từng nghĩ tới số mạng đứa nhỏ này lại gặp nhiều sóng gió như thế, thật may là hôm nay mây mờ trắng tỏ. Nàng nghiêng mắt nhìn nữ nhi khuôn mặt ản tình, vẻ mặt lạnh lùng của con nuôi cũng không giống với quá khứ nữa, khoe miệng hồng nộn nhếch lên.

Tiểu tử thối! Giành nữ nhi của hấn chưa đủ, bây giờ còn muốn giành cả lão bà hấn? An Băng Diệc nhìn bọn hấn một bộ mẫu tử tử hiếu thì đỏ mắt, hấn tiến lên vài bước, đưa tay kéo tay của vợ hướng bên cạnh mình.

”Làm gì?” Ngọc Thanh Hồng trừng mắt nhìn hấn.

”Không có gì, nói chuyện cùng tiểu tử thối một chút, nàng đứng dậy đi.” An Băng Diệc tuyệt đối không thừa nhận mình nhỏ mọn.

”Cha nuôi, mẹ nuôi, ta sẽ chăm sóc Trừng Nhi cả đời.” Diệu Huyền Hàn giương mắt nhìn hai vị trưởng bối đứng ở bên giường. Hấn không có hoa ngôn xảo ngữ, đây là thật lòng.

Ngọc Thanh Hồng vui mừng gật đầu. Không cần cho nàng bất kỳ cam kết nào, chỉ cần nói cho nàng, hấn sẽ đối tốt với con gái nàng, như vậy là đủ rồi.

Ánh mắt của Diệu Huyền Hàn, đều là nam nhân giống nhau, An Băng Diệc nhìn liền hiểu, đó là vẻ mặt kiên trì đã ra quyết định thì sẽ không quay đầu lại, vì vậy hấn vốn vận sức chờ phát động lời nói gây khó khăn, ở đầu lưỡi đi lòng vòng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

”Trừng Nhi quá nhỏ, đợi hai năm nữa đi.” Hấn là phụ thân thất trách, từ nhỏ nữ nhi đã rời khỏi bên cạnh hấn, hấn còn không làm tròn trách nhiệm của phụ thân, thật vất vả thê tử mới tha thứ cho hấn, vì tâm nguyện của thê tử mang theo nàng ngao du tứ phương, sau khi trở về định hảo hảo đền bù tình cha con đã bị bỏ qua, nào biết cả ba nữ nhi đều bị bắt cóc mất rồi.

"Không nhỏ, đã là đại cô nương mười sáu tuổi." Ngục Thanh Hồng không biết trượng phu kiên trì cái gì, mười bốn tuổi gả đi rồi sinh con cũng không hiếm.

An Băng Diệc mân môi, nhìn chăm chăm Diệu Huyền Hàn, sử dụng ánh mắt biểu đạt ý kiến của mình.

18. Chương 18: Chương 9.2

Diệu Huyền Hàn thấy thế, thăm than thở, "Con biết rõ rồi."

Thấy hấn thức thời như vậy, An Băng Diệc mềm giọng nói, "Ta đồng ý các người đính hôn trước, hai năm sau lập gia đình."

Ngục Trừng Nhi then thùng cúi đầu, len lén liếc Diệu Huyền Hàn một cái, Diệu Huyền Hàn nhẹ nắm tay nàng, ánh mắt hàm chứa tình ý ngưng thần nhìn nàng.

Thái dương An Băng Diệc rút rút. Thôi, nữ nhi khó giữ lại, lúc không thấy là tốt rồi.

"Mặc Dạ, à, là Huyền Hàn, theo như lời con nói, không phải con sẽ phải lên đường đến Thiên Châu sao?" Ngục Thanh Hồng mặc kệ trượng phu nhỏ mọn về điểm này, nàng quan tâm chuyện khác.

"Đúng vậy, nửa tháng sau cử hành nghi thức nhận thức tổ tể thiên, ước chừng một tháng sau đến thành Thiên Tuyền nhậm chức."

An Băng Diệc và Ngục Thanh Hồng đối diện nhìn nhau một cái, Ngục Thanh Hồng không hiểu hỏi: "Huyền Hàn, sao Hoàng Thượng gấp như thế muốn con đi đón thành Thiên Tuyền?"

Khoé miệng Diệu Huyền Hàn cong cong, "Ba ngày kia ở trong cung, Hoàng Thượng từng cùng con thảo luận qua con đường tương lai như thế nào, con nói thẳng muốn gửi gắm tình cảm với sơn thủy, Hoàng Thượng lập tức hạ lệnh cho con đi đón thành Thiên Tuyền."

Ngục Thanh Hồng gật gật đầu. Chắc Hoàng Thượng sợ Tam đệ mới vừa tìm về được này cứ như vậy chạy mất? Lấy cái thành vốn thuộc về hấn ra dè ép hấn, Huyền Hàn thoát nhìn là đứa nhỏ chính trực, tuyệt đối không có khả năng né tránh trách nhiệm đi bỏ chạy, ánh mắt nhìn người của Hoàng Thượng thật chuẩn.

"Mẹ, đến lúc đó con có thể cùng Mặc Dạ đi thành Thiên Tuyền sao?" Ngục Trừng Nhi một chút cũng không muốn cùng Mặc Dạ tách ra.

"Không được!" An Băng Diệc lập tức phản đối. "Nào có cô nương nào chưa lập gia đình đã bỏ chạy đến nhà đối phương, ra cái dạng gì!" Hấn chỉ còn một nữ nhi cuối cùng này, tuyệt đối không thể!

Diệu Huyền Hàn cũng có chút chán nản, đáy lòng mất mát nho nhỏ.

Ngục Trừng Nhi lập tức suy sụp hạ mặt, buồn bã nhìn cha, Ngục Thanh Hồng thấy thế, vội vàng vỗ vỗ nữ nhi, "Cha con nói cũng phải, Đại tỷ và Nhị tỷ con là không có biện pháp, con còn nhỏ." Không đành lòng nhìn về mặt thất vọng của nữ nhi, suy nghĩ một chút d'đ.l/q;đ rồi lại nói: "Nếu không thì, con cách một đoạn thời gian ở này, một khoảng thời gian ở chỗ kia, như vậy được chứ?"

Ngục Trừng Nhi và Diệu Huyền Hàn nhìn nhau một cái, "Được rồi." Chỉ có thể như vậy.

Thời gian luôn trong lúc vô tình trôi qua, hai ba tháng ngắn ngủi, Ngục Trừng Nhi đã tham gia hôn lễ của Đại tỷ và hôn lễ của Nhị tỷ, vì không nhận được nhớ Diệu Huyền Hàn, nàng liền xuất phát hướng thành Thiên Tuyền.

Đã cùng Diệu Huyền Hàn tách ra một đoạn thời gian không ngắn, nàng vội vã không kịp nói cho ai đã đến thành Thiên Tuyền, chuyến đi này, có một phần là vì chuyện đính hôn hai tháng sau.

Người tới đón nàng là Nghiêm Lâm, ngắn ngủn mấy tháng, hấn đã từ một tên tùy tiện lỗ mãng biến thành nam tử thành thực, tuy nói vẫn có chút lỗ mãng, nhưng đã thay đổi không nhỏ.

"Nghiêm Lâm, Huyền Hàn đâu?" Dưới yêu cầu của mọi người, Ngục Trừng Nhi dối lời rồi, nhưng nàng vẫn tương đối thích gọi Huyền Hàn là Mặc Dạ.

"Đang trong thành khai triều hội." Nghiêm Lâm Nhất lúc trước lưu manh, bây giờ nói chuyện đã trở nên vô cùng chừng chặc.

"Tôi đây mấy tháng, cảm thấy quen thuộc không?" Ngọc Trừng Nhi ngồi trong xe ngựa vén một góc màn cửa lên nói chuyện cùng Nghiêm Lâm, một đôi mắt đồng thời quan sát đường phố vào thành. Nhìn như không khác thành Dao Quang lắm, nhưng cảm thấy thương gia hai bên đường buôn bán không được đắt hàng lắm, còn nữa, thương đội ngoại tộc thành Thiên Tuyền cư nhiên lác đác lơ thơ?

Lấy làm ăn mà nói, nàng tự nhận ánh mắt tinh chuẩn, dù sao đã từng trông coi một Tứ Quý các khổng lồ phức tạp.

Khoé miệng Nghiêm Lâm giật nhẹ, "Hoàn hảo." Thói quen? Nói giỡn! Hẳn hiện tại hận không thể quay ngược thời gian! Sớm biết ban đầu không nên bởi vì áy náy mà đáp ứng cùng đi tới nơi này, cái gì mà thần tử trong thành đều là ăn tươi nuốt sống hết!

"Bây giờ người giúp Huyền Hàn việc gì?" Hẳn sao lại có dáng vẻ cần răng nghiêng lợi? Ngọc Trừng Nhi liếc hẳn một cái, ánh mắt quay lại trên đường cái, càng xem lông mày nhăn càng chặt.

"Ta phụ trách quản lý sự vụ trong thành."

Chính là tổng quản nội thành chứ sao. Ngọc Trừng Nhi chau chau mày, trong lúc bất chợt đã hiểu vì sao sắc mặt Nghiêm Lâm khó nhìn đến vậy, đừng xem tổng quản gọi không dễ nghe, nhưng là một tổng quản nội thành, cùng giống thái giám tổng quản trong Hoàng cung, đó là một vị trí, từ ăn, ngủ, mặc, ở của thành chủ cho tới tới uống một ngụm trà đều phải trông nom, việc vừa nhiều vừa tạp, không trách cá tính hẳn thay đổi như vậy.

Xe ngựa nhẹ nhàng linh hoạt nhanh chóng tiến vào nội thành, sau đó đổi sang xe nhỏ chuyên dụng của nội thành.

Ngọc Trừng Nhi chú ý tới lúc nàng xuống xe, trong một bên tới nghênh tiếp có mấy nha hoàn trực tiếp ngược mắt nhìn nàng. Nàng không khỏi chau mày, những nha hoàn kia thấy ánh mắt không vui của nàng, vội vàng rũ mắt xuống.

"Người đi thư phòng thành chủ, ta còn có chuyện, buổi tối sẽ vì người đón gió tẩy trần." Nghiêm Lâm nói với nàng.

Gật đầu một cái, "Người có chuyện thì đi giải quyết trước đi." Ngọc Trừng Nhi đi theo Ngọc Hương và Huệ Hương, lên một chiếc xe nhỏ xanh đậm.

Hai người mỗi người đi một ngã, xe nhỏ nhanh chóng chở nàng đi hướng thư phòng, nàng quan sát bốn phía, mặc dù quy cách bên trong Thất Tinh Thành xê xích không nhiều, nhưng mỗi một tòa thành vẫn có chỗ khác nhau, lấy thành Dao Quang mà nói, bởi vì cá d;đ'l.q/đ tính và thói quen của An Dạ Hàn, cho nên thành Dao Quang trên căn bản bất luận là đình viện và tòa nhà nào, đều là nghiêng về phong cách tinh xảo khiêm tốn hoa mỹ, về phần thành Thiên Tuyền. Nàng có chút trợn mắt há mồm.

Nóc nhà vàng sáng kia xảy ra chuyện gì? Đôi mắt có thể thấy, tất cả đều là mái hiên đỉnh ngói sáng chói, hoa cỏ trong sân nhà chẳng phân biệt nổi chủng loại, có cái nở rộ, có cái khô héo hoang vu.

"Tiểu thư, trong thành thế nào lại." Ngọc Hương ngượng ngùng nói thẳng, nàng cảm thấy trong này so ra còn kém Tứ Quý các.

"Ừ." Ngọc Trừng Nhi gật đầu không nói lời nào. Đã qua hơn hai tháng, tòa nội thành còn có bộ dáng này, thế đại biểu cái gì?

Đại biểu thành Thiên Tuyền có một lỗ thủng nát lớn đến thế nào, hai tháng sau còn có nghi thức đính hôn phải làm, như vậy thành chủ có thể gặp người sao?

Không lâu sau, xe nhỏ ngừng lại, bọn họ dưới sự dẫn dắt của nha hoàn, đi thẳng tới thư phòng của Diệu Huyền Hàn.

Ngọc Trừng Nhi phát tay một cái, khiến nha hoàn và bọn Ngọc Hương lui ra phía sau nàng, vỗ nhẹ nhẹ mặt, che giấu tâm trạng nặng nề vừa rồi, nâng lên nụ cười ngọt ngào, thời điểm đang muốn đẩy cửa ra đi

vào, trong thư phòng có âm thanh truyền tới.

"Ừ. thành chủ đại nhân, người ta cho người ăn quả nho, há mồm, a!" Âm thanh ngọt ngào làm cho người ta nghe không khỏi nổi lên da gà.

"Cần rồi! Đây là thư phòng, người cư xử như nữ tử thanh lâu còn ra thể thống gì?" Một tiếng nam tử trách móc."Thành chủ đại nhân, thành chủ phu nhân tương lai sắp đến, cô gái kính như thế này xin ngài mau mau đuổi đi mới đúng."

Một âm thanh người khác tương đối già phụ họa.

Nụ cười xinh đẹp của Ngục Trùng Nhi trong nháy mắt cứng đờ, lông mày vắn vắn. Thế nào mỗi lần đến thư phòng tìm người đều không có chuyện gì tốt? Bực mình nháy mắt với Ngọc Hương.

Ngọc Hương tiến lên một bước, dựa vào cánh cửa thông báo, "Thành chủ đại nhân, Tam tiểu thư thành Dao Quang đã đến, đang ở ngoài cửa cầu kiến."

"Vào đi." Âm thanh Diệu Huyền Hàn vang lên.

Hai nha hoàn Ngọc Hương, Huệ Hương một trái một phải đẩy cửa gỗ thư phòng ra, dìu Ngục Trùng Nhi chậm chậm vào bên trong.

Không khí trong thư phòng có điểm quái dị, Diệu Huyền Hàn ngồi ở sau cái bàn gỗ sơn đen, đứng bên cạnh là mỹ nhân mặc váy đỏ, trước bàn đọc sách có hai nam tử trung niên, bên cạnh còn một vị cô nương nũng nịu.

Thời điểm Ngục Trùng Nhi nhìn thấy mỹ nhân váy đỏ thì sửng sốt một chút, nháy mắt mấy cái, lại một bộ dạng như không có gì đi tới trước bàn.

"Nàng đã đến rồi, đi đường cực khổ." Thật vất vả mới thấy hình bóng luôn luôn tưởng niệm, biểu tình Diệu Huyền Hàn trở nên nhu hòa đi rất nhiều.

"Một đường đi đều tốt, không cực khổ, đa tạ thành chủ quan tâm. Trùng Nhi quấy rầy thành chủ?" Nhẹ nhàng phúc thân bán lễ, quy củ một điểm cũng không chê trách.

"Các người đi xuống trước." Diệu Huyền Hàn thấy nàng tới, vội đi ứng phó với mấy người có tâm tư kia.

Hai nam tử trung niên nhìn nhau một cái, một người trong đó tiến lên một bước nói: "Thành chủ đại nhân, trong nội thành còn chưa có nữ quản sự, tiểu nữ mặc dù còn bé, nhưng từ nhỏ đã theo d:đ'l.q/đ phu nhân học tập xử lý chuyện nhà, kính xin thành chủ phân ưu cho tiểu nữ, tạm thời nhậm chức quản sự để chiêu đãi khách quý đây."

Sắc mặt cô nương nũng nịu bên cạnh kia đỏ lên, xấu hổ cúi đầu, nhưng vẫn thỉnh thoảng liếc trộm khuôn mặt anh tuấn của Diệu Huyền Hàn.

"Đi ra ngoài!" Diệu Huyền Hàn chẳng thèm khách khí với bọn họ, giọng nói và sắc mặt chuyển một cái, lạnh như băng liếc bọn họ.

Ba người đồng thời run rẩy, hai nam tử không hề nói nhiều nữa, im lặng lui ra ngoài, cô nương kia đi trước, nhìn Ngục Trùng Nhi nhiều thêm một cái.

Chỉ còn sót lại mỹ nhân váy đỏ, kiều mỹ cười một tiếng, đưa tay khoác lên bả vai Diệu Huyền Hàn, ném một cái nhìn mỉa mai với Ngục Trùng Nhi.

Ngục Trùng Nhi không nhịn được liếc mắt, "Làm sao người lại ăn mặc thành bộ dáng này?" Một màn này thật đúng là quen mắt.

Mỹ nhân váy đỏ. Nguyên Hồng Đình nhìn nàng xem thường, "Người cho rằng ta nguyện ý sao?" Có làm hay không, đại gia hấn hy sinh sắc đẹp còn không phải vì hai người bọn họ?

"Nam nhân của mình tự đi mà chăm sóc cho tốt." Lười biếng đuổi cái lưng mỗi, Nguyên Hồng Đình ngáp một cái chuẩn bị đi, đi hai bước, quay lại nói với hai nha hoàn, "Hai người các người còn ở trong thư phòng làm gì?"

Ngọc Hương và Huệ Hương nhìn nhau một cái, hé miệng cười cười, vội vàng đuổi theo bước chân của hấn đi ra khỏi thư phòng.

Vừa đóng cửa, Ngục Trừng Nhi liền rơi vào một lồng ngực to lớn, dưới cằm được đầu ngón tay nâng lên, hơi thở ấm áp xông vào mũi.

Diệu Huyền Hàn ôm nàng thật chặt không thả, hôn sâu môi ngọt ngào của nàng, cho đến khi hai người thở không nổi thì mới tách ra. Hấn đổi sang ôm eo thon của nàng, vùi đầu vào tóc nàng, thỏa mãn khẽ cười.

Ngục Trừng Nhi ôm hấn ngơ ngác cười cười, một lát mới lấy lại tinh thần, "Huyền Hàn, huynh và Hồng Đình đang giữ trò gì đó?" Nguyên Hồng Đình trang điểm thành như vậy khẳng định có nguyên nhân.

Diệu Huyền Hàn hơi mím môi, bàn tay mơn trớn mái tóc dài của nàng, suy nghĩ một chút, mới nói với nàng tình huống hiện tại của thành Thiên Tuyền.

Thành Thiên Tuyền quả nhiên giống như suy nghĩ của bọn họ, lâu không có thành chủ chân chính, người phía dưới dĩ nhiên nổi lên dị tâm, mà sở trường trông nom của Hoàng Đế là binh mã thành Thiên Tuyền, khiến những quan văn kia muốn gây chuyện lật trời cũng không được.

Bất quá, chỉ như vậy đã đủ để thành Thiên Tuyền loạn thành một đoàn, tất cả thế tộc chỉ lo quyền lợi của mình, cả tòa thành chỉ kém không cái danh đồ họ thành của những người đó, đừng nói gì đến kim khố nội thành ngoại thành, hết một khoản lại một khoản sổ nợ rối mù, khiến cho hấn mệt mỏi.

"Cái này cùng Hồng Đình ăn mặc như vậy có quan hệ gì?" Nghi ngờ nhìn hấn, nàng muốn nghe không phải là những thứ này, mặc dù cũng rất quan tâm, nhưng trọng điểm là một cái khác.

"Nàng biết." Diệu Huyền Hàn không cho nàng đơn thuần thành ngốc, đều là hài tử Ngục Thanh Hồng giáo dưỡng, làm sao có thể kém được.

Ngục Trừng Nhi không hài lòng bĩu môi, nhưng nhìn hấn thành thực. Nghi là biết, vốn không có cạp trên núi, hiện tại đột nhiên xuất hiện một con mãnh hổ, đám khi kia dĩ nhiên liều mạng quấy rối, còn vọng tưởng nhét nữ nhân vào bên cạnh hấn khi làm nội gián.

"Cái cô nương nũng nịu vừa rồi đó?"

Diệu Huyền Hàn cười, chính nàng mới là mỹ nhân nũng nịu cả mười phần, cư nhiên bây giờ d.đ/l,q'đ lấy từ này cho người khác dùng, "Là nữ nhi nhỏ nhất của trung thư lệnh, thế nào? Thích nàng ta?" Suy nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn nàng gần như không có khuê trung mật hữu gì, một mặt bởi vì vị trí và hoàn cảnh, một mặt khác là vì cá tính.

"Đừng giả bộ, vừa rồi huynh không nghe thấy sao? Người ta nói muốn nàng ta giúp một tay để chiêu đãi khách quý là muội!" Ngục Trừng Nhi nói giọng ê ẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún. Cái gì nha, coi nàng như khách, cái nữ nhân đó nghĩ lấy tư thế chủ nhân chiêu đãi nàng sao?

"Ta chỉ có nàng." Diệu Huyền Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của nàng.

Mặt Ngục Trừng Nhi đỏ lên, cao hứng cười, "Ừ, muội cũng chỉ có huynh." Nàng bỗng nhiên chú ý tới quãng mắt hấn xanh đen, đưa tay chạm một cái. "Không cần quá mệt mỏi, có gì cần muội giúp một tay không?" Nàng không chịu nổi khi nhìn hấn như vậy.

Diệu Huyền Hàn vốn muốn lắc đầu, nhưng nhìn nàng, đột nhiên trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, "Có, một chuyện rất quan trọng."

"Ừ?" Nghiêng đầu, nàng không hiểu nhìn hấn.

Diệu Huyền Hàn ngoắc ngoắc khóe môi, đáy mắt vui vẻ.

19. Chương 19: Chương 10.1

"Cô nàng, lại tới!"

Trong nội thành, Diệu Huyền Hàn đặc biệt vì Ngục Trừng Nhi sửa sang lại phòng tiểu thư từ trong ra ngoài, giọng oang oang của Nghiêm Lâm vang lên, đại gia hần đang ôm một đồng sổ ghi chép còn cao hơn đầu hần, có cái thoạt nhìn rất mới, có cái phủ đầy bụi bặm, bên góc tường còn để một thùng gỗ lớn, trong đó tràn đầy sổ ghi chép.

Những thứ này là tất cả sổ sách của thành Thiên Tuyền gần mười mấy năm qua, bên trong ghi chép tất cả thuế má thành Thiên Tuyền giao nộp lên trên, còn có chi phí xây dựng tu bổ toà thành.

Nghiêm Lâm lưu manh cầm lên một quyển sổ ghi chép ở trên cùng, thổi đi bụi bặm thật dày phía trên, "Cô nàng, những thứ đồ này làm phiền ngươi nhá." Vốn kiểm toán là chuyện của hần, hần cũng muốn tra, nhưng trong nội thành đều là tai mắt của người ta, những quản sự phòng thu chi không thể trông cậy, thật may hiện tại có một trợ thủ tốt.

Đối với Ngục Trừng Nhi, hần thật lòng bái phục, vốn tưởng nàng là một tiểu bất điểm thì có thể giúp được cái gì, nhưng khi chính mắt hần thấy nàng có thể nhanh chóng dùng đôi tay tính trên bàn tính, hoàn toàn thay đổi cái nhìn.

Ngục Trừng Nhi xuống tay từ sổ sách đơn giản nhất. Xây dựng tường thành, đây là khoản tiền chi tiêu lớn nhất hàng năm, nhưng một năm cũng chỉ có một khoản, càng tính nàng càng thấy quái dị.

Lấy bút viết ra những tài liệu có vấn đề, gương mặt xinh đẹp trở nên nghiêm chỉnh, "Nghiêm Lâm, ngươi liệt kê rõ ràng tất cả các khoản còn lại trong kho, như vậy ta mới có thể thẩm tra đối chiếu với sổ sách."

"Cái gì? Ngươi biết có bao nhiêu cái kho không?" Nghiêm Lâm nghe vậy mặt trở nên xanh biếc. Kho đã có mười mấy loại rồi, có kho vàng, kho tơ lụa, còn chừng mười loại kho vật phẩm nữa, muốn hần trong mấy ngày nay liệt kê rõ ràng, liệt kê thế nào?

"Điều này rất quan trọng, ngươi đi làm nhanh một chút, thuận tiện giúp ta gọi Huyền Hàn qua đây một chuyến." Nàng không rảnh nói cười với hần, bởi vì nàng phát hiện ra rất nhiều sổ sách có vấn đề.

Nhìn nàng nghiêm túc, Nghiêm Lâm thu hồi vẻ mặt cợt nhả, cầm sổ sách phòng kho chạy đi tìm người.

"Ngươi nhớ đi tìm nàng, ta đang gấp, đi trước đây." Truyền lời xong, Nghiêm Lâm không rảnh để ý tới nhiều người, khoát khoát tay rồi rời đi, dù sao còn có hơn mười phòng kho chờ hần đấy!

Diệu Huyền Hàn gật đầu một cái, đứng dậy đi tìm Ngục Trừng Nhi.

Ngục Trừng Nhi vừa nhìn hần bước vào cửa, vội kéo hần bước nhanh tới bên cạnh bàn, "Huyền Hàn, bên ngoài có người hay không?" Nàng cẩn thận từng li từng tí chỉ vào bên ngoài hỏi.

Diệu Huyền Hàn lắc đầu, nàng vội vã rút mấy quyển sổ ghi chép, mở ra mấy tờ trong đó rồi lại nâng quyển nàng mới vừa viết lên.

"Huynh xem, những sổ sách này đều có cái gì không đúng, Đại ca từng nói cho muội, tu bổ toà thành rất tốn tiền, nhưng không hao tốn đến mức này, huynh xem, đây là phí dụng xây dựng toà thành thụ trách nguyên niên." Nàng mở sổ ghi chép tương đối d;đ'1/q.đ mới ra, tìm thêm một quyển rất cũ kỹ, "Mà đây là phí dụng năm nội loạn mới vừa bình ổn."

Diệu Huyền Hàn nhìn kỹ, mặt biến sắc. Hai mươi năm trước nội loạn vừa mới kết thúc, lúc ấy tu sửa tốn mười vạn lượng bạc trắng, mà năm trước tu sửa cũng tốn mười vạn lượng bạc trắng, bên cạnh còn tỉ mỉ ghi lại tài liệu sử dụng phí dụng tu sửa.

Phí dụng tu sửa lúc bình thường, sao có thể giống lúc sau khi chiến đấu?

Ngục Trừng Nhi nhìn sắc mặt hần biến thành xanh lét, âm thầm thở dài, hiện tại những thứ này đều do hần gánh vác.

"Huyền Hàn, không chỉ có những thứ này, chỉ sợ tất cả sổ sách đều có vấn đề, muội mới vừa kiểm tra sơ thuế má nộp lên trên, số tiền vào kho với số tiền giao nộp lên trên hoàn toàn không đúng." Không phải lỗ thủng, mà thành nhọt độc, u ác tính mất rồi! Chẳng qua đây là một quyển sổ sách thành Thiên Tuyền, thành khác và châu mà Huyền Hàn quản lý còn chưa có thẩm tra đối chiếu đâu.

Diệu Huyền Hàn có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, xoa xoa thái dương. Chuyện không chỉ như thế, hẳn đang để ý nhà môn ngoại thành, quân đội đóng tại cửa thành và quân đội hộ thành vẫn ở trong tay Hoàng Thượng, vấn đề không lớn, nhưng tất cả biên chế bên trong ngoại thành và binh lính phân tán bên ngoài đều có vấn đề.

”Huyền Hàn?”

Diệu Huyền Hàn mở mắt ra, ”Nàng phải mất bao lâu mới có thể thẩm tra đối chiếu hết những sổ sách này?” Chỉ có lấy chứng cứ thực sự ra, mới gây khó dễ được với những người đó.

Ngục Trừng Nhi ở đáy lòng bầm bầm thời gian, ”Ít nhất cũng phải nửa tháng.”

”Ừ, vậy tất cả giao cho nàng.”

Ngục Trừng Nhi trịnh trọng gật đầu.

Kể từ khi Ngục Trừng Nhi bắt đầu kiểm toán, tất cả mọi thế lực bắt đầu rục rịch, có thể cảm nhận được hơi thở không bình thường trong thành, Diệu Huyền Hàn tự ra ngoài thành điều động binh mã, tự mình lĩnh binh tiến vào đóng quân ở trong thành.

Lần này đám danh môn quý tộc kia bắt đầu lo lắng, quan mới nhậm chức ba tầng lửa bọn họ đều biết, cùng lắm thì chém đầu mấy viên quan còn chưa tính, hiện tại xảy ra chuyện gì?

Tuyền Châu có ngũ đại thế gia, theo thứ tự là Lý gia, Dư gia, Hà gia, Trần gia, Vệ gia, trong đó đứng đầu chính là trung thư lệnh Lý gia, công bộ thị lang Dư gia, bảo vệ cửa thành Hà gia, bởi thế nên Tam gia này ở Tuyền Châu vốn hơn cả thế tộc.

Ngũ đại thế tộc này chưa từng nghĩ tới Nam Vương sẽ trở về, mấy năm này, có thói quen sống cuộc sống như đại vương ở Tuyền Châu, nào biết Nam Vương đột nhiên trở lại nhậm chức thành chủ, làm mọi người không kịp ứng phó!

”Lý công, hôm nay thành chủ đã bắt đầu kiểm toán rồi, nếu để thành chủ tra được, chỉ sợ chúng ta đều không có quả ngon để ăn.” Chủ sự Dư gia Dư Vĩnh Tuyền giọng điệu trầm trọng nói .

Ai trong thế tộc không vì danh vì lợi? Mấy năm này, ai có thể giữ mình? Chân mỗi người bị vùi sâu ở trong bùn rồi.

”Vệ công nói thế nào?” Lý Tâm Đức vuốt vuốt râu, cặp mắt lấp lánh ánh sáng nhìn thẳng hai người ngồi ở một bên không lên tiếng.

Hai người Vệ Vận và Trần Tử Lâm nhìn nhau một cái. Bọn họ biết tại sao Tam gia phải khẩn cấp tìm bọn họ cùng thương thảo như vậy, nhưng chỉ một khối tham ô này, còn chưa đủ thương tổn hai nhà bọn họ, Tam gia kia lại không chỉ tham ô chút chuyện nhỏ này, bọn họ không muốn dính vào.

”Lý công nói đùa, thành chủ nói thế nào, chúng ta liền làm thế đó, đây là bổn phận thần tử trong thành nên có.” Vệ Vận chấp tay cười nói.

Tam gia Lý, Dư, Hà nghe vậy, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Vệ Vận làm như không nhìn thấy một màn kia, tiếp tục nói: ”Hôm nay Nam Vương là chính thống, chúng ta làm thần tử tất nhiên muốn phục tùng, chớ nói gì Hoàng Thượng d.đ,l/q;đ đã giao trả binh quyền lại cho Vương gia.” Phải biết những quân đội hộ thành kia đều không dễ chọc, bình thường bọn họ nuôi binh sĩ nhiều lắm là khoác da dê, mà quân hộ thành lại là khoác da sói da hổ! Ai thắng ai bại, nhìn một cái liền biết.

Lại nói, Tam gia cùng hai nhà bọn họ có quan hệ gì? Bình thường Tam gia liên hiệp chèn ép hai tộc Vệ, Trần, gây thù tích oán lẫn nhau khá sâu, hiện tại xảy ra chuyện, nói cứng thành chuyện của ngũ đại thế tộc, buồn cười!

”Đừng nói nữa. Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, tự mình bảo trọng đi!” Trần Tử Lâm đột nhiên đứng lên, đối với sắc mặt đen sì của ba người kia chấp tay nói, nói xong, liền cùng Vệ Vận cười nói đi ra ngoài.

*Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thù không thể cùng nhau hành sự.

Sắc mặt ba người ở lại trong phòng khác nhau, trong đó Hà Thành khẩn trương đến run cả người.

"Lý công, người phải cứu Hà gia chúng ta." Hà Thành như túm được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng nắm chặt tay Lý Tâm Đức.

Sắc mặt Lý Tâm Đức cũng hết sức khó coi. Bọn họ so với hai nhà kia mà nói, xác định là tịch biên gia sản cùng hoạ diệt tộc!

"Đều do người! Ban đầu nếu không phải người dẫn đường, Hà gia chúng ta sẽ không bị kéo xuống nước!" Hà Thành áp không xuống khung hoảng ở đáy lòng, lớn tiếng mắng chửi Dư công. Dư Vĩnh Tuyền sững sốt, sắc mặt đỏ lên. "Người nói nhầm cái gì? Nếu không phải do người đáp ứng, ta có thể cứng rắn ép buộc người sao?"

"Thôi! Đến lúc nào rồi mà còn ở đây cãi nhau!" Lý Tâm Đức đầu đau như muốn nứt ra, nghĩ nghĩ một lúc, sắc mặt biến thành âm trầm. "Hiện tại Dư gia có bao nhiêu tư binh?"

Dư Vĩnh Tuyền không ngờ tới hắn sẽ hỏi cái này, sững sốt, "Năm, tầm năm trăm đi, người định làm cái gì?" Sắc mặt trắng bệch, tay bắt đầu run lên.

"Không! Ta không biết! Người đừng hỏi ta!" Hà Thành cũng trắng bệch nghiêm mặt, thời điểm bị Lý Tâm Đức quay đầu nhìn, đã lắc đầu trước một bước.

Lý Tâm Đức dữ tợn cười cười, "Người không biết? Người muốn bị tịch thu gia sản rồi bị chặt luôn cả đầu?" Không sai! Việc đã đến nước này, còn không bằng liều một lần người chết ta sống, có lẽ còn một đường có thể đi.

Tay Hà Thành run run, khẩn trương nuốt nước miếng một cái, suy đi nghĩ lại nói, "Chừng tám trăm người."

"Lý gia ta còn có năm trăm người, một nửa vọt vào nội thành ám sát Nam Vương, một nửa kia che chở gia quyến trốn đi, như thế nào cũng có thể còn một con đường sống."

"Này." Hà Thành và Dư Vĩnh Tuyền vẫn đang chần chừ.

Trong nhà ba người vừa bàn âm mưu quỷ kế, không phát hiện một khối ngói nhỏ trên nóc nhà đã bị dời đi, nằm ở phía trên là Nguyên Hồng Đình thấy nghe đủ rồi, lấy ngói trả về chỗ cũ, im ắng rời đi.

"Như thế nào?" Ngục Trùng Nhi nghênh đón hỏi dồn.

"Đội, trước tiên để cho ta uống miếng nước đã?" Nguyên Hồng Đình gạt miếng vải đen trên mặt, rót chén nước uống ừng ực xuống bụng. Uống xong, lau miệng, cười cười với nàng. "Bị người nói trúng."

Mấy ngày trước, Ngục Trùng Nhi mới đưa tất cả sổ sách thô sơ giản lược kiểm kê xong, còn thẩm tra đối chiếu với vật phẩm trong kho đã được Nghiêm Lâm liệt kê, phát hiện ra một vấn đề cực lớn.

Đó chính là quân dụng tồn kho, so với số lượng trong sổ sách ước chừng thiếu một nửa! Vừa phát hiện chuyện này, nàng lập tức chạy đi tìm Diệu Huyền Hàn.

Mấy người cẩn thận thảo luận, mới liên tưởng đến vụ nổ ở ngoại ô Hoàng Đô, khi đó vẫn còn khiếp sợ tại sao tặc phải lại có quân dụng là oanh thiên lôi, khi đó không giải thích d/đ'l.q,đ vì sao không tìm thấy đồng lớn hỏa dược bị mất, bây giờ đã có thể xác định hỏa dược từ đâu ra, chính là từ bên trong thành Thiên Tuyền rò rỉ ra.

Ngục Trùng Nhi còn phát hiện, không chỉ những hỏa dược kia biến mất, còn có rất nhiều binh chủng, vũ khí các loại vân vân, đều không khớp với số lượng trong sổ sách.

Ba người kia, to gan lớn mật! Thậm chí những đồ này cũng lấy ra để bán! Đây chính là phản quốc!

"Bây giờ bọn họ đang điều động binh mã, hai ngày nữa sẽ động thủ!" Nguyên Hồng Đình quay đầu nhìn Diệu Huyền Hàn.

Diệu Huyền Hàn lạnh lùng cười một tiếng, "Vừa đúng lúc, một lưới bắt hết!"

Ba ngày sau.

Hôm nay mây đen che trăng, tinh quang mờ lung, giữa đêm khuya trong thành Thiên Tuyền, yên tĩnh có chút quỷ dị.

”Hôm nay nàng tuyệt đối không được bước ra ngoài cửa phòng một bước, biết không?” Diêu Huyền Hàn ở trong phòng của Ngục Trừng Nhi, nhìn bầu trời càng ngày càng âm u, thận trọng liên tục dặn dò.

Ngục Trừng Nhi biết tối nay sẽ có một cuộc đại chiến, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, chỉ có thể núp ở chỗ an toàn, không cần tạo thêm phiền toái cho hấn chính là hỗ trợ.

”Muội biết rõ, huynh phải cẩn thận.” Mắt đỏ lên, đưa tay ôm chặt hấn. Đây là lần thứ mấy rồi hả? Từ lúc bắt đầu tìm kiếm Nam Vương, cuộc sống bình yên đã chạy đi đâu?

”Ta biết rồi, chính nàng cũng phải cẩn thận.” Chỉ cần bắt sống một nhóm người này, thì sẽ có đầy đủ tin tức biết An Vương rốt cuộc chạy trốn ở đâu, những thứ binh khí bị mất tích kia, số lượng khổng lồ như thế, đủ cấp cho một đội quân sử dụng.

”Sư huynh.” Nguyên Hồng Đình ở ngoài cửa thúc giục.

Diêu Huyền Hàn cúi đầu sờ sờ mặt nàng, khe hôn môi nàng một cái, ở dưới con mắt của nàng rời đi. Ngục Trừng Nhi ở chỗ gian phòng này, đây là một góc ẩn nấp trong nội thành, theo lý thuyết sẽ không ai chú ý tới, hơn nữa hấn đã bày trọng binh đang ở bốn phía, đủ để bảo vệ nàng an toàn.

Sau khi Diêu Huyền Hàn rời đi, Ngục Trừng Nhi ngồi ở trên giường, vẻ mặt bất an, Ngọc Hương và Huệ Hương cũng ở trong phòng, làm bạn với nàng, thời gian một giọt một giọt trôi qua, đại khái qua một canh giờ, trong nội thành đột nhiên nổi lên một hồi xôn xao.

Đến rồi!

Ngục Trừng Nhi khẩn trương nắm chặt bàn tay, một đôi mắt to nhìn ra bên ngoài, nàng ở trong phòng vắng vẻ còn có thể nghe tiếng vũ khí va vào nhau, thế này đủ để nói rõ tình huống có bao nhiêu kịch liệt!

Bên kia.

Diêu Huyền Hàn dẫn quân lính đột nhiên xông vào tư binh Tam gia chính diện giao phong, tiếng kêu đau bên tai vang lên không dứt!

Phiến đá trắng nõn bị máu tươi nhuộm đỏ, hết một người lại một người ngã xuống, màu đỏ quỷ dị chói mắt ở khắp nơi.

Nghiêm Lâm và Nguyên Hồng Đình dẫn một đội nhân mã khác chạy như điên hướng cửa thành, ở d.đ'l/q:đ thời điểm người Tâm gia Lý, Hà, Dư muốn dẫn binh xông qua cửa thành thì đuổi kịp!

”Soạt soạt soạt!” Tiếng mũi tên đồng loạt vang lên, tư binh hộ tống gia quyến chạy trốn ra ngoài thành.

Trong chiến loạn, Lý Tâm Đức bị tên bắn chết, còn người già, trẻ con và phụ nữ cũng bị giết chết trong hỗn chiến, có những người sống sót thì bị trói lại ném sang một bên.

Mất thấy tư binh từng người một chết đi, Hà Thành biết mình sẽ không có kết quả tốt, bị thương nhìn mấy hậu bối của mình may mắn sống sót, nhắc đại đao đánh về phía binh lính hộ thành.

Cuối cùng, Hà Thành cũng chết ở trường thương, còn Dư Vĩnh Tuyền vẫn sống, khi thời điểm thấy tên bay hướng tới hấn, hấn nhắm mắt lại, chuẩn bị nghiêng đón cái chết.

Nào biết, đột nhiên một thanh trường kiếm đánh lệch mũi tên kia ra, thân kiếm lạnh như băng dán lên cổ của hấn.

Dư Vĩnh Tuyền kinh ngạc mở mắt nhìn, Nguyên Hồng Đình đang kề thanh trường kiếm trên cổ hấn, kiều mỹ cười một tiếng, ”Muốn chết, còn lâu!”

Nguyên Hồng Đình nháy mắt cho mấy người lính bên cạnh, những binh lính kia giống như sói nhào tới, hai ba lần trói hấn lại, lấy một cái khăn bịt tịt ý nhặt được nhét vào miệng hấn.

Nghiêm Lâm nhìn chung quanh, phất tay một cái, ý bảo binh lính bắt đầu xử trí những phạm nhân này.

Cuộc chiến trong nội thành dậm cuối cùng cũng chấm dứt, nơi này chủ yếu là chiến trường, hơn một nghìn sáu trăm tư binh, có một ngàn công đánh nội thành, khắp nơi trong nội thành đều có thể thấy được ngọn lửa nhỏ và thi thể.

20. Chương 20: Chương 10.2

Trời, dần dần sáng.

Ngục Trừng Nhi một mực chờ ở trong phòng, cặp mắt nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt kia.

Rốt cuộc, ở thời điểm tia sáng đầu tiên chiếu vào, cửa mở ra, bóng dáng cả người đầm máu lọt vào trong mắt nàng.

Nàng lập tức từ trên giường nhảy xuống, phóng tới hướng Diệu Huyền Hàn, không quản vết máu trên người hắn, kích động ôm chặt hắn.

"Huyền Hàn!" Lỗ mũi đau xót, nước mắt rơi xuống.

Diệu Huyền Hàn trở tay ôm lấy hông nàng, cúi đầu nở nụ cười nhẹ nhõm với nàng.

"Ta đã trở về."

Lần này nội loạn ở thành Thiên Tuyền, đối với Diệu Huyền Hàn và nàng mà nói cũng là chuyện xấu.

Chuyện tốt đương nhiên là những người đó bị thanh trừng không còn một mảnh, để hắn chấp quản thành Thiên Tuyền lúc có rất ít lực cản, chuyện xấu là, thành Thiên Tuyền tổn thương quá nghiêm trọng, vốn muốn cử hành nghi thức đính hôn lại không có cách nào tiến hành, hôn kỳ đành phải vô kỳ hạn hoãn lại.

Nếu không cử hành hôn sự, Diệu Huyền Hàn và Ngục Trừng Nhi lại bắt đầu trải qua cuộc sống ngăn cách.

Hắn đặt tất cả tâm lực ở việc xây dựng lại thành Thiên Tuyền, Ngục Trừng Nhi bắt đầu lĩnh giáo công lực đầu bếp của Tề phẩm.

Hai người, một lòng, mặc dù tách ra, nhưng tình cảm vẫn nồng đậm như cũ.

Tình huống như thế, người cao hứng nhất chính là An Băng Diệc, hiện tại nữ nhi ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, tiểu tử thối kia muốn kết hôn với nàng, nói sau đi!

Đội việc xây dựng thành Thiên Tuyền vào quỹ đạo, An Băng Diệc vẫn muốn giữ nữ nhi ở bên người, An Dạ Hàn và Ngục Thanh Hồng hết cách với hắn.

Ở lần thứ mười viết thư nhắc chuyện muốn đính hôn lại bị lui trở về, Diệu Huyền Hàn tức giận, ném toàn bộ công vụ ở thành cho Nguyên Hồng Đình và Nghiêm Lâm, hắn một thân một mình cưỡi ngựa, ngày đêm kiên trì chạy tới thành Dao Quang.

Trong thành Dao Quang.

Ngục Trừng Nhi không đếm được đây là lần thứ mấy nàng than thở, lười biếng ngồi ở trước gương đồng, mặc cho Ngọc Hương chải tóc thay nàng.

"Tiểu thư, đừng than thở nữa, đại chủ tử sẽ nghĩ thoáng thôi." Ngọc Hương an ủi nàng.

Nàng nhìn Ngọc Hương đã chải búi tóc phụ nhân, càng thêm buồn bã. Không biết cha bị làm sao, ban đầu d;đ,l/q'd nói hay lắm, để qua thời gian hai năm, kết quả đã qua hai năm, sáu lễ chính còn không làm được cái nào, muốn nàng lập gia đình thế nào?

"Ta muốn ngủ." Hiện tại không thể làm gì khác hơn là hy vọng vào Đại ca, xem Đại ca có thể giải quyết cha hay không.

Ngọc Hương thi lễ rồi lui xuống, lưu lại Ngục Trừng Nhi ngồi ngẩn người trước gương đồng, nghĩ tới nghĩ lui, nàng không nghĩ ra cái biện pháp tốt gì, sờ đầu một cái, lên giường đi ngủ.

"Khách khách!"

Ngục Trùng Nhi vừa nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, từ trên giường ngồi dậy, nghiêng đầu cẩn thận nghe. Vừa rồi giống như nghe được âm thanh gì?

"Khách khách!" Cửa sổ truyền đến tiếng động nho nhỏ.

Ngục Trùng Nhi cả kinh, nắm chặt chăn, đang suy nghĩ có nên kêu người không, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh quen thuộc.

"Trùng Nhi, là ta."

Ngục Trùng Nhi sửng sốt, vui mừng xốc chăn xuống giường xông ra mở cửa sổ, bóng dáng màu đen nhanh chóng nhảy vào từ ngoài cửa sổ.

Ngục Trùng Nhi nhào tới ôm chặt hân, "Mặc Dạ! Muội rất nhớ huynh!" Dưới sự kích động, nàng không cẩn thận kêu tên trước kia của hân.

Diệu Huyền Hàn tham lam ôm nàng vào trong ngực, ngửi mùi vị ngọt ngào trên người nàng, "Ta cũng nhớ nàng." Từ lần trước xa cách, đã rất rất nhớ rồi, lão đầu tử quả thật ác độc.

Hai người ôm nhau thật chặt, một lúc lâu sau, Ngục Trùng Nhi mới mím miệng, chán nản tựa vào trong ngực hân.

"Làm sao bây giờ? Cha vẫn không đáp ứng chuyện chung thân của chúng ta." Đại tỷ và Nhị tỷ đã lập gia đình lâu như vậy rồi, ngay cả con trai Nhị tỷ cũng có rồi, cha còn không đồng ý.

"Tại sao cha không đáp ứng? Mẹ nuôi không lên tiếng sao?" Diệu Huyền Hàn đối với điểm này vô cùng bất mãn.

Lắc đầu một cái, "Mẹ lời tốt đã nói, lời xấu cũng đã nói hết rồi, không biết cha náo cái gì, mẹ nói, cha không bỏ được muội, mẹ nói Đại tỷ và Nhị tỷ thành thân cũng không có sự đồng ý của hân, nhất là Nhị tỷ, càng làm cho hân thương tâm, cho nên cha nghĩ muốn giữ lại muội mấy năm nữa."

Diệu Huyền Hàn ghen một hơi ở đáy lòng? "Còn giữ? Ninh Nhi không phải hai mươi tuổi đã lập gia đình sao? Nàng sắp hai mươi, ta sắp hai mươi rồi." Nếu thành thân sớm, hài tử của bọn họ nói không chừng đã có thể đi được rồi.

"Muội cũng không biết nên làm cái gì bây giờ." Ngục Trùng Nhi cúi thấp đầu, bị buộc tách ra cách xa nhau ngàn dặm như vậy, tương tự rất khổ, "Cha thật xấu." Nàng lại không đành lòng tổn thương cha, dù sao cha rất thương yêu nàng nên mới có thể như vậy.

Diệu Huyền Hàn thở dài, suy nghĩ một chút, ánh mắt đột nhiên trở nên u ám thâm thúy, "Có một phương pháp."

"Cái gì? Huynh nói mau." Ngục Trùng Nhi vui mừng nhìn hân.

Diệu Huyền Hàn cúi đầu tựa vào bên tai nàng nhẹ nói mấy câu, sắc mặt Ngục Trùng Nhi bỗng chốc đỏ lên, đưa tay đẩy đẩy ngực hân, "Huynh hư! Nghĩ thế nào lại đến chủ ý này?"

Diệu Huyền Hàn cũng không nguyện ý dùng cái phương pháp này, "Không như vậy, cha nàng không d'đ/l,q.đ biết muốn giữ nàng bao lâu." Cúi đầu nhìn gò má đỏ bừng của nàng, ánh mắt lóe lên không ngừng, suy nghĩ một chút. "Nếu nàng không nguyện ý, chúng ta đành chờ thôi."

Hân rất hi vọng nàng có thể bồi ở bên cạnh hân sớm một chút, nhưng sẽ không miễn cưỡng nàng.

Ngục Trùng Nhi cúi thấp đầu thật lâu không nói, sau đó đưa tay đẩy lồng ngực Diệu Huyền Hàn ra.

Hân buồn bã mím môi, tới bên cửa sổ chuẩn bị rời đi.

"Huynh muốn đi đâu?" Ngục Trùng Nhi kêu lên.

Diệu Huyền Hàn vừa quay đầu, trông mắt bỗng chốc sáng rực.

Ngọc Trùng Nhi ngồi ở bên giường, hàm răng khê cắn môi dưới, gương mặt đỏ ửng, tiếp đến nàng ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cởi áo mình ra, lộ ra yếm đỏ bên trong, bả vai bạch ngọc mịn màng.

Tình huống này, không cần nói thêm gì nữa, Diệu Huyền Hàn quay người, nhào tới giường!

Kế tiếp, chính là tiếng rên rỉ mập mờ, âm thanh giường gỗ phát ra "kéo kẹt kéo kẹt", thật lâu sau mới dừng.

Sáng hôm sau, Ngọc Hương bưng chậu rửa mặt vào trong phòng thì không khỏi sửng sốt, trong phòng tràn ngập một mùi xạ hương, cái mùi này.

Nàng kinh ngạc nháy mắt, đi đến hướng giường hẹp, dọc theo đường đi, thấy áo khoác phái nam tán loạn, trường bào, trung y, ở dưới sa trường là một đôi giày nam bên cạnh giày nữ.

Sắc mặt nàng bỗng chốc đỏ lên, không biết mình có nên đưa tay vén sa trường lên hay không.

"Tiểu, tiểu thư?" Nàng đột nhiên có chút sáng tỏ

"Đi mời phu nhân đến đây." Âm thanh Diệu Huyền Hàn truyền ra.

Quả nhiên! Ngọc Hương đỏ mặt để chậu rửa mặt xuống bên cạnh, nhanh chóng chạy đi.

Đợi đến khi Ngọc Thanh Hồng tới, Diệu Huyền Hàn và Ngọc Trùng Nhi vừa ổn định xong, nhìn hai người dựa chung một chỗ. Được!

Nhìn khuôn mặt diễm lệ có chút mệt mỏi của nữ nhi, nàng biết cái gì cũng không cần phải nói.

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn chằm chằm hai người bọn họ, lại dùng cái chủ ý này để buộc thành thân.

Sau khi An Băng Diệc biết, coi như dù hấn tức giận thế nào cũng không kịp, nữ nhi đã bị tiểu tử thối kia ăn sạch sành sanh, không đồng ý không được, đành tâm bất cam tình bất nguyện đáp ứng.

Bất quá, An Dạ Hàn ngược lại tìm Diệu Huyền Hàn hảo hảo nói chuyện, nghe nói, sau một ngày mới nói xong, Diệu Huyền Hàn là chân cà thọt rời đi, mà gò má tuần mỹ của An Dạ Hàn nhiều thêm một vết bầm lớn.

Không lâu nữa, sau ba năm Diệu Huyền Hàn rốt cuộc cưới được tân nương của hấn. Vốn không cần d.đ/l'q:đ tới ba năm, nhưng hấn dùng phương pháp xử lý không trôi chảy, người ta cũng không cho hấn yên, cố ý kéo thêm một đoạn thời gian.

Hơn nữa vốn cần tuần hoàn tất sáu lễ chính*, nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tậ, thỉnh kỳ những lễ này lại kéo thêm nửa năm nữa, cho nên hôn lễ của bọn hấn mãi cho đến mùa trăm hoa đua nở mới cử hành.

*Sáu lễ chính: Theo phong tục Trung Quốc cần có lễ nạp thái, lễ vấn danh, lễ nạp cát, lễ nạp tậ (nạp chưng), lễ thỉnh kỳ và lễ thân chinh (rước dâu).

Có lẽ để đền bù những việc Diệu Huyền Hàn đã từng bỏ lỡ, hôn lễ của hấn so Hành Vương càng thêm long trọng.

Thiên Tử tự mình chủ hôn, đây là vô thượng vinh dự và hào quang, nể tình phần này, ngày đó người An gia không quá làm khó Diệu Huyền Hàn, dù sao, vẫn phải cho Hoàng Đế mặt mũi.

Những thứ này đối với Diệu Huyền Hàn mà nói đều không quan trọng, quan trọng nhất là, hấn rốt cuộc cưới được nữ nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của hấn, nếu như có thể, hấn còn hi vọng hôn lễ sẽ đơn giản hơn một chút, không cần lãng phí nhiều thời gian thế này.

Đẩy cửa phòng ra, khi bước vào động phòng, hấn nhìn thấy cái cô nương đã ngồi chờ đợi thật lâu, thật lâu ở đó.

Ngọc Trùng Nhi cười ngượng ngùng, cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng trông mắt nóng bỏng như muốn thiêu cháy nàng kia.

"Chúng ta rút cuộc ở cùng một chỗ." Diệu huyền Hàn ngồi xuống bên giường, ánh mắt yêu thương nhìn nàng.

"Ừ." Ngục Trừng Nhi gật đầu.

Hắn đứng dậy rót hai ly rượu giao bôi, hai người thâm tình nhìn nhau, cùng uống vào, sau đó cắt nhúm tóc rối cùng nhau, đại biểu cuộc đời này bọn họ là vợ chồng son, không xa không rời.

Hắn ôm ái ôm lấy nàng, đặt nàng trên giường, tiếp đó đè người lên, môi hắn nhẹ nhàng đặt lên nàng, sau đó bàn tay vung lên, buông sa trướng hỉ khí màu đỏ bên giường xuống, cả phòng xuân ý sinh hương, hết thấy đều là hạnh phúc.

21. Chương 21: Chương 11

Trời thăm thăm, đất mênh mông, gió thổi cỏ lay, thấy thấp thoáng mấy con dê con bò.

Núi rừng xanh tươi, gió vừa thổi qua, hoa cỏ màu xanh ở mạn sườn núi lung lay sinh động, mấy con chim yến bay qua điện tế thương lam, vì cái đẹp của Bạch Vân cũng như cái đẹp của nó.

Tiếng cười như chuông bạc nhẹ nhàng vang lên, xen lẫn tiếng cười đùa của hài đồng, và cả tiếng cười trầm thấp, ở trong gió phả ra giai điệu động lòng người.

"Mẹ, mẹ! Mẹ đi nhanh lên!" Một nữ oa nhi phấn nộn xinh đẹp, tiếng nói thanh thúy kêu về phía xa.

Dưới bóng cây, một đôi nam nữ chậm rãi đi tới, nam cao lớn anh tuấn, nữ xinh đẹp động lòng người, hai người còn dắt một tiểu nam hài đang đi bộ tập tễnh.

"Tỷ tỷ. Tỷ." Tiểu nam hài trước mặt cùng nữ oa nhi hết sức giống nhau, ngũ quan tinh xảo mà xinh đẹp đến không thể tin được, chu miệng, tiếng con nít ngây ngô vang lên.

Nữ oa nhi cười ha hả, váy áo xanh lam tung bay, hoạt bát chạy về bên cạnh đệ đệ.

"Đi! Tỷ tỷ dẫn đệ đi chơi!" Nữ oa nhi bắt quá mới năm tuổi, tiểu nam hài cũng mới hai tuổi, một đứa bé dắt một đứa bé nhỏ hơn, lão đạo xông về phía trước.

"Bối Nhi, Cẩn Nhi còn nhỏ, đừng chạy, từ từ đi." Ngục Trừng Nhi khẽ cười, bắt lấy tay nhỏ bé của con gái, không để cho nàng chơi đùa quá mức.

"Tỷ tỷ. chơi, chơi." Diệu Thư Cẩn mắt to trong suốt chớp chớp, nhìn tỷ tỷ, một bộ dáng rất tò mò mong đợi.

"Mẹ nói không thể." Diệu Thư Bối rất nghe lời mẫu thân, đưa tay ra chọc chọc cái miệng đáng yêu mập mạp của đệ đệ.

Diệu Thư Cẩn nhìn tay thò đến, đột nhiên há to mồm, cắn!

"A!" Diệu Thư Bối bị đau rút tay về, trên ngón tay có một dấu răng nho nhỏ, lập tức yếu ớt khóc lên.

"Đau quá. Oa a a a."

Diệu Thư Cẩn nhìn nàng khóc, ngược lại thật cao hứng nhếch miệng cười, mấy cái răng sữa nhỏ nhỏ đáng yêu lộ ra, nước miếng cũng chảy xuống.

"Mẹ." Diệu Thư Bối khóc còn to hơn.

Con gái và con trai trêu nhau, khiến Diệu Huyền Hàn và Ngục Trừng Nhi nhìn nhau một cái, không nhịn được cười ha ha, Diệu Huyền Hàn nhìn bộ dáng đáng thương nước mắt lưng tròng của con gái, lòng mềm nhũn, tiến lên bế con gái.

"Cha, đệ đệ hư." Diệu Thư Cẩn không quên tố cáo.

Diệu Thư Cẩn không biết vui mừng cái gì, cao hứng vỗ tay, sau đó nghiêng đầu chớp mắt, vươn tay hướng Ngục Trừng Nhi, "Mẹ. ôm!"

Ngục Trùng Nhi thương yêu xoa xoa gò má béo phúng phính của con trai, cúi người xuống để d,đ/l'q:đ ôm hân, Diệu Huyền Hàn đã vượt lên trước một bước đưa giỏ trúc trên tay cho thê tử, khom lưng ôm con trai bằng cánh tay khác.

"Con nặng, mẹ ôm không nổi con, cha ôm là tốt rồi." Diệu Huyền Hàn ánh chừng sức nặng trên tay, con trai là một tiểu mập mạp, sẽ làm cho thê tử mệt chết.

Được cha ôm lấy, Diệu Thư Cẩn càng cao hứng, nương nhờ trong ngực cha hưởng thụ cảm giác từ trên cao nhìn xuống, rất vui nha.

Hai đứa bé lại trêu nhau một chút, không được hai cái lại ghé vào nhau cười đùa hì hì."Có mệt không?" Ngục Trùng Nhi móc khăn thêu từ trong ngực ra lau mồ hôi giúp con gái và con trai, rồi ngược mắt nhìn trượng phu.

"Không hề, nàng thì sao?" Diệu Huyền Hàn cẩn thận không đụng phải thân thể của thê tử, hiện tại nàng lại có bầu, phải cẩn thận một chút mới đúng.

"Cũng không." Ngục Trùng Nhi cười tủm tỉm đi bên cạnh trượng phu, cả nhà chậm rãi đi, cho đến khi tới một cái nhà trúc mới dừng lại.

Bên cạnh nhà trúc, còn có một ngôi mộ lớn được tu sửa hết sức trang nghiêm, Diệu Huyền Hàn thả con trai và con gái xuống, để cho bọn họ đi một bên chơi, mình thì cầm cái cuốc lên bắt đầu nhổ cỏ dại xung quanh ngôi mộ.

Ngục Trùng Nhi tìm được cây chổi ở một bên nhà trúc, đơn giản quét dọn lại nhà trúc một lần, Diệu Thư Bối cũng cầm một cây chổi nhỏ quét lá rụng ở bên ngoài, Diệu Thư Cẩn là đi tới đi lui theo phụ thân.

Đợi đến bên trong nhà sửa sang ổn rồi, Ngục Trùng Nhi nhanh chóng lấy ra một túi gạo từ trong giỏ trúc, vo sạch rồi đổ vào nồi bắt đầu nấu, nhìn xung quanh rồi mới cầm giỏ trúc đi ra ngoài.

Diệu Huyền Hàn vừa khéo làm xong việc sửa sang, hân đang trải khăn vải mang tới lên trước bia mộ, giúp đỡ thê tử lấy đồ tế bái bày ra, đốt nhang đèn lên.

Diệu Thư Cẩn còn nhỏ, chắp hai tay vào nhau là tốt rồi, Ngục Trùng Nhi lôi kéo tay Diệu Thư Bối cùng d/đ'l.q,đ nhau cầm hương, ở sau Diệu Huyền Hàn rất cung kính đợi hết hương, mới buông tay ra.

Biết chính sự làm xong, hai tiểu tử thông minh tinh nghịch lập tức giống như ngựa hoang đứt cương chạy chơi chung quanh, Ngục Trùng Nhi đi vào nhà chuẩn bị đồ ăn.

Diệu huyền hàn đáy mắt đuôi lông mày đều là tình ý dạt dào, nhìn thê tử, bóng dáng của các con, lưu luyến sờ sờ chữ trên mộ bia.

Tiên sư Nguyên Chấn chi mộ

Hiếu tử Nguyên Hồng Đình

Hiếu đồ Mặc Dạ

"Sư phụ, đồ nhi quả thật rất hạnh phúc." Diệu Huyền Hàn lẩm bẩm nói nhỏ .

Mỗi một năm, hân cũng sẽ chọn thời gian, mang theo thê tử cùng nhau lên núi bái tế sư phụ, có lúc Nguyên Hồng Đình cũng sẽ cùng đi, nhưng có lúc hai người sẽ cùng nhau đi.

Lặng lặng ngồi dưới đất, nhìn khói trắng lượn lờ trên ống khói, mùi thức ăn thơm ngát, còn có tiếng cười vui vẻ của bọn nhỏ, hân thỏa mãn nhắm mắt lại.

Bất tri bất giác, hồi tưởng lại chuyện cũ lúc còn trẻ, đoạn cuộc sống kia cay đắng ngọt bùi đều có.

"Huyền Hàn, ăn cơm thôi." Ngục Trùng Nhi đứng ở cửa nhà trúc, cười tủm tỉm nhìn hân.

Hai đứa bé từ phía sau nàng nhô đầu ra, vui vẻ phát tay hướng phụ thân.

Diệu Huyền Hàn đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên y phục, đi tới cửa nhà trúc, trước tiên đuổi hai đứa bé vào nhà, rồi ôm lấy hông của Ngục Trùng Nhi, mổ hôn một cái trên môi nàng.

Ngục Trùng Nhi cười cười, dựa vào người hấn cùng nhau vào nhà, ở phút chốc cửa nhà trúc sắp đóng kia, tiếng cười ngọt ngào của bọn nhỏ tràn ra, sau đó cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-nhi-hoang-gia>